

Cuvânt înainte de toate

“Dă-mi o idee,un sfat.

Ar trebui odată și-odată să nu-mi mai pese și să aștern descătușat pe hârtie ce simt,fără diplomatie,fără ocolișuri!S-ar numi egoism?Prostie?Apă la moară celor cărora le seacă mereu izvoarele și beau din puțul vecinului?

Ce zici?

Și auzi?...oare cum arată sufletul?O fi având și el un sufletel în piept și ochi pătrunzători,năsuc și aripi?

O fi nefericit-îl simt....că orice-ar face nu poate asculta de gânduri,ci doar de locul ce îl doare adânc,înăuntru sau...O fi având chip,minte și mirare de copil ori...cum o fi?

Mi-e greu să nu știu,lămurește-mă,te rog,fiindcă visez adesea că îl țin în palme și-mi pierd echilibrul-aș fi mult mai liniștită să știu că are un înger undeva,în preajmă,să-l țină când eu o să cad...

Să nu fug mai repede decât poate să zboare îngerul lui păzitor...

Andreea”

Căutând un cuvânt înainte de toate,am trimis un răvaș către un bun prieten.Înainte de a primi un răspuns,pierderea unui om drag,în anul ce mi-a adus un lung șir de dureri,mi-a deschis mintea și sufletul!Și mi-a adus clipa aceea în care te privești din afară și redescoperi ce e cu adevărat important pentru tine.

Adevărul e acesta:am trăit ultimele luni cu sufletul amputat,continuând să zâmbesc.Sângerând,tăgăduindu-mi tristețea.Nu pentru că acesta ar fi leacul.Nu din ipocrizie sau cinism.Nu pentru că aș fi atât de puternică precum mi se spune că par.Nicidecum.

Ci pentru că vorbele mamei,care îmi stăruie și astăzi în minte,spun astfel:”Oricât ar fi de greu,continua să zâmbești.Nu-i vina celor care te înconjoară.”Iar mama...eram un copil în primii ani de școală primară când mi-a devenit înger...

O poveste curată îmi e călăuză.Un orb ce stătea la colțul unei străzi ține alături un felinar aprins.Trecătorii miloși îi oferă monede și își continuă drumul.Unul dintre aceștia însă îi acordă o clipă de atenție și îl întreabă:”De ce ții felinarul aproape,nu ai nevoie să-ți lumineze calea,căci ziua și noaptea sun tuna pentru tine?”Răspunsul a venit direct și simplu:”Pentru ca nimeni să nu se poticnească de mine.”

Am învățat să nu pun povara mea pe umerii celor din jur.Să nu-I întristez cu necazurile mele.Am învățat că zâmbetul meu îi poate face celui de-alături ziua mai bună.Că dacă fiecare om are un rost în viață ,al meu este acela de a dăruî.Că frumusețea vine din noi și că privirea senină,lumina ce-ți poposește pe frunte împrăștie lumină în sufletul celui de-alături.

Uneori,caut refugiul în pilde.Când sufletul meu se desface fărâme,cuvintele bine rânduite sunt liantul ce m-ajută să merg mai departe.”Norii grei ai necazurilor sunt doar umbra aripilor lui Dumnezeu.”(Cushing)

Sunt un om al extremelor.Așa îmi găsesc echilibrul,nicidecum trăind liniar.Iubesc năvalnic,sunt în stare să fac totul pentru dragostea mea.M-am născut pentru a iubi,simt că nu am un rost fără omul meu.Sunt vulnerabilă în singurătate.Sufăr cumplit fără căldura mâinii lui poposindu-mi pe frunte binefăcător,e o suferință vecină cu moartea.

Mi-am spus adesea că nu mai e nimic de pierdut dincolo de dragostea mea.Fără cei dragi veghindu-mă atent în ultimile luni aş fi fost amintire.Fără nici un regret,aş fi simţit că îmi găsesc astfel liniştea.Şi asta nu pentru că aş fi un om slab.Ci doar pentru că fiecare om îşi doreşte să trăiască doar într-un anumit fel,şi nu cu orice preţ.Eu nu pot trăi fără dragoste.Căci astfel mă hrănesc,respire iubire şi o caut.

Copacul se bizuie pe rădăcină,omul,pe inimă.

1.Oameni şi locuri de suflet

Copilăria

M-am născut într-un oraş de provincie,în lumea lui Creangă.Cetatea Romanului,cu şase secole pe umeri ,mi-a fost casă până la 18 ani.Strada copilăriei e universul fericirii depline;nici când n-am mai avut acel sentiment de siguranţă,de împlinire,nici când cerul nu mi-a mai părut la fel de senin ca atunci când îl priveam de pe aleea înţesată de copii ,pe care am crescut.

Pe scara mea părinţii fuseseră “harnici”.Doar patru etaje de bloc,şi ,iată,peste 20 de copii gălăgioşi,mereu veseli făceau ca odihna să fie doar un vis.Am crescut cot la cot cu cei mai mari decât mine,păream isteaţă ,aveam ochii mari,eram energică şi curioasă.

Începusem să le înţeleg glumele deochiate,să mă caţăr pe garduri şi-n copaci la fel de iute ca ei,să devastez cireşii vecinei de peste drum doar din dorinţa de a face un lucru nepermis,nu ratam atacul cu bulgari în miez de iarnă asupra trecătorilor,şi genunchii nu mi-au fost cruţaţi de semnele de “bună purtare”.

Iarna copilăriei mele e bogată în troiene.Cizmele tatei scrâşnesc în omăt,iar sania mea îl urmează,încercând să îl prindă de tălpi.Obrajii sunt rumeni,inima plină,nimic nu anunţă furtuni peste timp.

M-am născut într-o după-amiază calmă de decembrie.Nici nu ştiu de unde-am moştenit vulcanul din mine.Nu-mi aflu niciodată liniştea,trăind ca şi când timpul mi-ar frânge aripile şi aş încerca să-l înving,încăpăţânându-mă să zbor.

“Nu poţi răspândi lumină dacă nu arzi.”

Întoarcere la începuturi

Rândurile de mai sus izvorăsc din acele zone ale sufletului Andreei la care, probabil, nimeni nu poate ajunge. Doar ea poate coborâ și vorbi cu sine acolo. Este o parte din ființa ei pe care nu o cunoașteam. Nu știam că în spatele unui zâmbet se poate ascunde o lacrimă. Că un success poate fi umbrat de mâhnire. Nici nu am încercat să stabilesc un dialog cu acea parte a sinelui său, pentru că am simțit acea înfrigurare pe care oamenii din vechime o aveau în fața unui teritoriu tabu. A pus singură rândurile pe hârtie, în nopțile sale de liniște, netulburată de nici un gând străin.

Pot să spun doar atât: "Aceasta este Andreea, dincolo de ceea ce se vede zi de zi. Dincolo de realizările sale, de știrile de prima pagină, de micul ecran."

Mi-am propus însă să mă apropiu de începuturi, atât cât îmi va fi posibil. Așa că m-am îndreptat către oamenii care i-au fost cel mai aproape de suflet, către oamenii care i-au hrănit sufletul cu dragostea lor: tatăl Andreei și cea mai bună prietenă a ei, Anca.

Tatăl-umărul pe care își reazemă fruntea

Tatăl ei ocupă un loc special în inima Andreei-a împrumutat foarte mult din felul lui de a fi. El descrie legătura lor în termeni pe care rar îi întâlnim în relația părinte-copil: "Fantastică prietenie! exclamă Dan Marin. Pot spune că, deși am o experiență de viață bogată, nu am sperat să pot avea o astfel de legătură cu copilul meu: comunicare totală, solicitare permanentă de sfaturi, consiliere pe diverse probleme. Și culmea e că totul e reciproc."

Întrebându-l dacă-și amintește vreuna din năzbâtiile din copilărie ale Andreei, mi-a povestit următoarea întâmplare:

-Andreea a fost un copil obișnuit în adolescență. Însă pot distinge o trăsătură puternică ce i-a marcat viața: ambiția, puterea de muncă. A făcut multe năzbâtii, dare le nu au depășit limita normalității. Întotdeauna copiii noștri au avut drepturi egale, la fel și obligații. Numai că Andreea își cheltuia rapid suma de bani pe care o primea, de exemplu de sărbători, conform datinii, la urât-cu chitara de gât, cu muzicuța și alteori cu acordeonul-și urmarea era întotdeauna aceeași: își presa surioara să-i "împrumute" și partea ei, urmând să i-o restituie ulterior...

Deoarece la un moment dat Cristina a refuzat-o, Andreea și-a cocoțat sora pe un dulap de unde nu putea coborâ singură și a început să facă presiuni pentru a i se spune unde erau ascunși banii.

Așa le-am găsit eu și mama lor și problema s-a rezolvat, însă au existat urmări neplăcute pentru fundulețul Andreei. Data viitoare le-am găsit pe fete sărind de pe dulap în pat pe post de avioane...

Știind că foarte mult din felul de a fi al Andreei își are obârșia în ceea ce a învățat de la părinți, și mai ales de la tatăl său, am încercat să aflu care au fost cele mai importante lecții de viață pe care i le-a transmis.

-Întotdeauna le-am insuflat copiilor mei dragostea pentru oameni și pasiunea pentru muncă și profesie, își amintește dumnealui. Ei bine, Andreea mi-a depășit așteptările, fiind

chiar enervant de antrenată în problemele ei profesionale.Descopăr că este foarte scrupuloasă atunci când își pregătește emisiunea sau orice altă acțiune pe linie profesională.Atitudinea ei nu poate decât să mă bucure.Opinia mea este că Andreea are două chipuri total diferite:viața profesională o abordează cu seriozitate,se dedică total muncii și are o permanentă dorință de autoperfecționare;din partea familiei solicită multă dragoste,dorește să fie alintată,ocrotită,mângâiată pe frunte,dar și să-i protejeze.poate prea mult,pe cei dragi.Viața a maturizat-o înainte de vreme,dar acesta este riscul profesiei,sau legea compensării:niciodată nu poți avea totul.

Andreea le face mult bine celor dragi și chiar oamenilor simpli,prin donații ce vin din suflet.Mă bucură faptul că nu așteaptă să I se mulțumească în vreun fel pentru gestul ei.este dovada că îi iubește pe cei aflați în necaz și încearcă să îi ajute pe cât îi stă în putință.Uneori îi atrag atenția că face bine în defavoarea ei,dar îmi răspunde că nu poate avea o satisfacție mai mare decât bucuria pe care darul ei o aduce în inima celui alt,că nu se poate “vindeca” de asta ,că este modul ei de viață,alegerea ei și mă roagă să nu intervin.

Viitorul are întotdeauna o aripă în trecut.

Lucrând la această carte alături de Andreea,am reușit să înțeleg cât de puternică este,cu câtă automotivare se poate implica într-un proiect.Îți transmite forță ,curaj și senzația că dacă îți propui ceva cu adevărat,nimic nu-ți poate sta în cale.Am înțeles că puterea ei se trage dintr-o lecție de viață pe care a primit-o la o vârstă foarte fragedă.Vorbele ei spun totul.

Lecție de viață

“Cea mai bună cale de a sta pe propriile picioare este să fi stat mult timp în genunchi”(Ch. Spurgeon)

Aveam 9 ani.Doi părinți tineri și frumoși și o surioară de 4 ani,cu ochi mari,albaștri,a cărei voiciune inunda încăperea în care se afla.

Ca în fiecare vară vacanță la mare.Plecăm parcă grăbiți de destin,cu o zi mai devreme.Se că în cor,avem palmele roșii,fiecare clipă e o sărbătoare.

Plouă.Ușor ,sacadat.Apoi totul se întunecă.Vânt,ceață,plouă puternic.Nu zărești nimic la un metru în față.

O fracțiune de secundă.Atât.E tot ce te desparte uneori de iad.O fracțiune de secundă.

Curios,în crâmpeliul acela de viață am timp să urmăresc fisura lunetei în ritm infernal.Un punct e de ajuns și labirintul pe care pornește transformă sticla în cioburi infime.

“Ca să faci lucruri mari nu trebuie să fii un geniu.Nu trebuie să stai deasupra oamenilor,ci să fii alături de ei”(Montesquieu).

Cea mai bună prietenă

Atunci când ți-e greu, ai nevoie de un umăr pe care să plângi, de cineva care să-ți șteargă lacrimile, simți nevoia unui zâmbet care să alunge norii. Andreea a regăsit toate acestea într-o ființă firavă, micuță, liniștită și cu o fire opusă: cea mai bună prietenă a ei, Anca.

-Ceea ce ne-a unit foarte tare, își amintește Andreea, a fost ...durerea pe care am trăit-o în copilărie. Mai târziu suferințele iubirilor de adolescente, ehei... Ea a fost alături de mine mereu de ajuns să-mi pună o mână pe frunte sau să mă asculte. Era în stare să mă asculte ore în șir, și important pentru mine era faptul că mă înțelegea, nu doar afișa un oarecare interes pentru problemele mele.

Anca este acum în Seattle, așa că n-am putut s-o întâlnesc personal și am recurs la varianta prin e-mail. Locuiește acolo de câțiva ani, alături de soțul ei, care este informatician și lucrează la Microsoft. Cândva, cele două fete visau să locuiască în aceeași casă, construită în oglindă, să împartă bucurii și necazuri, dar viața le-a purtat la mare depărtare. Andreea mărturisește:

-Sunt câțiva ani de când oceanul stă între noi și ceea ce mă face să realizez ce înseamnă cu adevărat prietenia este faptul că deși uneori nu apucăm să vorbim luni de zile-eu alerg mereu, ea este mămică-relația noastră este la fel de apropiată. Când ne revedem, nu avem nevoie de momente de reacomodare, comunicarea este atât de firească de parcă ultima oară ne-am fi întâlnit cu o zi în urmă. Pentru mine, asta e o probă a prieteniei: faptul că nu simt că a trecut timpul, că știu oricând că am un sprijin în ea-e ca o soră pentru mine, mă simte, o simt. *Corespondența mea cu Anca s-a izbit de modestia ei, de teama că nu va reuși să se exprime suficient de bine în scris și că*”îmi va fi greu să găsesc cuvintele care să exprime sentimentele față de Andreea și față de prietenia noastră”.

Vrând să aflu o întâmplare mai specială legată de Andreea, Anca mi-a răspuns:

-Întrebarea mă duce cu gândul la o amintire legată de moartea mamei ei. Pe vremea aceea, locuiam în același bloc cu Andreea, dar la scări diferite. Încă nu eram prietene, doar știam una de existența celeilalte. Se întorcea cu familia de la marecând, în urma unui accident nefericit de mașină, mama ei și-a pierdut viața. Andreea avea doar 10 ani. Și mi-o amintesc mergând pe stradă, sprijinită de prietenii de joacă, plângând și încercând să uite pentru o clipă că ființa cea mai dragă din viața ei nu se va mai întoarce, de acolo de sus, din rai. Curioasă, ca orice copil, am urcat în apartamentul Andreei, să-I văd mama. Și era acolo, adormită în acel somn veșnic, și pe capul ei se afla coronița pe care Andreea o primise ca premiu la sfârșitul anului școlar. Era ultimul dar al Andreei pentru cea care deja devenise îngerul ei păzitor. M-a marcat nespus suferința acestui copil silit să se maturizeze atât de repede.

Plecând de la premisa că prietenul cel mai bun îți este aproape în ceasurile grele, am întrebat-o pe Anca dacă își mai amintește de un astfel de moment și despre felul în care Andreea a depășit acele clipe.

-Probabil că unul din cele mai dificile momente din viața ei, *mi-a spus Anca*, a fost despărțirea de soțul ei, Cristi. A fost aproape distrusă. Dintr-o dată, lumea pe care și-o clădise alături de bărbatul pe care îl iubea se prăbușise. Brusc, viața părea să-și fi pierdut orice sens. Realizările profesionale păreau inutile atâta timp cât nu împărtășea satisfacțiile cu persoana iubită. Ce a ajutat-o să depășească această perioadă grea a fost dragostea ei pentru viață, conștientizarea faptului că munca ei poate marca o diferență în viața multor oameni.

În contextul în care Anca i-a fost Andreei cel mai bun confident,m-am gândit că nimeni nu-i poate cunoaște la fel de bine intimitatea,în afara celor dragi din familie.Așa că am riscat o întrebare mai neortodoxă,ca să-i spun așa:dacă ea,Anca,ar fi fost bărbat și ar fi cunoscut-o pe Andreea așa cum o cunoaște,ar fi ales să-i fie partener de viață sau cel mai bun prieten?Și am primit din partea Ancăi un răspuns care m-a amuzat grozav:

-Probabil că aș fi preferat să-i fiu cel mai bun prieten.În relația dintre noi,Andreea este personalitatea dominantă,și știi și tu cum e cu bărbații.Lor le place să domine ,nu să fie dominați...

Pentru a înțelege și mai bine intensitatea acestei relații și pentru a ne da seama în cel fel această legătură de suflet a transformat-o pe Andreea în cea pe care o cunoaștem astăzi,am mai descusut-o puțin pe Zâna Bună de la "Surprize-surprize",care și-a amintit cu haz și sensibilitate:

-Cea mai bună prietenă a mea este un om cu un temperament total opus mie.Calmă,slăbuță,mică de statură-părea a fi jumătate din mine...astfel încât cei care ne zăreau ne numeau Pat și Patașon,pentru că eu eram foarte înaltă,iar ea era foarte mică.Țin minte un șir de întâmplări hazlii,în sensul că eu aveam întotdeauna atitudinea aceea protectoare față de oamenii dragi și mergeam adeseori prin curtea liceului ținând-o de mână,de teamă să n-o pierd.O "căram"după mine:eu făceam un pas,ea făcea trei,aproape că alerga pe lângă mine,ca să nu rămână în urmă.După 4 ani de liceu însă,a ajuns la performanță:avea pasul mai sprinten decât al meu,un ritm mai alert.Acesta este un lucru foarte interesant:practic,și-a educat mersul după al meu.Profesorii ne știau ca fiind cele mai unite prietene.Ea e un om foarte calm,deloc pripit,foarte înțelept,exact ce-mi trebuia,pentru că eu eram foarte dinamică,zăpăcită uneori,iar ea îmi aducea echilibrul.Mă aducea cu picioarele pe pământ.

Scrisoare către liceul meu

București,sept. 2001

Dragii mei,

Nu găsesc alte cuvinte de început care să exprime ceea ce simt."Dragii mei"sunt vorbe care deschid orice epistolă către oamenii care înseamnă cu-adevărat ceva pentru mine,pentru sufletul meu.

Sunt departe de locul care-mi trezește cele mai frumoase amintiri din perioada bucuriilor neumbrite de greutate.Sunt departe și totuși... aproape.Pentru că astăzi mi-e sufletul acasă.Nu pot să-mi stea în cale câteva sute de kilometri,nu-i așa?

Mi-e inima acolo și retrăiesc fiecare clipă,fiecare pas pe scările liceului,ca și când aș fi acum la vârsta primei iubiri.cum aș putea să uit lungul șir de obrăznicii pe care-ncerc să le ascund acum de curioși:o puneam pe bunica să-mi citească romanele "profei" de română și sâmbăta îmi "raporta" un rezumat,asa că nimeni num ă putea acuza că nu citesc;Îmi "chinuiam" colegul genial cu ochii verzi,privindu-l dulce cu ai mei căprui,ca să obțin un rezultat correct la teza de algebră;zeci de formule încăpeau pe un centimetru de hârtie-n lung și-n lat,un sacrificiu meritat pentru o notă bună la lucrarea de chimie;e-hei,și cât de drag îmi era profu' meu de fizică,mă provoca seriozitatea sa:"da' oare azi voi reuși să-l copie?"

Copilării...în încercarea de-a simți plăcerea a ceea ce era interzis...și, totuși,nu acestea sunt momentele ce m-au marcat pentru o viață.Tot ceea ce am construit peste vreme are la temelie anii de liceu.Am învățat să fiu un om sensibil,conștient,atent,tenace,puternic.Am învățat să spun și “nu”,am învățat că drumul către reușită poate fi dureros adeseori,dar merită să îl urmezi până la capăt.Am învățat să iubesc oamenii,să dăruiesc și ,cel mai important,să nu uit de unde am plecat și cine au fost cei ce-au pus o cărămidă la temelia reușitei mele.

Știu ce înseamnă vârf,dar nu uit cât de-adâncă e prăpastia.Știu să ascult fără să judec,știu să ofer fără să aștept nimic în schimb,știu că,atunci când cad,genunchii mă vor ține doar cât să mă sprijin,să mă ridic și să o iau de la capăt.Știu toate acestea,căci le-am învățat acolo,în locul în care astăzi sunteți împreună.

Vă mulțumesc pentru darul Domniilor Voastre,dar pentru o viață,vă mulțumesc pentru că ați știut să-mi fiți și dascăli și părinți,pentru că sunteți oamenii ce mi-au intrat în suflet fără putință de uitare.

Și dacă am greșit pe ici-colea,iertată-mi fie firea și copilăria.

Cu drag,

Cu sufletul aproape,

Andreea Marin

Facultatea

A ales Facultatea de informatică deoarece a simțit că este în spiritul vremurilor.Amintirile Andreei din perioada facultății se întorc tot către cea mai bună prietenă a ei:

-Ea era bolnavă de astm,într-o stare destul de avansată,care îi aducea suferință.Avea nevoie de cineva care să o îngrijească,să-i fie aproape la nevoie.Am făcut în așa fel încât să stăm în aceeași cameră la cămin,deși ea era studentă la Matematică,iar eu la Informatică,și-n mod normal căminele erau repartizate...pe facultăți-am stat pat lângă pat,tâmplă lângă tâmplă,respirație în același ritm.Eram mai mult decât surori!

2.Primele reușite în televiziune

Mi se pare atât de firesc să o văd pe Andreea prezentând ,în fiecare sâmbătă,emisiunea “Surprise-Surprise”,încât mintea mea pare să o accepte ca pe o certitudine atemporală.Îmi este greu să-mi amintesc că această emisiune are un început în timp,deși știu că acest lucru este adevărat,cum la fel de adevărat este și faptul că există un anumit moment,în trecutul Andreei ,când a făcut primul pas în Televiziune.Ar fi putut foarte bine

să nu-l facă.Oare cum ar fi arătat viața milioanelor de oameni,ce așteaptă seara de sâmbătă ca pe o binecuvântare,fără gazda "Surprizelor"?Încerc să îmi imaginez și am senzația unui gol,ca și cum Andreea ar face parte din certitudinile vieții mele de zi cu zi.Dar a existat un început:un obișnuit concurs de televiziune,la care Andreea a ales să se înscrie-avea în jur de vreo 19 ani în acel moment.Așa că discuția noastră începe cu acest semn de întrebare asupra începutului.O întreb, așadar, găsindu-mi cu oarecare dificultate cuvintele:

-Ce însemna televiziunea,efectiv, pentru tine,la ora aceea?Cu ochii tăi de la acea vreme...Cum percepeai tu faptul de a candida pentru un post la Televiziune?

Este seară,suntem în apartamentul Andreei și o lumină blândă de veioză se revarsă asupra chipului ei.Are o voce neașteptat de caldă,care îi trădează nostalgia:

-Nu însemna prea mult,începe ea să povestească:în acel moment însemna doar o provocare.Și-am să-ți spun de ce:un afiș ce anunța un concurs-deja se aliniaseră la startul competiției vreo 200 de oameni-fusesse văzut de o colegă de camera.Eram patru sau cinci în camera în care locuiam la acea vreme,în căminul facultății:genul de fete vesele care aduceau vești și care se împingeau de la spate una pe cealaltă să facă lucruri inedite.Așa a intrat colega mea în camera ,a anunțat că e un concurs și m-a întrebat:"Ai curaj?"

A fost o provocare.I-am spus,bravând copilărește:"Bineînțeles că am curaj.Am curaj să fac orice."Nu m-am gândit deloc la viitor pe moment.Ce știam eu despre televiziune,concret,până atunci?Nici măcar nu aveam televizor în camera de cămin,deci practic televiziunea nu-mi lipsea foarte mult.Îmi aminteam și-mi amintesc și acum,meru,de un moment special petrecut în fața televizorului,pe când eram destul de mică,încât să nu știu prea multe despre viață și despre lume:un vals dansat undeva într-o clădire somptuoasă,pe vremea lui Ceaușescu,de un corp de balet cum erau cele de pe vremuri,în care fetele aveau rochii cu crinoline.M-a impresionat suplețea,sensibilitatea,fragilitatea balerinei și practic televiziunea,pentru mine asta însemna:prilejul de a împrăști în casele oamenilor sensibilitate;bucuria de a vedea un lucru frumos.Acum,dacă stau să mă gândesc în urmă,cred că acea emisiune era doar un mod de a ieși din constrângerile regimului communist;valsul acela era probabil bine "verificat" de regim,să nu aibă mișcări care să sugereze,știu eu,lucruri nedorite.Însă m-a impresionat.Asta însemna pentru mine televiziunea:balerina aceea sensibilă,omul acela care,fără cuvinte,anulează bariera din fața sufletului,se cuibărește acolo și nu mai pleacă.

A urmat concursul.M-am prezentat fără să am habar despre ceea ce urmează.Au fost vreo patru sau cinci zile de probe diverse,de la interviu(atât în limba română,cât și într-o limbă străină)-intervievi și erai intervievat pe o temă dată-la probă de telegenie,și nu-mi amintesc mai mult de atât.Știu că după proba scrisă-căci a fost și una de eseu-am plecat acasă.Acasă a însemnat să plec de la Iași,unde făceam facultatea,la Roman,în județul Neamț.Și,practic,nu am dat o mare importanță rezultatului preliminary.Am fost sunată acasă."Vino,numai tu și o colegă ați luat...finala,să spunem așa."Deci,practice,mai exista o probă pentru a ocupa acel post.Am fost chiar uimită că sunt sonata acasă.Mi s-a părut un efort să mă duc până la Iași pentru o asemenea probă,și mi-am întrebat părinții dacă ar fi bine să o fac sau să o las baltă.Tatăl meu,care e un om foarte ambițios și care mi-a imprimat mult din modul său de viață,mi-a spus:"E un lucru ce trebuie terminat.Trebuie să mergi."M-am dus și am luat concursul.

Pe urmele concursului

Firește,trebuia să aflu mai multe despre intrarea Andreei în lumea televiziunii, așa că am pornit spre locul în care s-au întâmplat toate acestea:Studioul TVR Iași.În vreme ce trenul alerga prin noapte,încercam să-mi imaginez cum va fi întâlnirea mea cu cei doi oameni care avuseseră un rol important în inițierea Andreei în televiziune.Urma să mă întâlnesc cu doi oameni grăbiți,"ocupați",plini de însemnătatea funcției pe care o dețin?N-aveam nici un fel de idee,dar la plecarea spre Iași atmosfera Gării de Nord pe la ora 11 noaptea nu avea tocmai darul să îmi stârnească așteptări optimiste.Călătoria cu trenul,cu atât mai puțin.Doar amintirea unui gând al Andreei îmi aducea liniște:"Asta însemna pentru mine televiziunea:ballerina aceea sensibilă,omul acela care, fără cuvinte,anulează bariera din fața sufletului,se cuibărește acolo și nu mai pleacă."

La 5 dimineața,Iașul este îngrozitor de friguros în luna octombrie.Cum trebuia să ajung la studio abia pe la 9.30,iar în jurul gării nu erau decât localuri de o igienă îndoielnică,am preferat să sorb un lichid care se voia cafea și să aștept mai mult afară,în frig.

Am ajuns la Studio pe la 9.10,obișnuita discuție cu polițistul de la poarta Televiziunii.Omul acela a fost politicoș,lucru cu care nu eram obișnuit,dar eram prea oboist ca să mai remarc acest lucru.M-a întrebat cu cine am întâlnire,a dat un telefon și i s-a confirmat că totul este în regulă.Am fost condus la dl Liviu Tudorache,directorul Studioului TVR Iași,una din cele două personae pe care îmi propusesem să le întâlnesc.Deși ajunsesem cu 20 de minute mai devreme,am fost primit imediat de dl Tudorache,personal.Acesta a fost cel de-al doilea lucru care m-a surprins.Cel de-al treilea,și care m-a lămurit definitiv,a fost tonul cu care a început să-mi vorbească:un ton prietenesc,deschis,de parcă ne cunoșteam de multă vreme și acum ne întâlniserăm să depănăm amintiri.Dl Tudorache este o persoană caldă,amabilă,și acest lucru transpare din fiecare trăsătură,din fiecare gest.

-Cum au fost începuturile cu Andreea Marin?îl întreb,în timp ce sorb prima înghițitură dintr-o cafea care își merită,în sfârșit,numele.

-Pentru asta trebuie să ne întoarcem în timp...cred că au trecut 7 ani de atunci.Aici a fost organizat un concurs,treceam printr-o fază în care se făceau destul de multe selecții.Erau începuturile Televiziunii de la Iași,trecuseră doar 3 ani de la înființare.S-a organizat un concurs,pur și simplu,care a avut o priză extraordinară la studenți;foarte mulți dintre ei veneau către media în mod firesc,și atunci,ca și acum.Dar poate că atunci din cu totul altă perspectivă.Fac aici o paranteză:dacă acum concursurile sunt,în general pentru un loc de muncă,pentru niște bani-hai s-o spunem direct-,pe atunci atracția era Televiziunea.Televiziunea era la începuturi,desigur,nu erau atâtea canale câte sunt astăzi.Chiar noi,aici,nu aveam concurența pe care,în mod firesc,o avem acum.Gândiți-vă la ProTV,la Antena 1 și la toate celelalte posturi de televiziune care au apărut după aceea,locale și naționale.Este clar că aceea care veneau atunci erau atrași în primul rând de Televiziune,nu se gândeau cu precădere nici la bani,nici la locul de muncă.Au fost foarte mulți...n-am cifra exactă,dar erau de ordinul sutelor.Nu exagerez.

Cea mai mare parte erau studenți.Au participat foarte mulți și la acel concurs,iar pentru noi,cei din comisia care urma să desemneze câștigătorii concursului,decizia era una dificilă.Pe atunci era foarte greu să alegi,dar-și asta o spun cu toată sinceritatea,fără a mă gândi din perspectiva anului 2001,când Andreea este deja o celebritate-ea s-a remarcat de

prima dată, de la prima apariție, așa cum se întâmplă și-n dragoste, uneori este ...un coup de foudre. Acesta este cel puțin punctul meu de vedere, însă toată lumea era de acord cu acest lucru. Impunea, impunea prin prestanță fizică, absolut necesară în televiziune, prin telegenie, dicție, elemente din acestea tehnice, dacă vreți, dar și printr-un anumit stil, printr-o anumită personalitate, poate... nefirească la vârsta ei: avea în jur de 19-20 de ani, nu mai știu exact. Avea aplomb, ca și cum ar fi participat la sute de concursuri, deși nu era obișnuită cu camera, și o ținută absolute fermecătoare, era o prezență. Deși nu s-a pus problema, n-am avut, din punctul ăsta de vedere, prea multe, știu eu, cântăriri...

-Ezități...

-Ezități... Și e vorba de toți cei care eram atunci în comisie. Comisia formată din directorul de atunci împreună cu șefii de secție, cu... oamenii cu care Andreea ar fi urmat să lucreze. Mi-amintesc că discuțiile care s-au purtat atunci și care astăzi sunt oarecum amuzante s-au învârtit în jurul unui singur subiect: "Domnule, fata asta nu rămâne la Televiziune, adică-I bună, e clar că-i bună, că poate să intre... dar va pleca... deci n-are rost să ne-ncurcăm." Într-un fel, era un punct de vedere. Astăzi îl înțeleg altfel. Pentru că și eu mi-aș pune întrebarea: "Ce faci, iei pe cineva de care să fii sigur că se pune pe treabă, cum se spune?" Pentru că munca de televiziune, era clar atunci ca și-cum, ca și-ntotdeauna, presupune, dincolo de scenă, de ceea ce se află la suprafață, un anumit efort... Și tocmai aceste aptitudini nu prea le-ntrezăreau ceilalți în fata asta frumoasă, dezinvoltă... Toți spuneau: "Ar fi bine, dar cu siguranță, n-o să rămână ea aici. Cum spune românul, mu va face mulți purici."

Ei, încă o dată spun, cu mâna pe inimă, la modul cel mai sincer, nu detașat în timp, că am intuit ceea ce am descoperit și ceea ce s-a adevărit după aceea. Am intuit și o anumită forță interioară, data de ambiția ei exterioară, care m-a făcut să fiu sigur că va trece peste tot ceea ce nu este atât de frumos într-o muncă de televiziune și într-o muncă de echipă.

Dincolo de instituții sunt oamenii

După cele aflate de la dl Liviu Tudorache, deja simțeam că am o imagine mai bine conturată asupra începutului. În legătură cu aceste culise, Andreea avea să se amuze teribil: "Ia te uită ce discutau ei! a exclamat ea când i-am povestit, n-am știut niciodată ce discuții au purtat în culise, acum aflu de toate acestea", avea ea să continue râzând.

Urma să mă întâlnesc cu doamna Vanda Condurache, producătorul general al postului- cea de-a doua persoană cu care îmi propusesem să discut la TVR Iași. Facem cunoștință: este o domnă care îmi dă impresia unei sensibilități și eleganțe aparte. Bineînțeles, îi adresez aceeași întrebare referitoare la începuturi:

-Cum a fost întâlnirea dvs. cu Andreea?

Doamna Condurache începe să povestească, cu multă concentrare și mult suflet, articulând cu claritate fiecare cuvânt pe care îl rostește:

-A existat o tradiție aici, la studiourile acestea, care funcționează în continuare, ca reporterii noi, deci oamenii noi care intră în colectiv să fie aduși prin concurs. Cred că aceasta explică și succesul acestei echipe și faptul că după zece ani avem numeroase premii APTR și că acest studio și-a găsit un nume: faptul că oamenii au venit aici în urma unei

selecții nu doar riguroase ,ci și extreme de cinstite.Ei bine,Andreea este unul dintre oamenii strălucitori care au venit aici ,care a confirmat apoi prin tot ceea ce a făcut și care a ajuns la noi printr-un astfel de concurs.Eu mi-o Aminesc pe Andreea foarte tânără,cred că n-avea 20 de ani,sau poate abia împlinise 20 de ani,și avea aceeași figură de iedut curios.Și la ultima probă,proba orală,a întârziat-a ajuns ceva mai târziu.Fuse o problemă de informare,ea nu a știut câtreceuse de etapele anterioare și mi-amintesc foarte clar și prima noastră întâlnire directă.Era un interviu în studio-ultima ei probă-făceam parte din comisia de selecție.Mă întorsesem de curând de la un seminar de la Cardiff și cineva din comisie i-a cerut să imagineze un interviu cu mine.Deci am avut această comunicare și profesională și interumană,de la început.

Nașterea unei vedete

Așadar,aceasta este povestea începutului.Un început care a reprezentat, pentru Andreea,o simplă provocare.În mod normal,bănuielele celor din Studioul TVR Iași ar fi trebuit să se adeverească și Andreea să abandoneze în fața lucrurilor mai puțin frumoase din munca de televiziune.În definitive,dovedise că acceptase provocarea și că o biruise.De ce n-a abandonat?Aveam să înțeleg în propria ei mărturisire:

-Odată intrată în Televiziune,lucrurile s-au schimbat.Aparenta mea lipsă de interes a devenit... pasiune.Pasiune cu adevărat.Atât de mare,încât la 7 dimineața eram,dacă nu printre primii,chiar prima care se posta în Stația de televiziune de acolo,de la Iași.Inceram să învăț cât mai mult,și nu dintr-o ambiție de moment,ci pur și simplu pentru că eram fascinată de ceea ce se poate obține privind prin ochiul camerei de luat vederi-de poveștile care capătă viață cu ajutorul acestei unelte de lucru,să-i spun așa-,de munca asta care nu era nici pe departe rigidă și care-ți oferea infinite posibilități de exprimare.Așa se face că,întocmai ca-n povești,am învățat într-un an cât alții în șapte.Nu mai exista viață personală,eram în anul I la Informatică și eleva eminentă de până atunci-făcusem un liceu de matematică-fizică,intrasem apoi la Informatică- a început să negligeze școala,a început să negligeze examenele.Și am făcut un lucru...în premieră,să spun așa,de care nu sunt mândră:i-am ascuns tatlui meu,omul cu care comunicam cel mai bine,prietenul meu cel mai bun,omul de care sunt foarte legată,forța cu care această pasiune mă ținea departe de școală.Am început să lipsesc de la cursuri,să nu plec mai devreme de ora 12 noaptea din Televiziune,și-am fost la un pas de a pierde primul an și de a pierde facultatea,pentru că ,dacă pierdeai primul an,conform regulamentului,pierdeai facultatea.Spun la un pas,pentru că în ultima clipă am reușit să-mi rezolv problemele și să continuu.

Discuțiile de acasă ,cu ai mei, au fost dure.A fost,probabil,unul dintre cele mai grele momente din viața mea și primul eșec de care-mi amintesc.Eșec pe care astăzi îl privesc cu alți ochi,în sensul că, a fost,un sacrificiu adus vocației pe care mi-o descoperisem.Mi-am dat seama că mersesem pe un drum ce nu era al meu.Că nu mă vedeam,pe viitor,informaticianul care să stea în spatele unui computer,zi de zi în același birou,și care să-și petreacă astfel viața.Mi-am dat seama cât de multe aș putea să împărtășesc celorlalți.Și calculatorul nu m-ar fi ajutat în sensul acesta.Mult mai târziu,mi-a

folosit. Astăzi am propria mea firmă și fără abilitatea de a folosi computerul ești “un om mort” în lumea în care trăim. Dar îmi dau seama că ambiția mea de a continua facultatea și de a o termina, totuși nu a fost zadarnică.

A fost un moment în care mi-am spus: “Renunț. Nu pot să fac două lucruri la fel de bine. Nu pot în nici un caz să le fac cu sufletul deschis, cu aceeași dăruire.” Era adevărat. Însă tatăl meu, oamenii dragi ce mi-au fost aproape mi-au dat de înțeles că ar fi o completare utilă. Și așa a și fost, peste ani.

Față în față cu primul său rol

Viața este într-adevăr plină de surprize. Întâmplarea face însă ca pe unele dintre ele să nu le înțelegem și să nu le descifrăm decât mult mai târziu. Fiindcă aveam să aflăm, cu surprindere, în cursul discuției mele cu dl Tudorache, că primul rol în care a jucat Andreea, într-un film produs de studioul din Iași, era izbitor de asemănător cu ceea ce face astăzi la “Surprise, Surprise”.

-A început cu lucruri mici, cu reportaje, își amintește dl Tudorache. Era și o perioadă de adaptare. Pas cu pas, Andreea a fost pentru ceilalți o surpriză în sensul bun, nu era în nici un caz tipul de frumusețe “de seră”, care se conservă și caută să-și pună în evidență calitățile ce păreau de suprafață, ci dimpotrivă, dorea să cunoască tot mai mult din ceea ce nsemnă meseria aceasta. Nu se îndrepta spre tipul de vedetă în accepțiunea de astăzi a cuvântului, adică o simplă imagine goală pe dinăuntru, ci dimpotrivă, spre meseriași, spre zonele acelea în care trebuie să înveți cât mai mult ca să devii o persoană importantă.

Primul “examen” al ei de care îmi amintesc, și cred căși ea îl ține minte, a fost un film pe care am avut intenția să-l fac. Era un film despre o actriță singură, Ana o chema, care locuia la căminul de bătrâni din Iași, undeva în Copou. Practic, trăia din amintirile unei vieți extraordinar de frumoase, la acea limită a singurătății la care te hrănești numai din memorii, din secvențele tinereții. Acum îmi dau seama că a fost o alegere simbolică, și de aceea spun că Andreea ține minte cu siguranță filmul acesta-am intuit că Andreea ar putea să întruchipeze cel mai bine rolul reporterului care dorește, într-un dialog firesc, să rememoreze scene din viața actriței aflate în singurătate. De fapt, așa și era. Filmul se numea, se numește, pentru că este și acum în videotecă, *Recurs la singurătate*. Andreea era tocmai reporterul potrivit pentru a se apropia de acest personaj... O intuiam, asta mi se pare tulburător.

Chiar aseară, când mi-a spus Vanda de întâlnirea aceasta, mă gândeam că acesta este, dacă vreți, un simbol al carierei ei. Andreea juca rolul reporterului tânăr, care are toată viața în față, și chiar așa apare și în film, asta era deschiderea. Filmul se deschidea cu o scenă în care ea cânta la pian și îi propunea privitorului o întâlnire cu o actriță vestită, care a visat să ajungă la Hollywood, care a cunoscut toate valurile succesului, ale insuccesului, și care eșuase, metaforic, dar și foarte terestru, undeva, într-un cămin de bătrâni și trăia în acest cămin. Ei bine, Andreea s-a simțit la ea acasă: avea aceeași dezinvoltură și mai ales a dovedit o calitate pe care și-a dezvoltat-o odată cu timpul: aceea de a comunica. O calitate pe care astăzi o vedem foarte bine ilustrată, dusă deja până la manierism. I-am spus și lucrul ăsta, fiindcă ne-am mai întâlnit de foarte multe ori, și i-am spus-o fără nici o

reținere-comunică extraordinar cu toate categoriile ,cu tot felul de oameni,de la ci mai în vârstă până la cei de la “Țara lui Piticot”.

-Este remarcabil felul în care reușește să-și adapteze discursul pentru fiecare vârstă,spun cu admirație,gândindu-mă la numeroasele situații în care o văzusem pe Andreea făcând față celor mai neobișnuiți interlocutori.

-Exact.Exact,aprobă dl Tudorache.Și filmul a plăcut celor care l-au văzut,poate și pentru această antiteză extraordinară între chipul Andreei,care apare pe ecran cu toată viața în față,și acela al Anei,o bătrână care...Aceasta a fost etapa *Recurs la singurătate*.Experiența cred că i-a folosit.

După aceea,Andreea(sigur,aici nu trebuie să-și aroge nimeni vreun merit;eu cu atât mai puțin.Eram șeful ei direct la publicistică,ea lucra în cadrul secției publicistice)și-a găsit într-un fel rostuirea talentului și a ceea ce putea da mai bun în momentul acela apropiindu-se de copii.Practic,a inventat emisiunea.Proiectul acesta care la început a fost mai modest și care apoi a devenit o emisiune de o jumătate de oră se chema”Țara lui Piticot” și a avut un succes...într-un fel,peste așteptări.Nu ne așteptam nici noi la acest succes.Practic,”Țara lui Piticot” se confunda cu Andreea.Ea nu știa de Așchiuță,și cred că nici dumneavoastră nu știți,nu sunteți generația...Acest Așchiuță era un personaj,și apoi mihaela din desenele animate-pe care cu siguranță o știți,pentru că toți copiii o așteptau.Așa o așteptau și pe Andreea-Piticot.Avea un farmec deosebit,aceeași știință extraordinară de a-i atrage deopotrivă și pe cei mici,și pe cei mai în vârstă.Și-asta v-o spun din discuțiile pe care le aveam,pentru că noi suntem atât realizatori de televiziune-mai mari,mai mici,mai talentați,mai puțin talentați,cât și telespectatori și oameni care avem familie,prieteni.Ei bine,din discuțiile acestea am aflat despre impactul emisiunii,uneori nu-ți trebuie cronici,nu-ți trebuie cărți sau mai știu eu ce ca să afli care e impactul.Toată lumea era fermecată,era o unanimitate rareori întâlnită.Știți foarte bine că de multe ori există riscul ca atunci când cineva apare de prea multe ori să devină agasant,însă cu Andreea n-am auzit să se întâmple asta.Și mi-amintesc acum,și nu știu dacă a fost premoniție numai decît profesională sau cum vreți s-o luați,că le spuneam celorlalți:”Uitați-vă bine la fata asta,e clar că n-o s-o mai vedem mult timp pe aici.”Începusem și eu să le dau dreptate celor care spuneau pe-atunci că...”Domnule,nu stă fata asta la noi,dar are toate calitățile ca să devină o adevărată vedetă.”

E greu să vorbești de pe postura celui care eram...fără îndoială,eram șef.Eu n-am fost niciodată genul de șef care te bate la cap,care te ia la analiza muncii.Dar mi-amintesc că o data mi-am ieșit din fire pentru că realmente m-a supărat,m-a deranjat.Deci,nu pot să spun lucrurile pe care le spun persoanele cu care ai lucrat...întotdeauna se spune că “era o foarte bună colegă...”Eu știu foarte bine că Andreea era o persoană foarte ambițioasă,care trecea peste duritatea relațiilor.Știți foarte bine:în mediile în care orgoliul profesional este exacerbate,și nu e vorba doar despre orgoliu profesional...Clar,nu trebuie să mai intru în alte amănunte...Chestiunile de genul”astăzi ne pupăm în față,măine discutăm altceva”-astea sunt cunoscute și arhicunoscute-ea și le asuma.Și era clar:am discutat de mai multe ori și vedeam foarte bine că înțelege,cătrece peste ele, chiar dacă pe moment o dureau.Dar avea diplomație și știa să privească partea plină a paharului.De altfel,i-a folosit foarte mult etapa de aici,pentru că mi-a povestit după aceea ce s-a întâmplat la București,unde e cu totul altă lume,altă jungle,la alt nivel.I-a folosit foarte mult “antrenamentul”.

Dar să revin la ce m-a supărat.Nu știu cum,nu știu în ce fel,am aflat căera în pericol săpiardă anul la Facultatea de Informatică.Am chemat-o:era foarte senină,ca de obicei,peu cu că acesta îi era stilul,așa a fost întotdeauna,sănu întristeze pe nimeni cu supărările ei.Nu era un stil contrafăcut.Așa era și așa este și azi:deschisă.Și atunci m-am comportat și eu ca un șef,dar ca un șef din afară.Nu șeful de la serviciu,ci șeful de-acasă.Având cu câțiva ani mai mult,am somat-o clar să termine anul.Avea câteva examene pe care nu le putea lua,nu avea destulă voință.Nu se aștepta să fiu atât de dur și nici să știu de problemele ei-încearca să le ascundă-,a început să plângă,dar cert este că și-a rezolvat problema.Și mi-amintesc perfect discuția pe care am avut-o atunci,i-am spus clar:”Tu,oricum,calea într-un fel sau altul vād că ți-o alegi.Dar e păcat de Dumnezeu să abandonezi cu totul ceea ce ai început.”

Ei,și asta spune foarte mult.Ajunsesse până acolo încât să uite-uita practice de tot ce înseamnă obligațiile școlare-fiindcă aici,la Televiziune,era pasionată de tot ce făcea.Și-mi dau seama că nu le puteai face foarte bine pe amândouă-era clar cănu le puteai face!Dar uitând azi,uitând mâine...și nici măcar n-a încercat să mintă.Asta am apreciat într-un fel.Pentru că Televiziunea,aparițiile ar fi putut să creeze...N-a venit niciodată să ne roage să intervenim pentru vreun examen sau mai știu eu ce,să găsim o modalitate ca să-și resolve problemele...Ei,până la urmă și le-a rezolvat și a terminat cu bine...

Viața a mers înainte,cu sușurile și coborășurile ei.Cu succesul pe care-l avea era clar că,din punctual meu de vedere,fusesem cinic:făcea o emisiune cu care nu aveam probleme.Știam căemisiunea se face,aveam încredere în ea,știam că are success,că nu trebuie să intervin sub o formă sau alta cu anumite corectări profesionale sau de altă natură.Că era o emisiune care nu-mi dădea bătăi de cap.Pentru ea era clar căîntrase într-o anumită rutină.De aceea spuneam “oarecum cinic”.Emisiunea mergea,cu “Țara lui Piticot”aveam acea secvență din program asigurată binemerci...Și atunci,normal,c-așa le-așează viața pe toate într-un fel sau altul,peu cu că viața-i ajută pe cei puternici,a venit momentul București.

Viața îi ajută pe cei puternici

Am plecat de la studioul din Iași rememorând afirmația dlui Tudorache,care conturează poate cel mai important lucru pe care l-am înțeles în cursul discuției noastre.Firește,am vorbit despre multe altele...

După zece minute de mers pe jos,ajung într-o piață plină de porumbei.Soarele începuse să strălucească alene și câțica copii,însoțiți de părinți,hrăneau porumbeii.Deodată,un gest brusc al unuia dintre cei mici face ca întregul stol să se ridice,fâlfâind pe deasupra capetelor noastre.Mă opresc fascinate:era parka o altă lume,altceva decât Bucureștiul din care venisem.Eram pe tărâmul pe care Andreea dăduse viață “Țării lui Piticot”.Nici nu s-ar fi putut altfel...

3.Trenul succesului,cu plecare din Iași și sosire la Știri

Ucenicia la TVR Iași

Există anumiți oameni care-și construiesc destinul cu atâta forță și implicare interioară,încât,privind spre trecut,înțelegi că le era imposibil să nu reușească ceea ce și-au propus.Pentru acești oameni nu există piedici,ci doar provocări.Întotdeauna își propun mai mult,întotdeauna sunt ei înșiși cel mai dur critic al lor.Stând de vorbă cu dna Condurache,am înțeles căAndreea este un astfel de om,care a știut să învețe ,să se adapteze din mers și să urce:

-S-a integrat repede în colectiv,își amintește dumneaei.Calitățile ei de Capricorn și-au spus cuvântul de la început:ambitiția,tenacitatea,puterea de muncă și în același timp dragostea față de meseria asta,pe care și-a dovedit-o foarte repede.A devenit foarte curând...nu știu dacă un copil răsfățat,dar un copil îndrăgit în această lume în care toți erau,de altfel,foarte tineri.Cu tenacitatea și seriozitatea care o caracterizează,a încercat să-și găsească o nișă a ei,un loc al ei,o zonă în care să se poată manifesta.Și astfel a avut loc întâlnirea ei cu această emisiune pentru copii,"Țara lui Piticot".Am lucrat mult împreună pentru această emisiune,pentru că era extreme de deschisă la orice idee și la orice sugestie și ne sfătuia întotdeauna foarte mult,să vedem cum să deschidem emisiunea,cum să găsim rubrici noi-și încetul cu încetul ea a devenit un fel de idol al micilor telespectatori,care îi trimiteau scrisori."Țara lui Piticot"era una dintre rubricile importante ale emisiunii de dimineață și Andreea și-a găsit aici o foarte bună punte de comunicare cu copii.E mai greu să intri în dialog cu cei mici decât cu cei maturi,pentru că ei au acea sinceritate și totodată lipsă de diplomatie care îi împiedică să-ți acorde atenția dacă nu le trezești cu adevărat interesul,dacă nu le comunic ceva.Și nu-ți răspund așa,pur și simplu,ca să fie civilizați,n-au învățat încă lecția asta.Iar ea avea talentul de a comunica.

Andreea n-a făcut doar asta aici,pentru că era o echipă mică,în care fiecare trebuia să facă de toate.A făcut și reportaj,și cred că această dorință a ei de a crește,faptul că i-a plăcut această meserie și a simțit-o într-un fel a ei au făcut-o să crească și să evolueze foarte frumos.

Cred că a fost o colaborare în care experiența mai bogatăpe care eu o acumulasem în mai mulți ani de meserie a putut să-i fie de folos într-un fel,tocmai pentru că a fost mereu extrem de receptivă și extreme de dornică să-și perfecționeze munca.

Nici lapte ,nici miere

Am fost destul de severă cu ea la început,mărturisește dna Condurache.Am aflat mai târziu,după ce depășise de mult faza,că îi era destul de frică de mine.A-ntrâziat într-o dimineață,pe când făcea emisiunea "Țara lui Piticot"în direct.N-a auzit ceasul deșteptător

și n-a mai intrat în studio. Avea un coprezentator și i-am spus Andreei: "Nu mai intri la ora asta, a rămas coprezentatorul." Și țin minte cum a plâns cu ciudă și cu durere și cu acea seriozitate profesională pe care o are. Mi-a spus după aceea că o să-și pună trei ceasuri să sune, pentru că nu-i sunase ceasul în dimineața aceea, iar emisiunea era foarte devreme.

Mai târziu am râs de momentul acela, și mi-a plăcut reacția ei de om care nu s-a supărat, care a înțeles exact rigorile meseriei. Încă o dată, a fost un exemplu de maturitate al unei fete care avea pe atunci 21 sau 22 de ani. De fapt, cred că a împlinit aici 22 de ani și după aceea a plecat.

Dacă ea-și amintește de începuturile carierei ei aici, în aceeași măsură ne amintim și noi și în aceeași măsură o simțim și noi ca fiind a noastră. E un om care a plecat de aici și care n-a uitat niciodată lucrul acesta.

Divertisment sau știri?

Șefului Andreei din vremea aceea îi era atât de limpede că ea trebuie să-și continue drumul, încât mărturisește cu nonșalanță: "Aproape nu m-a interesat cum, în ce context..." Știa că locul Andreei este, de acum, în altă parte. Avea o emisiune care nu-i făcea probleme, dar știa că, mai important decât acest lucru, era să îi permită să facă un pas mai departe în carieră.. Așa că a ales să nu încerce să o rețină, ci să fie alături de ea.

-Întotdeauna mi-a spus că vrea să discute, își amintește dl Tudorache, pentru că discuția noastră este și profesională și prietenească, nu e o discuție cu subtexte sau mai știu eu ce. Aveam încredere în faptul că puteam discuta foarte deschis. Ei bine, discuția asta foarte deschisă am avut-o cu privire la plecarea ei la București-era clar că pleacă la București și nici nu se punea problema să se opună cineva. Era clarcă, dacă dorește să plece, pleacă oricum. Întrebarea era ce să facă: să meargă pe Actualități sau să meargă pe Divertisment? Aici am fost la fel de sincer și am marșat pe ideea care mie mi se părea cea mai bună. O vedeam într-un fel-îmi dau seama acum, naiv-profesional. Și chiar nu aveam cinismul pe care ți-l aduce meseria. I-am spus clar: "Tu ești făcută pentru divertisment, pentru divertismentul bun. Eu nu te văd la știri. Nu pentru că n-ai avea telegenia necesară, dicția, toate celelalte lucruri... spontaneitatea ș.a.m.d, toate acestea. Ci pentru că tu ești mai bună acolo. Pe tine lumea trebuie să te vadă întreagă, să vadă cum dansezi..." I-am spus clar-la modul cel mai deschis posibil: "Pe tine trebuie să vadă lumea cum te miști, cum evoluezi. Nu te văd stand în fața unui prompter și a unor texte pe care trebuie să le pui în undă."

Am avut discuții în mai multe etape. Dar nu erau discuții decisive: oricum, nu puteam să o influențez într-o asemenea măsură, încât să zică: "Da, am plecat pe calea pe care mi-a zis-o, pentru că întotdeauna mi-a zis bine, sau mi-a zis rău, sau..."

Un om drag: Cristian Țopescu

Despre cum a ajuns Andreea, în mod concret, să lucreze pentru postul național am aflat de la dl Cristian Țopescu.

-Având foarte mulți prieteni la TVR Iași,începe dumnealui să-mi povestească,mă uitam ,cu ani în urmă,cum mă uit ,de altfel ,și acum,la emisiunile colegilor mei ieșeni,și-ntr-una dintre ele am văzut-o pe Andreea Marin,pentru prima oară,în emisiunea care se numea “Țara lui Piticot”.În aceeași perioadă eu realizez la TVR o emisiune de divertisment,se numea “Turnul Babel”,împreună cu soția mea,care lucrează la TVR la Redacția emisiunilor în limba germană,Christel Ungar.Întâmplarea a făcut ca soția mea să aibă o deplasare în Germania și să rămân fără prezentatoare la emisiunea “Turnul Babel”.Pentru că prezentatoare a acestei emisiuni era Christel-apăream și eu din când în când,dar mai mult ea,eu rămâneam în regie pentru coordonarea emisiunii.Și rămânând fără prezentatoare,mi-a venit idea să apelez la Andreea Marin.I-am dat telefon,am întrebat-o dacă poate veni la București pentru câteva zile,a răspuns afirmativ,a venit și a prezentat foarte bine emisiunea “Turnul Babel”.Cu ocazia aceasta am constatat că are-văzusem și mai înainte pe ecran,dar acum vedeam în direct-calități native pentru o prezentatoare de televiziune,asta însemnând:dicție, telegenie, aspect fizic plăcut,spontaneitate,imaginație,într-un cuvânt,am prevăzut că va fi o personalitate de televiziune,să nu spun “om de televiziune”,pentru că expresia e cam tocită.Stând de vorbă cu ea după această emisiune de divertisment,mi-a mărturisit că visul ei era să lucreze la Știri.În ziua următoare,am prezentat-o celui care conducea departamentul de știri în vremea aceea,Paul Șoloc.Fără să pun,cum se spune,”o pilă”,l-am rugat pe Paul să stea de vorbă cu ea,să o supună unei probe în fața camerei cu texte specifice știrilor și să vadă dacă ar corespunde acestei meserii,fiindcă la Iași prezenta o emisiune pentru copii.Ulterior am aflat că Andreea a fost angajată la Știri.A devenit prezentatoarea “Jurnalului”sau a “Telejurnalului”-cum se numea pe vremea aceea.Un pas important.

Impas

Ne-am așteptat,poate,ca o persoană cu potențialul Andreei să fi fost foarte bine primită la București și ca acest potențial să fi fost pus cât mai bine în valoare.Dar lucrurile nu s-au întâmplat deloc așa.De ce,am înțeles de la Andreea:

-Când am venit la Știri,în București,dintr-o Televiziune cum era Stația de la Iași,TVR Iași,în care oamenii erau calzi și buni și dornici să te-ajute,am nimerit într-un loc în care puțini erau astfel,*își amintește ea despre acele începuturi*.Dar într-o primă fază,în relația directă cu colegii m-am lovit de...superiorul imediat,de șeful meu imediat,să spun așa,o femeie care nu-mi dădea de lucru.Șase luni de zile,deși veneam cu o experiență și cu dovada că puteam face chiar mai mult decât făcusem până atunci,nu mi s-a dat de lucru.Prima care m-a susținut moral a fost buna mea colegă Gabriela Vrânceanu-Firea.Nu am idee ce fel de “rapoarte” ajungeau la șefii cei mari...

Sufeream foarte mult.Veneam acasă plângând,dar cu acea doză de luciditate care nu m-a părăsit niciodată-mi-am dat seama că trebuie “să-mi fac loc” în acest colectiv.Că nu am de ales și că trebuie să arăt căă,în primă fază,mai mult decât utilă,în a doua,greu de înlocuit, în final.Până la urmă,am ajuns pe ecran și ,în același timp,editor al știrilor pe care le prezentam.Mai târziu am ajuns să fiu reporter special la Oscar,să fiu apreciată acolo și,mai mult decât atât,colegii mei de la Știri Externe,pentru că în echipa lor am

lucrat mai întâi,și apoi cei de la Știri Interne au început să mă iubească.Și-asta a forțat lucrurile ,cumva.Am arătat că pot face parte din acea familie,că mă integrez foarte bine în ea și că pot fi de folos.Că sunt un om de încredere,dacă mi se oferă șansa de a arăta acest lucru.Și-am depășit acest impas.

Anul acesta,în Africa,am învățat un lucru:când ajungi pe un tărâm nou,trebuie să fii deschis pentru a-l înțelege,trebuie să îți găsești un rost fără a impune regulile proprii.Să convingi,în timp,că locul acela e și al tău,în egală măsură.

Depășirea greutăților din Televiziune

Mi se părea foarte important să înțeleg,să înțelegem cu toții,cum a reușit Andreea să își mențină motivația,în ciuda a ceea ce se întâmpla,și care este secretul faptului că a reușit să doboare orice piedică.Așa că i-am pus această întrebare în cursul uneia dintre discuții.

-Sunt două lucruri de punctat aici,a precizat Andreea.În orice muncă,în orice colectiv,există forțe pro și forțe contra.Atunci când intri într-o familie deja încheată,deja formată,trebuie să demonstrezi că poți rămâne acolo,trebuie să demonstrezi că poți fi parte din acea familie,că ești util,că ești de neînlocuit,uneori.Ei bine,fiecare început a fost la fel de greu pentru mine ca și pentru alții.Munca de televiziune,în plus,este mai durăprivind lucrurile din punct de vedere psihologic.Deoarece concurența este mai dură.Pentru că doar cei puțini și aleși-cum se spune-ajung să intre în casele oamenilor și-n inimile lor,căci asta-i important.Să fii pe micul ecran nu-i o mare realizare.Pentru că astăzi românul are opțiuni,are puterea de a allege.Nu e obligat să rămână cu tine decât dacă dovedești că ești o gazdă bună.Și ce răsplată mai mare poți să dobândești decât faptul că în fiecare săptămână mii de scrisori sosesc pe adresa ta,că în fiecare săptămână milioane de oameni “votează” deschizând la ora la care programul tău-programul echipei tale-începe?Deschid și rămân acolo,alături de tine,două ore și jumătate.E un premiu Oscar pe care îl primesc în fiecare sâmbătă...din partea oamenilor simpli,din partea unui juriu-din punctual meu de vedere-mult mai important decât al specialiștilor.

Pentru fiecare problemă există o soluție

“Problemele însemnate cu care ne confruntăm nu pot fi rezolvate la același nivel de gândire cu cel în care ne aflam când le-am creat.”(Albert Einstein)

Pentru Andreea,se pare că soluția a fost atât de simplă și atât de delicată totodată:oamenii,felul în care a reușit să-i câștige de partea sa pe cei cu care lucra,felul în care a știut să sudeze o echipă.În felul acesta a reușit la Iași și tot în felul acesta a reușit și-n București.Dna Vanda Condurache,rememorând experiența colaborării cu Andreea,a punctat foarte bine acest lucru:

-A fost întotdeauna o prietenă bună și un camarad bun,un om de echipă.Cred că asta e o trăsătură extreme de importantă în această meserie,te ajută să mergi înainte,și Andreea a

simțit de la început povestea asta.S-a împrietenit cu toți colegii și cu operatorii,cu echipele cu care lucra.N-a avut niciodată probleme de comunicare și cred că lucrul acesta,modul în care s-a școlit aici i-a ajutat foarte mult în continuare,pentru că n-am văzut niciodată-spre deosebire de alte vedete care mai crează,știu eu,animoziități sau mici reacții adverse din partea celor cu care lucrează-și nici n-am auzit ca ei să i se fi întâmplat astfel.

A plecat de aici mai repede decât ar fi dorit ea să plece;se gândea probabil la o carieră în altă parte,dar nu atât de curând-se gândea să-și termine studiile aici.A intervenit mutarea lui Cristi la București și atunci plecarea ei a avut loc mai repede.A fost o vreme când a colaborat cu Doru Dumitriu la “Jocuri și concursuri”,după aceea a lucrat la Știri și apoi și-a găsit locul la “Surprise,Surprise”.Cred că această emisiune se potrivește foarte bine cu personalitatea ei,cu structura ei ludică și în același timp cu seriozitatea cu care își pregătește,cu mare minuție,emisiunile și o face să încerce mereu să se autodepășească.

Am ținut legătura și după plecarea ei,ne-a întrebat ce părere avem despre modul în care arată emisiunea,a mai fost pe la noi...E adevărat că n-a mai trecut de multă vreme pe aici,din lipsă de timp,dar a rămas această relație cu ea care ne arată că,și ca om,este o persoană cu caracter și un om de bună calitate.

Știri la București și facultatea la Iași

A fost foarte greu,își amintește Andreea,pentru că prin anul III de facultate m-am mutat la București,aici,la Televiziune și închipuiți-vă că prezentat Jurnalul de seară la ora 20,Il terminam la ora 21,plecam acasă,îmi luam bagajul,iar la ora 23 eram în tren.Am continuat,deci,facultatea la Iași.Ajungeam la 6 dimineața în Iași,după un drum de o noapte,iar la 7 îmi dădeam examenul.Așa s-a întâmplat...doi ani.A fost foarte greu,iar examenul de Licență a fost,probabil,momentul în care am depus cel mai mare efort:două sau trei săptămâni în care n-am făcut decât să beau,să mănânc și să învăț,atâta tot.Dar l-am luat cu 9 și m-am prezentat foarte bine la Lucrarea de Stat,am fost chiar feliicitată.Mi-am spus atunci:”Iată,cu effort și cu ambiție poți face două lucruri deodată.”Viața mi-a arătat ,ulterior, că poți face chiar mai multe lucruri deodată,dar trebuie să știi care e prioritatea momentului.Chiar acest interviu e realizat destul de târziu față de planurile noastre.E adevărat ,nu-i așa?Ei bine,eu nu intru în panică,pentru că știu care îmi sunt prioritățile.Dau un exemplu:până vineri trebuie să lucrez cu tot sufletul și cu toată imaginația mea la un proiect.Mă implic în el și,ca să mă implic cu-adevărat,trebuie să-mi fie mintea acolo.Dar știu că,dacă am voință,în următoarele trei zile,fără să dorm,recuperez,îl duc la bun sfârșit.

Evoluția de la Știri a Andreei

Erau Știrile un loc potrivit pentru Andreea?De la dl Tudorache aveam să înțeleg că nu,fiindcă o urmărise cu ochi de profesionist și înțelesese că locul ei era în altă parte.Știrile erau doar o etapă în cariera ei.

-Într-un fel, ceea ce făcea ea la Știri îmi dădea dreptate, *punctează dumnealui în cursul discuției, având parcă o urmă de orgoliu profesional în glas*. I-am și spus după aceea. Dar a avut acea capacitate necesară în șah, de a vedea mutările-a avut intuiția că prezența ei acolo, la ora 20, o va impune. Va atrage atenția. Și că asta este o etapă. Deci era clar, nu era un punct terminus: "am ajuns..." Într-un fel, știm foarte bine-ai noștri știu mai puțin, dar oamenii din Televiziune știu în general că acesta este summum-ul, locul cel mai înalt pentru un prezentator. Prezentatorul de știri, la americani sau în altă parte, este cel mai bine cotate.

-*Și chiar la noi...*

-Exact. Exact... Dar pentru ea nu era așa. Era clar. Cert este că a trecut peste tot ce-a fost acolo, și cred că o să vă povestească, știu că îmi povestea și mie, și-am stat de vorbă de câteva ori... Venea aici, nu aici-în biroul acesta-n-are importanță, și stăteam cât avea timp: o oră, două. Înțelegeam perfect lupta ei. A reușit să depășească obstacolele fără probleme și a reușit-lucru foarte important!-să rămână aceeași fată pe care o știam eu.

Misterul unei vieți ne-mondene

După cum știm cu toții din revistele care abordează viața vedetelor, există un anumit stil de viață specific acestora: petreceri, cocktail-uri, recepții, prezentări de modă... Aproape că s-a creat prejudecata conform căreia se poate pune semnul egalității între prezentatorii de televiziune și mondenitate. În ceea ce o privește pe Andreea, s-a confruntat și ea cu acest at al lui Procust" al mondenității. Ce a ales să facă și care au fost consecințele acestei alegeri? Mi-a mărturisit ea însăși, și din această mărturisire am înțeles că poți rămâne tu însuși oriunde, fără să-ți lași sufletul introdus într-un tipar și transformat în produs de serie...

-De-a lungul timpului, am avut o singură problemă, începe Andreea. Aceasta nu a fost concurența, fiindcă nu prea am avut o concurență care să-mi creeze angoase. Sinceră să fiu, mi-am creat și mi-am găsit propriul drum. Problema intervine atunci când vrei să-ți creezi o identitate și când vrei să te faci înțeles, când vrei ca kimbajul tău să ajungă la sufletul celor care te privesc.

M-am delimitat de ...lumea în care trăiesc, să spun așa, nefiind o persoană mondenă. La început mi se părea că e o gravă greșeală: "Nu ai cum să trăiești într-un astfel de mediu dacă nu ieși săptămânal la cinci-șase acțiuni de acest gen, dacă nu ești snob, dacă nu înveți să discuți despre lucruri banale." "Fii isteță, sunt lucruri plictisitoare, dar de pe urma cărora poți profita."

Ei bine, am refuzat să fac asta. Merg într-un loc doar dacă am ce să fac acolo; vorbesc doar dacă am ceva de spus, de exprimat. Cuvintele nu-mi sunt de folos decât atunci când exprimă ceva. Prefer, altfel, să tac și să-mi găsesc locul în altă parte. E o problemă de principiu: între stimul și răspuns, întotdeauna există în viață puterea de a allege. Eu asta am ales. La prima vedere, a fost un dezavantaj, în sensul că nu-mi făceam destule cunoștințe, să spun, în această lume. Reversul medaliei a fost însă unul pe care nu l-am prevăzut. Foarte interesant! S-a creat o aură de mister în jurul meu: "Bine, dar omul ăsta

unde trăiește?Unde-și petrece timpul liber?De ce nu vine aici,alături de noi?”Cu alte cuvinte,s-a declanșat un interes sporit față de propria-mi persoană.

Snobismul,goanna după imagine,superficialitatea-toate acestea îmi crează repulsie și mă fac să mă retrag.Nu-mi doresc să fiu parte dintr-o astfel de lume,oricâte beneficii materiale m-ar ocoli,pentru că nu sunt,în acest punct,capabilă de adaptare.O poveste de departe îmi aduce zâmbetul pe buze și mă face să cred că nu greșesc.Regele Pedro al Braziliei se hotărăște să ridice primul spital public,lansând un apel pentru a strânge fonduri.Dar “oamenii grei” nu răspund acestei chemări.Regele nu se lasă și recurge la o stratagemă.Anunțul său suna astfel:”Cine va da un milion de pesos va primi titlul de Duce;pentru jumătate de milion ești numit Conte;o sută de mii de pesos înseamnă titlul de Baron.”Ca prin minune,fondurile s-au strâns foarte repede.La dezvelirea plăcii de inaugurare,toți nobilii ce făcuseră donații au putut citi următoarea inscripție:”Acest spital a fost ridicat pentru cei suferinzi,din mândria și prostia omenească.”

Am continuat să cred într-un principiu de la care nu abdic:acela că te bați cel mai bine,lupți cel mai bine făcându-ți fără cusur propria muncă.Fără a uza neapărat la dreptul la replică,atunci când se fac afirmații răutăcioase la adresa ta,ci replicând cu o nouă realizare.Cred că e cel mai bun răspuns pe care poți să-l dai.Așa am mers înainte,asa sunt și astăzi.Încerc să-mi spun că sunt un om simplu,deși îmi dau seama că nu pot avea pretenția normalității.

Merg foarte repede înainte.Sunt un om eficient,în detrimentul vieții mele personale-recunosc.

Drumul spre “Surprise,Surprise”

Dacă ar fi să privești în urmă ,la bucuriile profesionale pe care le-ai avut,la acele vârfuri ale reușitei pe care le-ai atins la un anumit moment și care-au însemnat mai mult pentru tine din punct de vedere afectiv,la care te-ai opri?-o întreb pe Andreea,în finalul uneia din discuțiile pe care le-am purtat.

TVR Iași:”Țara lui Piticot”-o emisiune care la început a avut curajul de a scoate nasul pe ecran doar cu 5 minute de emisie(atât au avut încredere să-mi dea,la început),care a crescut apoi la 10,la 20,la jumătate de oră și a devenit,în final,spectacol,*își amintește Andreea cu nostalgie*.A fost temelia a ceea ce am construit mai târziu,pentru că a deschis un drum nu doar către inimile copiilor ce mă urmăreau,pentru că emisia nu era doar pentru copii,ci și pentru părinți și bunici.Am creat o rețea în întreaga țară,astfel încât telespectatorii fideli nu-mi scriau doar mie,ci își scriau între ei,legau relații,devenise un fel de familie universală,să-i spun așa,în care bunicii apelau la noi cerând sfaturi,părinții ne cereau tot felul de informații despre locurile în care să-și îndrume copii,iar copii se aflau în “Țara lui Piticot”-practic în lumea lor.Acesta a fost primul pas important.

ȘtirileJurnalul de la ora 20,pentru o bună bucată de vreme-deși poate că rigiditatea necesară aceluia loc nu-mi dădea șansa să fiu eu până la capăt,să râd necenzurat,să plâng,să dansez,să cant,eram mai serioasă decât sunt în mod normal-m-au învățat foarte multe.La Știri am intrat în contact cu oameni foarte importanți din Stat,din politică...din domenii diverse,avându-i ca invitați la principalul jurnal de știri al țării.A fost un moment foarte important,în care mi-am deschis aria de lucru,să spun așa,am învățat de la ei,am

învăţat să trec peste emoţii şi ,de ce nu,să fac faţă momentelor inevitabil spontane:pentru că într-un jurnal de ştiri,în momente cum ar fi “Mineriada”,trebuie să te descurci.Nu te întreabă nimeni dacă ai doar 20 de ani.Trebuie să te descurci şi să conduci o astfel de discuţie.

Şi,mai mult decât atât,a fost o perioadă când am intrat,seară de seară,în casele românilor,momentul meu de creştere,în care mi-am creat un public fidel.Mulţi dintre ei se uitau interesaţi de felul cum arăt,de felul în care zâmbesc,de felul în care mă-mbrac:ştiu asta din sondajele realizate atunci.Puţini dintre ei se puteau concentra exclusive asupra ştirilor.La un moment dat ,chiar am fost *acuzată* de lucrul acesta

Şi încă două lucruri:ştirile mi-au adus şansa de a fi doi ani consecutive reporter special la Los Angeles,la Ceremonia de Decernare a Premiilor Oscar,dar mi-au deschis şi poarta spre “Surprizele”de astăzi,pentru că de acolo am fost selectată pentru a prezenta Revelionul anului ’98 sau ’99,dacă-mi aduc bine aminte,şi o casetă cu acest Revelion a ajuns la dl Valeriu Lazarov.Practic,acesta a fost drumul ce mi-a deschis calea spre “Surprize,Surprize”.

-Te bucuri altfel de reuşitele pe care le ai acum comparative cu reuşitele pe care le aveai atunci?Ai o altă atitudine?

-Trecerea de la Ştiri la “Surprize” a însemnat o înflorire,e ca şi cum m-aş fi născut a doua oară.

Simt însă că voi descoperi adevărul exprimat de T.S. Eliot:”Trebuie să explorăm fără încetare,iar la capătul căutărilor noastre vom ajunge în punctul de unde am pornit şi vom cunoaşte locul pentru întâia oară.”

4.”Surprize,Surprize”

În spatele camerei de luat vederi

Am cunoscut echipa “Surprizelor” pe “viu”,mergând la sediul Prime Time World,firma care produce emisiunea,dar şi asistând direct la spectacol,în sală.Sunt două perspective uşor diferite.La sediul Prime Time World am intrat în contact cu oamenii şi am realizat cât de dechişi sunt şi cât de mult se implică în ceea ce fac;mi-au dat sentimentul că funcţionează cu adevărat ca o echipă.În timpul emisiunii însă,am fost impresionat în special de profesionalismul şi eficienţa cu care era coordonat totul.Fiecare ştia exact ce trebuie să facă,totul se făcea cu minimul de cuvinte şi mişcări.Relaţia cu sala era permanentă şi exista în continuu o preocupare ca oamenii,cei 250 de oaspeţi,să se simtă realmente bine.Totul era “live”.

Bineînțeles ,exista o cantitate impresionantă de muncă în spatele acestui mecanism care părea că merge de la sine.Așa că am rugat-o pe Andreea să îmi dezvăluie și fața ascunsă a emisiunii.

-Ce muncă se ascunde în spatele a ceea ce înseamnă acea emisiune de două ore,atât cât durează emisiunea în direct?Oamenii văd cât de natural te miști și li se pare,poate,relative simplu ceea ce se întâmplă,firesc.

-Acum,emisiunea este de două ore și jumătate,precizează Andreea.Cu o jumătate de oră mai mult anul acesta,pentru că,iată,în al treilea an de "Surprize",oamenii își doresc să ne aibă alături mai mult decât până acum.O surpriză plăcută pentru noi,căci un program de televiziune,oricât de bun ar fi-așa arată experiența și din afara țării și cea din televiziunile din România,se...

-Uzează...

-Uzează,să spunem.În ceea ce ne privește,lucrurile au mers înainte,în nici un caz emisiunea nu s-a uzat.E o mare realizare ca după 3 ani să constați acest lucru.

Sunt câteva lucruri importante de spus.În primul rând,cel mai bine moderez orice tip de emisiune în direct.Există oameni de televiziune cărora le convine emisiunea înregistrată.Pentru că acolo mai poți corecta câte ceva, poți repeta a anumită secvență,dacă nu-ți place cum a ieșit.În ceea ce mă privește ,lucrurile stau altfel.Sunt capabilă să mă concentrez,sunt capabilă să fac totul cât mai bine doar în momente de maximă emoție,de maximă intensitate.Și ce poate fi mai intens,mai motivant,decât să știi că milioane de oameni se uită la tine în acea clipă?!Și că nu,nu ai voie să greșești,că nu,nu ai voie să te joci cu sentimentele oamenilor ce-ți stau în față în calitate de intervievați,că nu ai voie să plângi,decât în limita normalității acceptate de publicul telespectator.Adeseori,poveștile celor care stau pe banchetă,alături de mine sunt cutremurătoare.Eu sunt un om sensibil și mă implic în aceste povești.Nici nu vreau să rămân pe dinafară,nici nu vreau să fiu dură,nici nu vreau să fiu altfel decât om!Pentru că altfel nu s-ar ajunge la sufletul lor,pentru că altfel nu s-ar deschide și nu ar vorbi despre lucruri atât de intime,despre povești poate demult îngropate în inima lor.Nu am o altă șansă ,decât aceea de a mă deschide total de a-i asculta,de a dori să-i înțeleg-căci dacă te prefaci,omul te simte și se inhibă,oprește firul poveștii.Și-atunci e clar:uneori,și ție îți apare o lacrimă în colțul ochiului,ți se așează un nod în gât.Alteori mergi până la capăt și plângi alături de ei.Pentru că am șansa să moderez o emisiune care înseamnă viață,totul e real din prima până în ultima secundă,nimic contrafăcut.Viața cu bune și cu rele,viața în alb și în negru,viața așa cum este ea.

Ce e dincolo de ceea ce se vede?E multă muncă,în primul rând,dar o muncă plăcută.Înainte de emisie ,citesc poveștile lor,citesc tot ce ține de oamenii spre care urmează să mă îndrept cu microfonul,fără să-i cunosc,de fapt.Sunt fișe complete,realizate de echipa noastră în urma unor adevărate anchete...discrete,pornind de la scrisorile primite.Știu totul despre cel ce urmează să fie surprins,doar că nu l-am întâlnit niciodată.E ca și cum aș citi o poveste,un roma,și-apoi,peste câteva ore mă aflu față în față,realmente,cu personajul acelui roman.Sunt oameni pe care îi admir pentru tăria cu care au trecut peste momente grele din viață.Sunt oameni de la care înveți,sunt oameni pe care îi respecti,deși poate că nu au ieșit niciodată din satul în care s-au născut.Unii dintre ei nu au școală:dacă au patru clase,pentru unii dintre ei,e mult.Dar au,asa cum obișnuiesc să spun,acea înțelepciune a pământului.Au învățat să privească viața prin faptele ei.Au învățat să respecte pământul și roadele lui,au învățat să-și tragă seva din credință,să tragă

ce e mai important, pentru ca viața lor să devină, mai apoi, un ritual bine știut. Și eu însămi am de învățat de la acești oameni, deși pare curios: n-au decât patru clase. Și totuși eu am de învățat de la ei foarte mult. Iar despre oaspeții mei erudiți... nu are rost să îți spun ce înseamnă un astfel de dialog: balsam pentru suflet și spirit.

După emisiune se întâmplă cam același lucru, de fiecare dată: sunt foarte încărcată emoțional. Tind să mă izolez pentru o oră, două. Vin acasă; mă uit aproape cu regularitate la anumite secvențe din emisiunea din acea seară, pentru că vreau să știu dacă lucrurile au ieșit bine, pentru că vreau să știu dacă pe ecran s-au văzut anumite emoții, s-a simțit totul așa cum am simțit eu în direct și pentru că vreau să-mi corectez greșelile: înveți din propriile greșeli. Știi cum se spune: "Din pașii noștri greșiți, Dumnezeu face un pas înainte." Mi-e greu să râd, mi-e greu să plâng după emisiune, sunt foarte încordată, sunt foarte plină de poveștile de acolo. Ca după un examen de admitere. Mă detașez ușor-ușor, spunându-mi căistă oameni cu greutatea mai mari decât ale mele, pe care ei le depășesc prin propriile forțe.

Mă întorc, așadar, în fiecare sâmbătă, cu o nouă lecție învățată, acasă. Încerc să trag concluziile, să mă bucur de ceea ce îmi dăruiește mie viața și să-mi minimalizez propriile necazuri. Scopul nostrum este să căutăm soluții, să căutăm oameni generoși pe care să-I facem să intre în familia noastră, să rezolvăm probleme ce par a nu-și găsi finalizarea altfel- pentru unii dintre invitații noștri suntem cu adevărat ultima speranță-, să aducem mână în mână oameni ce le pot oferi ajutor celor care au nevoie de el.

Ei bine, ajung acasă și îmi spun: "Necazurile mele, care sunt, să le spunem, mai mult probleme de suflet, sunt insignifiante, sunt de neluat în seamă față de atâtea necazuri prin care trec oamenii din jurul meu. Așadar, fruntea sus și mergi mai departe!"

Mărturia unui "caz"

Există diverse prejudecăți legate de "Surprize", venind mai ales de la un anumit tip de public. Din acest motiv, mi s-a părut important să avem un punct de vedere autentic, din partea cuiva care a avut experiența a ceea ce înseamnă să fii un "caz" în această emisiune. M-a interesat să înțeleg cum se simte o persoană căreia i se face o surpriză în emisiune, cum o percepe acea persoană pe Andreea. M-a interesat dacă simte cumva că cineva se joacă cu sentimentele sale, dacă implicarea Andreei i se pare reală sau doar aparentă.

Primul pas a fost să aleg cazul. O poveste la care se făcuse chiar și o revenire în emisiune, pentru că fusese foarte impresionantă și avusese un mare impact în rândul telespectatorilor. Am mers la sediul "Surprizelor" și am stat de vorbă cu redactorul care s-a ocupat de acest caz, Liliana Catrinoiu. Am înțeles că este vorba despre niște copii deosebiți, care reușiseră să crească de unii singuri, mama lor suferind de o boală cumplită, care o imobilizase la pat vreme de mulți ani. Acești copii își îngrijiseră mama, trăind în condiții materiale greu de închipuit, ca într-un ghetou. Urmărind înregistrarea video a emisiunii, în care erau prezentate secvențe din locuința lor, aproape că nu mi-a venit să cred că în această țară există oameni care pot îndura o astfel de viață. Și mai impresionant era faptul că acești copii reușiseră să-și păstreze sufletul curat, neurățit de

suferință, nemutilat de neajunsuri. Și se păstrau curați și pe dinafară, mai mult, aveau rezultate foarte bune la școală. Trei frațiori, o fată și doi băieți, orfani de tată, cu mama bolnavă în ultimul stadiu, au ramas uniți și hotărâți să învingă totul împreună, prin propriile forțe, fără să ceară ajutor din afară.

Ei bine, în această emisiune, copiilor li s-a schimbat viața: au primit o locuință, de data aceasta una care să le permită un trai decent, utilată cu tot ce era necesar pentru o viață civilizată, cu centrală termică și electrocasnice, mobilă modernă, haine, rechizite, au primit chiar și o vacanță gratuită pe litoral, unde nu ajunseseră niciodată. Toate datoriile către stat au fost achitate cu ajutorul aceleiași echipe. La câteva săptămâni după emisiune, mama lor a murit, liniștită însă că și-a lăsat copii în siguranță. Și au rămas cu adevărat singuri pe lume. Se ivea o nouă problemă: minori fiind, statul a trebuit să-i despartă, căci singuri nu ar fi avut cum să întrețină apartamentul, cum să-și plătească dările către stat. Dar au avut parte de o nouă surpriză: fiind invitați într-o altă emisiune, au aflat că, pentru următorii ani, un român cu suflet mare, stabilit de trei decenii în Germania, le va acoperi toate cheltuielile necesare traiului zilnic și chiar mai mult decât atât, până la vârsta la care se vor putea întreține singuri.

După ce am înțeles despre ce este vorba, am fixat o întâlnire cu cel mai mare dintre acești copii, Ramona, în vârstă de 17 ani. Ajungând la Plopeni, am mers la adresa indicată – care reprezenta, în fapt, locația noului lor apartament. Impresia pe care mi-a produs-o acest loc a fost una de spațiu plăcut, confortabil, decent. Nu era nimic exagerat, în nici un fel. Era genul de locuință normală, pe care cu toții ar trebui s-o avem. Discuția mea cu Ramona a început cu rememorarea împrejurărilor în care a ajuns în emisiune.

- Eu n-am știut inițial că vom ajunge la “Surprize, Surprize”, și-a început Ramona povestea, și chiar la poarta Televiziunii ni s-a jucat o mică farsă, pe care am înțeles-o mai târziu. A ieșit dl. Claudiu, redactor șef al emisiunii, și a început să țipe la noi că nu mai sunt locuri, că am venit foarte târziu, că așa se întâmplă tot timpul– Liliana nu-și face, chipurile, munca așa cum ar trebui și vine târziu cu oamenii. Era o școală aici...și am intrat acolo, în platou, și când ne-am trezit pe scaune, ne-am uitat pe sus și am văzut că scria “Surprize, Surprize”. Ne-am emoționat complet...
-Nu știți la ce emisiune veniți?

- Nu, nu știam, a venit prompt răspunsul. Liliana a zis inițial că mergem la un spectacol, să mai pierdem din timp, așa, pentru că nu puteam să intrăm la mama la spital. Era iarăși o minciună, pentru că mama nu se afla la spital, se afla la un hotel... ne-am întâlnit cu ea în platou, eu credeam că ea este în spital pentru analize. Chiar la începutul emisiunii, Andreea a spus că este foarte bucuroasă că în platou se află mulți copii și mulți tineri. Și vine la mine:”Bună seara!” Eu eram foarte emoționată: o văzusem doar la televizor și niciodată în realitate; când am început să discutăm despre problemele mele, mi-am dat seama că este o ființă foarte sensibilă, foarte plăcută și... După aceea am rămas cu o impresie foarte bună și plăcută despre ... întreaga redacție. Când am mers a doua oară acolo, toată lumea m-a pupat, toată lumea m-a îmbrățișat, și pe mine și pe frațiorii mei ... și am simțit că facem parte din familia asta mare a lor.
- Cum ați trăit tot ce s-a întâmplat în acea emisiune? Te-ai simțit în pielea ta în acea seară? am întrebat-o eu, gândindu-mă la acele acuzații legate de “joaca cu sentimentele oamenilor”.

- Bine, nu prea am fost așa în apele mele, pentru că eram foarte emoționată, mi-a răspuns Ramona. Să ajungi acolo ... nici nu știi unde te duci. Gândiți-vă că au intrat în casa

noastră cu minciuni de la început. Bine, eu așa le spun, că sunt niște minciuni: au fost niște pretexte, ca să nu ne dăm seama, Liliana a venit sub o identitate falsă. Tot timpul, acum, le scot ochii – glumind – că m-au mințit ... A venit în casă zicând că e de la o fundație și că vor să ne ajute. După aceea au spus că merg cu mama la un spital la București, să-i facă analizele, au luat-o pe mama vineri la ora 4. Sâmbătă de dimineață m-au sunat că mama nu poate să stea fără noi – să ne-mbrăcăm pentru că la ora 4, sâmbătă, va veni cineva să ne ia cu mașină din Plopeni. Am ajuns la București, am mers puțin prin parcul Herăstrău, ne-am plimbat, fiindcă ni s-a spus că “nu putem să mergem acum la mama voastră la spital, pentru că trebuie să vină să o consulte un medic foarte important, așa că hai să mergem la un spectacol între timp, am eu cum să aranjez, ce ziceți?” M-am trezit acolo și ... mi-a fost destul de greu să povestesc. Nu neapărat mi-a fost greu, dar aveam emoții mai ales pentru că eram atât de aproape de Andreea... Ne-am bucurat enorm când am văzut ce au realizat pentru noi, deși la început n-am crezut că este adevarat, am crezut că sunt vorbe-n vânt. Am venit acasă și ... nu mai puteam să dorm și mama la fel. Ne trezeam toți și râdeam, așa de fericire, totuși nu aveam nimic să vedem, să zic așa, clar în față sau ... - să vedem apartamentul. Am venit la Plopeni și când am intrat, era curățenie. Deci îi făcuseră doar așa, un mic aranjament, ca să filmeze; dacă întârziu foarte mult se afla surpriza. Și după aceea l-au zugrăvit, l-au aranjat, ce mai... În casă era un haos total, pentru că se făcea curățenie, se monta centrala termică și toate astea. Abia după două luni de zile s-a putut intra. Atunci ne-am dat seama cu adevărat că toate sunt adevarate și ... mama încă nici nu voia să se mute aici, pentru că i se părea ceva ireal... ca un palat. Toți suntem foarte modești; când am venit aici, eram ca într-o casă străină, stăteam aici, pe pat și ne era teamă să nu facem cumva mizerie. Ziceam că hainele de pe noi murdăresc sau ne era teamă ca nu cumva să hârjăim pereții cu căruciorul mamei. După un timp, ne-am revenit și ne-am dat seama că , într-adevăr, e casa noastră, mai ales când am văzut actul, care este pe numele familiei mele – eu am fost trecută pe act.

Am plecat la mare, fiindcă aveam și câțiva bani și nu văzuserăm niciodată marea, iar mama a zis că măcar acum, că suntem împreună și mai este și dumneaei în viață, să mergem și noi la mare. Am plecat, iar când ne-am întors mama s-a simțit foarte, foarte rău și ... a murit. Si atunci din nou s-a dovedit că oamenii de acolo, de la “Surprise, Surprise”, sunt alături de noi și au făcut tot posibilul să ne ajute. Un ajutor imens: ne-au asigurat și pâinea și traiul – un trai decent. Reușesc chiar să mai fac și economii, mai pun și-n bancă, că va veni vremea când vom fi mari și vom avea nevoie și atunci de niște bani. Ne-au asigurat banii aceia, 400 de mărci lunar, timp de 3 ani de zile, vă dați seama? Și băieții au fost foarte emoționați. Încă Ionuț nici nu știa cum să se manifeste, avea niște poziții la televizor! Noi suntem foarte timizi și dintr-o dată am apărut așa , la televizor...

Normal că toată lumea o place și o iubește pe Andreea, și noi de asemenea. Și băieții: “Ai văzut ce frumoasă e?” – au schimbat impresii între ei. Si nu numai felul în care arăta ne-a mișcat, că ziceam că este mult mai frumoasă în realitate decât la televizor. Modul în care se implică și ... plângea alături de mine și mă ținea de mână, mă strângea și o strângeam și eu pe ea, gesturi care ...

- Ți s-a părut autentic totul? O întreb pe un ton cât mai neutru cu putință și fără să sugerez nici un fel de răspuns așteptat.
- Da, a venit răspunsul, clar, ferm, fără nici o urmă de îndoială.

- Deci nu ți-a făcut impresia că este doar așa, o scenă de teatru...
- Nu, nu! Să miște opinia publică sau să miște telespectatorii? Nu, în nici un caz. Aceleași sentimente pe care le-am avut eu atunci le-a trăit și ea alături de mine. S-a implicat întru totul și a suferit alături de mine. Am simțit-o eu: mă strângea în brațe și eu plângeam pe umărul ei și ea pe umărul meu. Deci era așa ... ceva reciproc. Bine, sunt multe lucruri pe care eu nu le pot spune în cuvinte ...

Dana Mladin,dirijor de “Surprize”

Pe Dana Mladin,directorul programului “Surprize,Surprize”,persoana care conduce echipa,am cunoscut-o în treacăt,în timp ce vizionam o casetă video.Deși nun e văzuserăm niciodată,a înțeles dintr-o privire cine sunt,ce fac la sediul lor,de ce urmăresc caseta.M-a salutat ca și cum aș fi fost un cunoscut,după doar o fracțiune de secundă,în care a realizat toate astea.

Stând de vorbă cu ea,mi-a atras atenția tonul sobru,profesionist pe care vorbea.Acest lucru mi s-a părut foarte firesc,atunci când am văzut-o cum se mișca în platou.Glumește cu publicul atunci când trebuie să destindă atmosfera înainte de începutul emisiunii,sare ca un resort de la locul ei și ajunge în douăecunde în platou,atunci când are de transmis ceva,intervine prompt atunci când este ceva de schimbat.Îți dă sentimental că totul este sub control,că nimic nu se petrece la voia întâmplării,că poți fi liniștit-totul va ieși așa cum trebuie.

Bineînțeles,doream să-i cunosc punctul de vedere în ce o privește pe Andreea,doream să înțeleg cum a evoluat Andreea de-a lungul timpului,care este stilul ei de lucru și care sunt acele elemente care au condus-o către success.Discuția mea cu Dana Mladin a început cu o întrebare despre relația sa profesională cu Andreea.

-Ce presupune relația producător-moderator într-o emisiune de tipul “Surprize,Surprize”?Este o relație mai specială comparative cu o altă emisiune?

-Cu siguranță,a început Dana,mai ales că noi suntem în al treilea an.În cazul în care emisiunea ar fi ținut jumătate de an poate că relația ar fi fost profesională și atât.E o relație pe care o am și cu cei din echipă,cu redactorii,cu producătorii...deja ne cunoaștem atât de bine,ne cunoaștem implicit viețile private,ca să spun așa,pentru că ne întâlnim aproape zilnic.Nu poți să nu-ți dai seama când cineva din cerc este supărat,în cazul acesta,Andreea,sau eu.Ne simțim una pe alta,știm când una dintre noi are probleme,când s-a întâmplat ceva,când e obosită.

Comunicăm bine:au fost foarte multe momente în care ea mi-a zis:”Sunt amețită,mă simt foarte rău,nu știu cum o să controlez toată situația din emisie.”Însă noi comunicăm foarte bine,nu numai verbal-ci și gestual,și asta e foarte important,pentru că ne înțelegem din priviri.Când una dintre noi are nevoie de ceva în emisie,cealaltă își dă seama imediat-în timpul emisiunii.Iar în afara emisiunii e o relație specială,pot să spun...și asta în primul rând datorită longevității acestei emisiuni,implicit datorită muncii noastre împreună.

-Dar din punctul de vedere al tipului de emisiune în sine,marchează acest gen de emisiune un anumit tip de relație?

-Nu cred.Eu am mai lucrat și la alte emisiuni.A fost “Școala vedetelor”,care a durat tot așa,patru ani de zile.Și în acea echipă relațiile au fost din ce în ce mai strânse,și ne

cunoșteam tot așa, foarte bine, eram ca-ntr-o familie: ne și ciondăneam, ne și împăcam... Deci eu cred că, în momentul în care există o durată lungă a emisiei, a colaborării, relația se schimbă pe parcurs.

-Ați întâmpinat dificultăți, au fost momente mai dificile în relația producător-prezentator?

-Nu... Deși nu ne cunoșteam înainte, ne-am înțeles bine încă de la început. Și nu e un răspuns diplomatic...

-Ce a determinat această trecere foarte lină?

-Cred că, în primul rând, apropierea de vârstă. În al doilea rând... poate și faptul că nu ne cunoșteam dinainte și ne-am format relația din mers. N-aveam prietenii sau dușmăni dinainte, nu auzisem una despre alta cine-știe-ce-vorbe care ar fi putut să influențeze relația noastră profesională și personală, și-atunci ne-am adaptat una alteia, ca să spun așa.

Spontaneitate și regie

Mi s-a părut un lucru foarte bun că și-au format relația din mers, și nu e ușor, mai ales în mediul de televiziune. În ce privește apropierea de vârstă, acest argument este valabil pentru echipă în general, pentru că toți sunt foarte tineri. Așa că am mers mai departe cu discuția noastră, încercând să descifrez, ca pe o tablă de șah, unde sunt așezate piesele și care este rolul fiecăreia.

-Unde se termină ceea ce faci din punctul de vedere al regiei, al gândirii emisiunii și unde începe spontaneitatea Andreei?

La această întrebare, Dana mi-a oferit un răspuns oarecum anecdotic:

-Spontaneitatea începe și se termină în direct. Însă noi lucrăm împreună în permanență. Chiar dacă noi dăm cazurile, redactorii le analizează separate, scenariul se face separate. Ea primește toate materialele, fișele cu toate informațiile, scenariul, care are implicit o amprentă pe care și-o pune pe emisiune, și o emisiune anterioară ne poate influența în a vedea altfel emisiile următoare. În fiecare zi de luni ne adunăm cu toții la ședință și fiecare poate să vină cu o idee și să spună cum ar merge mai bine un anumit lucru. Deci, practice, colaborarea este permanentă. Spontaneitatea vine, clar, în direct, pentru că acolo te confrunți și cu anumite situații pe care nu le-ai prevăzut-oricât s-ar gândi scenariștii, ”surprinsul”, așa cum îl numim noi pe invitatul intervievat, poate avea reacții ce nu pot fi anticipate. Și-atunci, ea trebuie să facă față...

-Este moderatoarea emisiunii un personaj?

-Eu zic că da, și nu pentru că l-aș fi creat eu, sau Valeriu Lazarov, ci opinia publică a creat acest personaj. Ea este Zâna Bună în sufletul oamenilor. Din punctul meu de vedere, este Andreea Marin-nu se schimbă nimic. Însă publicul contează aici: publicul a numit-o Zâna Bună. Ea este cea care ne face surprize. Eu sunt convinsă că toate cazurile din emisiune, în special cele sensibile, emoționante, au influențat-o într-un fel, deci și-au pus amprenta asupra vieții ei. Asta e riscul: poate c-a fost bine, poate că n-a fost bine. La un moment dat, te simți poate împovărat de tot ceea ce încerci să rezolvi și să controlezi în emisiie. Ea n-are timp să plângă așa cum simte, n-are voie să greșească, este ca o gazdă cu milioane de oaspeți deodată, trebuie să-i mulțumească și să se lase pe sine la urmă într-un fel, trebuie să-și controleze tot timpul emoțiile și probabil că asta o influențează-nu e chiar atât de simplu cum pare...

-Ești în poziția privilegiată de a vedea în același timp și omul Andreea Marin și omul de televiziune din ea.Ce anume din personalitatea sa potențează acest personaj?

-Eu cred că sensibilitatea ei,răspunde Dana,după o clipă de reflecție.Eu n-am cunoscut-o foarte bine înainte.Nu știu care era Andreea înainte de emisiune,dar sunt convinsă că sensibilitatea ei a influențat fiecare pas pe care îl face în emisiune.Adică îmbracă “Surprizele”într-o anumită lumină caldă,sensibilă,care-i este specifică.

-Pentru profesionistul de televiziune din tine,ce a însemnat această experiență?

-Eu,personal,nu am făcut mai nimic în afară de această emisiune care îmi ocupă tot timpul,iar în ceea ce o privește pe ea...sunt convinsă că i-a influențat și ei viața privată,pentru că emisiunea este ca un ceas care trebuie să funcționeze săptămânal,nu poți să-l oprești și să zici:”Acum mă ocup de altceva”.E un tren care merge încontinuu,nu se oprește până la sfârșitul anului,sau până-n vară,când avem noi vacanță.N-ai voie să fii nici măcar bolnav.Am observat-o în acești trei ani și am apreciat-o foarte tare pentru un lucru-și ea știe foarte bine asta-pentru faptul că își dă seama care este valoarea ei la ora asta și este foarte bine.Fără să exagerezi,trebuie să fii omul momentului.

-O filosofie foarte pragmatică...

-Da!exclamă Dana cu convingere.Eu o apreciez foarte mult.N-am cunoscut foarte multe vedete îndeaproape așa cum am cunoscut-o pe ea.Și la ea am apreciat foarte mult treaba asta:că a știut să se bucure de fiecare succes,de momentul de vârf,de box-office-ul ei.

“Surprizele” după trei ani de existență

-Au existat anumite etape,din punctul acesta de vedere,în evoluția “Surprizelor”?Privind în urmă...

-Adică,etape,în ce sens?mă întreabă Dana,nedumerită.

-În sensul atitudinii cu care ați făcut o anumită emisiune,al stilului în care ați făcut-o?Există diferențe?

-Sigur,când mă uit acum la prima emisiune,mă apucă groaza,zâmbește Dana.Am pornit cu o experiență foarte mică,atât eu cât și întreaga echipă pe care o conduceam,iar acum ne înțelegem din... priviri.Nu-i nevoie să mai comunicăm atât de mult cum comunicam înainte,când,de altfel,aveam și ajutoare din afară:spaniolii care ne-au pregătit.Clar,avem mai multă experiență,și eu,și Andreea,și toți ceilalți.Am căpătat o lejeritate în a construe emisia,însă trebuie să ne ferim-și noi asta facem-să ne ferim întotdeauna de plafonare și de plictiseală.

-Din acest punct de vedere,ai observat vreo schimbare la Andreea de-a lungul emisiunii?

-Este mult mai spontană,mai pregătită...Schimbările pe care le-am observat au fost numai în bine:avea lucruri,gesturi pe care lumea le comenta și de care a scăpat în timp.Până la urmă,n-ai de unde să știi decât dacă vezi casetele...or ea analizează totul după fiecare emisiune.A fost o evoluție clară-nu e nevoie să mai adaug altceva.E mult mai spontană,e mult mai degajată,stăpânește mult mai bine situațiile.Înainte,nici nun e confruntam cu-atâtea cazuri grele și situații neprevăzute.Uneori trecem prin situații imposibile și pe fața ei nu vezi o tresărire,sunt convinsă că de multe ori publicul nici nu sesizează...Or,acum nu ne mai temem atât de mult-orice problemă are o rezolvare-și bănuiesc că și ea are aceeași atitudine.

-Cum explici succesul "Surprizelor"?

-E un format de success:clar-afirmă Dana,foarte categoric.Formatul în sine are un mare success în Europa,iar noi am avut meritul că l-am adaptat puțin la realitatea românească.Dacă în Spania,de unde am preluat noi formatul,și învățatul,se mergea foarte mult pe cazuri haioase,spectaculoase,băi de șampanie,de ciocolată,să înoți cu delfinii-deci cazuri inedite-,la noi s-a mers foarte mult pe cazuri sociale,umanitare.Am rezolvat probleme grave:operații,boli,proteze,tot felul de situații dramatice;practice,acestea au cel mai mare impact,căci asta e viața la noi,de asta e nevoie și la asta suntem și noi,ca echipă,mai sensibili,dacă e să alegem...Eu cred că prin adaptarea emisiunii la realitatea noastră am obținut acest succes.Și lumea încă mai este interesată să vadă cui îi mai rezolvăm problema,cine cu cine se mai vede...ce problemă are o anumită persoană...Deoarece alegem și povești care merită a fi spuse,deoarece fiecare se regăsește în ele,mai mult sau mai puțin...

-Simți că ai lăsat o amprentă asupra Andreei și a stilului ei de lucru?

-Nu știu.Chiar nu știu:n-am discutat niciodată despre asta.Nu știu ce să-ți spun,noi avem două poziții diferite:eu-persoana din spatele camerei,ea-persoana din fața camerei.Munca noastră coincide în anumite puncte,dar nu în toate.Practic este nevoie ca noi să colaborăm foarte bine.Nu știu.Chiar nu știu.

Secretele succesului

Ce-a făcut-o pe Andreea cea din fața camerei de luat vederi să aibă succesul pe care-l are?Dincolo de emisiune...

-Eu cred că întregului,omului Andreea Marin i se datorează succesul,spune Dana,râzând-aspectului fizic,faptului că era iubită dinainte,de la Jurnal.Era un om cu un box-office destul de ridicat,poate cel mai ridicat din vremea respective,conform studiilor.Mai este și faptul că a știut să lase oamenii să plângă pe umărul ei,să fie...o Zână Bună printre oameni.Apoi,spontaneitatea,faptul că a dovedit nu numai talent de orator,sau de psiholog,sau cum să-i spun...Știe și să danseze,știe să cânte,atât ca solist,cât și ca instrumentist.Întotdeauna,chiar dacă imaginea ei inițială a prins foarte bine,a venit cu ceva în plus,a vrut să surprindă în mod plăcut.Și i-a reușit.Mereu vine cu ceva nou,n-are liniște.

-Cum percepi relația dintre public și Andreea,dincolo de camera de luat vederi?Să spunem relația nefilmată,din pauze...

-A,publicul din sală?!E un public disperat să o atingă,să-i ia un autograf.După emisiune,este asaltată de o mare de oameni care vin să îi ceară autografe.Iar ea are răbdare,deși e după o zi foarte solicitantă,stă cu ei,glumește,dă sute de semnături,face fotografii,nu se grăbește să plece,nu are „fite” de vedetă... Lumea o iubește. Ea a devenit cu adevărat,un model. Înseamnă foarte mult. Însă acest lucru presupune și multe responsabilități. Într-un fel, și privarea de anumite libertăți. Trebuie să ai grijă, oamenii te iubesc, iar tu nu trebuie să-i decepționezi, nu trebuie să te vadă într-o postură care le-ar dăruia mitul... E greu, eu cred că e foarte greu să fii în pielea ei. Însă relația este excelentă! Lumea vine buluc peste ea, o adoră. Oamenii merg acasă și se laudă că au văzut-o de la un metru pe Andreea Marin. Deci, până la urmă e o legendă. În ce privește

publicul telespectator, este la fel: când mergem să filmăm în afara studioului, într-un sat, sau... la spital sau în alte locuri... Au fost cazuri în care, efectiv, a fost revoluție acolo. E-adevărat că sunt și oameni care nu fac parte din publicul emisiunii noastre, oameni care se dau intelectuali, care sunt snobi: Nu, eu nu mă uit, nu-mi plac mie poveștile astea lacrimogene,și Andreea Marin care..." Există critici la adresa ei, lucruri pe care ea le știe foarte bine, dar ne vine să zâmbim când auzim pe unul sau pe altul că spune: „Știi, am văzut întâmplător o secvență, apoi am schimbat canalul..." Dacă-i iei la bani marunți, ușor-ușor, fără să-și dea seama, știu și aia, și aia, deci au văzut toată emisiunea... dar sunt prea snobi să o recunoască. De altfel, nu văd cât de insensibil trebuie să fii să nu te impresioneze măcar ceva în cele două ore și jumătate de „Surprize”, doar dacă ești crescut în puf și nu știi ce-i necazul. Dar acesta e un public foarte mic, un public care, deci se dă deștept, de fapt e snob, trage cu ochiul să vadă cum e îmbrăcată Andreea, cui i-a mai făcut surprize, ce s-a mai întâmplat...

- *Da, unora le place să pozeze în această ipostază.*

- Exact. „Nu, eu nu mă uit. Eu citesc numai cărți de specialitate și..." Mă rog... noi suntem deasupra acestor răutăți, ne distrează.

- *Dacă ar fi să concentrezi așa, în câteva cuvinte, un mesaj despre Andreea, în care să exprimi o esență, ce ai spune?*

- Eu, în general, nu pot să vorbesc în câteva cuvinte, *spune Dana răsând.* Aș spune că este o femeie conștientă de valoarea ei profesională și morală, este o vedetă în adevăratul sens al cuvântului, care nu are fițe, care știe să se distreze chiar cu oamenii simpli, care știe să fie civilizată, își cunoaște limitele, are prestanță, are ținută... deci sunt foarte multe lucruri de spus, nu pot să le spun în câteva cuvinte...

Telespectatorul Cristian Țopescu

Povestind despre împrejurările în care a contribuit la venirea Andreei la București,dl Cristian Țopescu a punctat câteva lucruri și despre evoluția ei la Știri și la “Surprize”,de data aceasta în calitate de...telespectator:

-Evoluția ei ulterioară am urmărit-o ca telespectator,ajungând până în momentul de față,cand prezintă emisiunea “Surprize-Surprize”-emisiune cu mare audiență,de o buna bucată de vreme-,în care ea are un rol important,în primul rand datorită calităților native și,în al doilea rand,bănuiesc că datorită felului în care își pregătește fiecare emisiune,pentru că nu e atât de ușor cum pare Atunci cand ești telespectator.Nu e deloc ușor să prezinți o emisiune de divertisment de atatea ore,cu atatea situații posibile și cu atatea neprevăzute,în care trebuie să improvizezi.Ce să vă mai spun...superlativele sunt inutile.Andreea este una dintre cele mai apreciate prezentatoare la ora actuală.Îmi manifest doar bucuria că puțin,”un pic,olecuță”,cum se spune prin Moldova,am putut să o ajut să ajungă la București,să-și urmeze drumul la care visa.

Lectia spaniola

Întotdeauna mi-am dorit să fac o astfel de muncă, *îmi mărturisește Andreea în cursul uneia dintre discuțiile noastre, referindu-se la rolul său în emisiunea „Surprize, Surprize”*. A fost o „surpriză” faptul că un producător a adus noutatea în România mult mai devreme decât mă așteptam. De când mă știu, urmăresc programele italiene și spaniole și, realmente, asta îmi doream să fac dintotdeauna. Dar nu credeam că voi fi în stare fără o pregătire specială - așa cum este cea a prezentatorilor din celelalte țări. Practic, am avut doar două stagii de pregătire în Spania - am participat la spectacolul de acolo. Și am purtat lungi conversații cu producătorul Valeriu Lazarov - omul care mi-a marcat viața.

- *Poți să îmi spui mai concret ce ai făcut acolo, ce a însemnat acel prim contact cu spectacolul pe care urma să-l prezinți?*

- Eram un simplu spectator, eram printre ceilalți invitați, în sală. Spectacolul de acolo este un show cu experiență, care durează deja de patru ani, are o durată de patru ore și este difuzat o dată pe săptămână. Investiția este mult mai mare decât în România, sponsorii fiind foarte puternici, iar ideile de acolo sunt mult mai îndrăznețe decât cele de aici, pentru că am impresia că tot ce visează ei noaptea se poate împlini a doua zi. Au forța financiară care să le permită să realizeze orice. Producătorii, directorii de program au pus pe picioare același spectacol și în țări ca Italia, Franța, unde există o emisiune-soră, dar și în Anglia - unde emisiunea e mai mult un talk-show, pentru că temperamentul englezilor se pretează mai bine la un astfel de spectacol. Dar ideea e peste tot aceeași - de a surprinde plăcut. Sunt oameni cu experiență și am putut învăța de la ei privind casetele, comentând, ascultând, atunci când era nevoie. Ceea ce m-a interesat în mod special a fost felul în care prezentatoarea de acolo își făcea meseria și lucrul pe care l-am observat imediat a fost naturalețea ei, faptul că vorbește fără inhibiții, la fel de deschis cu un om simplu ca și cu un erudit, că atunci când nu știe ceva recunoaște - nu-i o rușine să faci asta -, căldura, curajul de a merge departe cu discuția. Dacă omul cu care vorbesc este foarte emoționat, șocat de tragedia pe care a trăit-o cu ani în urmă, chinuit de doi sau pur și simplu nu e dispus să se destăinuie în fața camerelor de luat vederi, doar eu pot să-l fac să se simtă în largul său și să-și deschidă sufletul. Așadar, în principiu, am urmărit naturalețea, firescul, atât în ce privește mișcarea scenică, dar și ca mod de a discuta.

- *Ei ți-au dezvăluit mici dedesubturi, mici secrete?*

- Practic, am rămas cu ceea ce am observat eu, *mărturisește Andreea*. Secrete mari nu există, cred că secretul e undeva în tine, cred că trebuie să ai ceva pentru asta și, în primul rând, cred că trebuie să-ți simți pe cei de lângă tine și să fii deschis pentru a afla povestea lor. Dacă pleci la drum doar cu gândul de a face interviu pur și simplu și de a da bine pe ecran, nu-ți poate reuși. Dacă nu te implici, dacă nu simți povestea celui de alături și dacă nu te interesează în esență durerea și bucuria lui, nu cred că ai vreo șansă să-ți păcălești pe cei de-acasă. Căldura sau răceala ta trece dincolo de ecran, e simțită acasă, poate nu prima dată, poate nu a doua oară, dar a treia oară cu siguranță nu mai poți păcăli. Cred în ceea ce fac, mă simt bine în această mare familie.

- *Te simți foarte bine în acest rol?*

- Da, deși mă încarcă emoțional foarte mult. Această muncă e aceea pe care vreau să o fac, e adevărat. Dar mă consumă, recunosc. E ca un drog, nu-l poți lăsa. Te ajută faptul că în

finalul prezentării unui caz echipa găsește o soluție și atunci bucuria îți umple sufletul. Asta mă ajută, dar nu reușesc să trec peste faptul că sunt amănunte, în fișele pe care le realizăm pentru fiecare caz, pe care nu le spunem pe ecran din lipsă de timp sau din cauza faptului că, de exemplu, complicii noștri nu vor să se știe chiar orice amănunt din viața lor intimă. Eu însă știu întreaga poveste, astfel că pentru mine cazul e poate de două ori mai grav decât e prezentat pe ecran.

-Cum le selectionați, cum le alegeți? o întreb, gândindu-mă că mulți dintre cei care urmăresc emisiunea își pun, la rândul lor, întrebarea aceasta.

- Sunt destul de multe criterii, îmi explică Andreea. Primul și cel mai important este ca omul să merite acea surpriză, să fi făcut ceva pentru a-și rezolva singur problema, să fi făcut sacrificii și să nu fi reușit să ducă la capăt ceea ce a început. Există oameni care ani de zile luptă pentru o idee, luptă pentru o dorință și nu reușesc, pur și simplu pentru că nu e de-ajuns efortul propriu. Dacă ajungem la concluzia că e un om care merită această surpriză, încercăm să ne imaginăm ce-am putea să facem, întotdeauna imbrăcăm surpriza într-o poveste, ai observat, cred, și încercăm să căutăm surprize mai mici, adiacente, cu care să-l derutam, să-l păcălim. Practic, până ajunge la punctul culminant, el mai trăiește o serie de mici surprize. Uneori e chiar abandonat, vorbesc cu omul respectiv despre cu totul altceva decât subiectul surprizei finale și-l abandonez în sală, revenind mult mai târziu la el. Există mai multe genuri de surprize. Cele mai importante, să spun așa, cele nelipsite, sunt reîntâlnirile. Ne interesează motivele pentru care cei despărțiți nu s-au văzut atâta timp, dacă au făcut ceva pentru a se vedea și nu au reușit, de câtă vreme sunt despărțiți, povestea întreagă, povestea plecării celui din străinătate - dacă a plecat pur și simplu pentru că i s-a părut lui mai bine în Statele Unite sau pentru că a fost forțat să o facă, acest amănunt contează. A doua serie de surprize sunt cele pe care noi le numim cotidiene. Trăim după principiul că micile surprize ne fac viața mai frumoasă și mai ușoară, ne reîncarcă bateriile, ne ajută să mergem mai departe, așa încât micile surprize poate chiar de genul: cineva și-a pierdut câțelul, iar noi îl găsim-își au locul lor în emisiunea noastră.

-Cum reușești să ții minte toate acele informații? o întreb, gândindu-mă cu groază ce ar însemna pentru mine să rețin atâtea date, nume, detalii...

- Am o foarte bună memorie vizuală și o foarte bună memorie afectivă. Dintr-o fișă rețin ceea ce mă atinge, iar dacă e vorba de ani, de nume, nu am nici o problemă, le rețin cu exactitate. În medie, într-o emisiune sunt 9-10 cazuri; fiecare caz are o poveste, iar eu știu totul nu numai despre omul respectiv, ci și despre familie lui. Despre fiecare membru al familiei știu măcar câte ceva - dacă nu povestea vieții lui pe scurt - pentru a putea face legături, dacă e nevoie, pentru a înțelege de unde vin anumite porniri în viață, de unde se trag toate și, nu știu, Dumnezeu mă ajută, le țin minte pur și simplu, nu e o rețetă.

- Emisiunea pe care o prezinți ți-a schimbat în vreun fel viața?

- Sunt mult mai sensibilă și mai receptivă la ceea ce se întâmplă în jurul meu, sunt mult mai deschisă, am aflat mult mai multe lucruri despre viață, ușile se deschid mult mai ușor acum, e un adevăr și e un avantaj pe care îl am. Există din ce în ce mai puțină intimitate, iată un dezavantaj, dar nu am parte de surprize neplăcute din partea oamenilor. Dimpotrivă, totdeauna când vin și vor să discute cu mine, chiar și în momente mai puțin potrivite, au ceva bun să îmi spună și asta mă ajută. Poate că, deși ideea e frumoasă, uneori, când sunt foarte obosită, mă deranjează faptul că din oră în oră copiii din cartier sună la ușa mea. Însă florile pe care mi le aduc, deși sunt furate dintr-o grădină vecină, în

care pomii sunt devastați, îmi descreșesc fruntea, pentru că darul acesta e sincer și asta e satisfacția cea mai mare, să știi că gestul pleacă din suflet. Uneori găsesc flori pe mașină sau declarații de dragoste scrise cu creta pe asfalt, în fața scării... e sensibil, e simplu și frumos...

- Când te vei îndrepta către o altă emisiune? o întreb pe Andreea, „gândindu-mă la zvonurile obișnuite conform cărora va pleca ba la altă televiziune, ba în altă țară...”

-Nu pot să-ți spun încă. Televiziunea însă este un mediu în care trebuie să fii foarte dinamic, trebuie să vii mereu cu o idee nouă ca să te menții în top. Sunt de părere că trebuie să faci ceva nou și să ai curajul să renunți atunci când ești sus, când ești pe creastă. Dacă intri pe panta declinului, e mai greu, opțiunile se îngustează și e mai dificil să continui așa cum ți-ai dorit. Totdeauna am ales să plec de-acolo de unde eram când mi-a fost mai bine. Pentru a face un pas înainte.

Concurența și refuzul compromisului

Pentru Andreea, concurența nu este decât un nou prilej de a deveni mai bună, un pas înainte, o provocare:

- Ca în orice domeniu, există începători și persoane experimentate, există vârfuri și cei care se mulțumesc cu linia de plutire. În final, există concurența și nu vâd nimic rău în asta, dimpotrivă, e un motiv în plus să înveți mereu, să devii mai bun de la un sezon la altul. Televiziunea este un mediu flexibil, astfel încât poți avea parte de surprize, de creșteri neașteptate sau căderi spectaculoase, de falimente sau explozii în sondajele de audiență. De aceea, drumul unui bun teleast trebuie să urmeze o serie de principii clare, în care să creadă și pe care să le respecte, în ciuda compromisurilor care, uneori, ar putea să-i facă viața mai ușoară. Nu poți avea o carieră reușită, de durată, decât dacă te respecți, dacă ai grijă de ceea ce ai construit, dacă realizezi că în fiecare zi mai ai ceva de învățat și nu uiți de unde ai plecat. În plus, trebuie să-ți respecti publicul, pentru că îi datorezi mare parte din succesul tău.

Ascultând-o pe Andreea, îmi reveneau în minte alte interviuri pe care le citisem de-a lungul timpului în reviste, și atunci - ca și acum - am remarcat un lucru: este una dintre puținele personalități de televiziune care, având realizare după realizare, nu s-au îmbătat niciodată cu propriul succes. Întotdeauna a rămas lucidă, iar acum înțeleg că acest lucru se datorează unui cod interior solid, pe care ea și l-a creat și pe care îl respectă. Există anumite principii de la care nu abdică și nu se lasă condusă de întâmplare, deși permanent experimentează lucruri noi. Această noutate însă nu este niciodată confundată cu hazardul. Mă hotărâsc să o întreb dacă nu a fost tentată să plece la concurență, fiindcă oferte probabil că au existat.

- A existat această tentație, mărturisește Andreea, au existat repetate oferte de-a lungul timpului. Dar n-am avut motive suficiente să plec din televiziunea care a fost casa mea, familia mea încă de la debut. Iar de doi ani, lucrez ca jurnalist independent. Fiecare proiect legat de Televiziune sau publicitate este derulat prin propria firmă, A&C Partners, și nu-mi propun să renunț la acest statut. Am primit propuneri concrete și pentru televiziuni consacrate din străinătate, pentru două țări europene și pentru Statele Unite.

Deocamdată am construit foarte mult aici, n-am motive să părăsesc țara; în plus, oamenii dragi îmi sunt indispensabili. Pot pleca pentru proiecte punctuate, dar nu definitiv.

- *Cât de mult înseamnă audiența pentru tine?*

- Exisă un fenomen pe care refuz să-l înțeleg, *declară categoric*. Unii fac orice pentru a câștiga câteva puncte în sondajele de audiență, fără a privi mai departe, la consecințe. Nicidecum nu aș alege „prostituția intelectuală”, snobismul, prostul gust doar de dragul audienței. Ar fi doar amăgirea obținerii unui rezultat pe termen scurt, care inevitabil s-ar întoarce împotriva mea mai târziu. Există destule exemple pe piața românească de televiziune. Multe așa-zise „vedete”, a căror imagine a fost susținută puternic din spate în mod artificial, s-au dovedit „forme fără fond” și au avut un declin pe măsura compromisurilor pe care, în timp, le-au acceptat de dragul imaginii.

- *Pentru că veni vorba de timp, nu te-ai plictisit în al treilea an de „Surprise”?*

- Nu, *răspunde Andreea cu convingere*, e minunat ce se întâmplă acolo, în studioul în care viața oamenilor fără speranțe se schimbă în bine în mod neașteptat. Ar fi păcat de Dumnezeu să gâdesc altfel. Te poți plictisi să dăruiești, să iubești, să te bucuri de fericirea unor oameni din care faci și tu parte, din care ești un crâmpei? Dacă da, atunci nu e cazul meu. Simt însă nevoia de a face lucruri noi în paralel, și chiar asta fac. De aceea cu un an în urmă am pus pe picioare o afacere ca director de comunicare, de aceea mă ocup astăzi de imaginea Prime Time World București (firma producătoare a emisiunii „Surprise, Surprise”), și am propria afacere în paralel, de aceea am plecat în Africa, pentru o nouă experiență. Și apoi, e gata filmul expediției Kilimanjaro 2001, cu siguranță o realizare pentru mine, nici aici sunt mai mult decât moderator. E un film-document.

5.Unde a făcut diferența

Ion Țiriac,un reper al succesului

Pentru dl Ion Țiriac am avut dintotdeauna o admirație aparte și am urmărit cu viu interes emisiunile televizate în care a apărut. Are darul de a te face să te simți mândru că ești român, eram fericit ca există astfel de români și mă gândeam că atâta timp cât mai avem astfel de oameni, speranța încă mai are un sens.

Dacă ar fi să rezum ceea ce înseamnă dl Țiriac pentru mine, simplificând la maximum, aș spune că reprezintă un model al succesului și integrității. Scurta întâlnire pe care am avut-o cu dumnealui n-a făcut decât să-mi confirme că profesionalismul este o trăsătură autentică a domniei sale și a oamenilor care îi sunt subordonați. Am înțeles acest lucru încă de la intrarea în Țiriac Holdings, fiindcă a fost pentru prima oară când mi s-a întâmplat un anumit lucru: persoana care se ocupa de securitatea clădirii m-a întâmpinat în fața ușii și,

aflând care este numele meu, mi-a spus după numai o fracțiune de secundă de gândire, fără să verifice nici o listă, că mă roagă să urc, fiindcă sunt așteptat. Acea persoană avea permanent în minte numele tuturor celor care urmau să sosească. A fost de o politețe desăvârșită și nu m-a pus într-o situație jenantă, cum se întâmplă adeseori când vrei să ajungi în biroul unei persoane aflate sus în ierarhie: trebuie să explici cine ești, ce cauți acolo, să dai telefoane, să pierzi timp.

Întâlnirea cu dl Țiriac a păstrat aceeași tonalitate: mi-a întins prietenește mâna, m-a poftit la dumnealui în birou și am purtat o discuție extrem de deschisă, ce a avut acel farmec cu care domnia sa ne-a obișnuit de-a lungul timpului. Ascultându-l, am înțeles că are pentru Andreea o apreciere sinceră, de om care știe foarte bine ce calități și ce efort îți sunt necesare pentru a realiza ceea ce a realizat ea.

- Andreea Marin este un personaj care are darul comunicării și nu este un lucru simplu - se poate învăța, dar mai greu. Pe lângă aspectul fizic și intelectual, e foarte bine să ai și această calitate. Și bănuiesc că cei care o cooptează pe Andreea Marin pentru anumite job-uri – prezentări de evenimente, gazdă a unei seri speciale - se orientează în direcția asta.

L-am întrebat - în contextul în care domnia sa a cunoscut foarte mulți oameni, la diferite niveluri și are o experiență solidă în a trece dincolo de aparențe - care a fost impresia pe care i-a făcut-o Andreea, ca om.

- Din păcate, eu o cunosc pe Andreea doar profesional, dar aceste puține întâlniri pe care le-am avut au fost plăcute atât din punct de vedere personal, cât și din punct de vedere intelectual. Este o fată cu care poți discuta mai multe subiecte, este o meseriașă care a învățat mult și se vede că ea câștigă încă în această meserie pe care o are. Iar faptul că poți să ai o discuție mult mai complexă decât „Care-i filmul, care este actorul? Mulțumesc, la revedere...” îmi face mare plăcere. Versatilitatea domnișoarei Andreea Marin cred că este încă o calitate pe care o are.

- Cu ochiul dumneavoastră format, care credeți că este cheia succesului pe care l-a obținut ea până acum? a fost următoarea mea întrebare, la care dl Țiriac mi-a răspuns în stilul său inconfundabil:

- Succesul este un bun pe care unii oameni îl au datorită muncii, alții îl au datorită muncii și norocului, iar alții îl au numai datorită norocului. Foarte puțini, pentru că trenul nu trece prin gară la o anumită oră, în fiecare zi. Trenul trece o singură dată în viața unui om sau poate de două ori. Dacă se întâmplă să nu fii acolo în momentul acela, să apuci acest tren care îți intra în calitățile, în felul tău de viață, în meseria pe care o ai, atunci s-ar putea să scapi trenul succesului. Deci, încă o dată, după părerea mea, pe primul loc este munca, după aceea este munca dublată de șansă și pe urmă e șansa. Cred că Andreea Marin le-a avut pe primele două: și muncă, și șansă. Pentru că este foarte adevărat că un bun prezentator, comentator, moderator sau jurnalist face o emisiune să devină celebră, dar pe de altă parte, micul ecran face o personalitate să devină celebră. E o șansă pe care o fructifici sau nu, o compensare.

- În contextul în care dumneavoastră ați întâlnit mulți oameni de televiziune, credeți că Andreea are un stil particular, ați remarcat ceva care o deosebește de alții?

- Cred că are această capacitate de comunicare pe înțelesul telespectatorului, adică se transformă și vine din ecranul acela alături de tine. Mai mult decât atât, sunt absolut diferite calitățile unui comentator, jurnalist, prezentator din Statele Unite față de ale unuia din Germania sau Italia. Și la noi aceste treburi au un anumit specific. Dar, din acest punct de vedere, cred că ea a știut să vină alături de telespectatorul român.

- Care credeți că sunt consecințele acestei reușite? îl întreb ca pe un om care a cunoscut

bine diversele trepte ale succesului și care a trăit cu toate consecințele plăcute și mai puțin plăcute ale acestuia.

- Orice om de succes devine o proprietate a poporului. În situația domnișoarei Andreea Marin, dumneaei - fie că dorește, fie că nu - nu poate să le ia numai pe cele bune, din păcate. Asta ni se întâmplă tuturor. Adică în acest pachet în care-ți vin cele bune, din când în când le primești și pe celelalte: nu mai ai viață particulară, toata lumea te agață, are pretenții să ajuti și dacă ți se întâmplă să nu poți, pur și simplu, te acuză că n-ai vrut să ajuti, te și agasează... Pe urmă, mai există și acea parte a presei, care în SUA sau în Anglia se numește Yellow Press, iar în țările latine - presă de scandal, care funcționează zi și noapte... dar este un pachet care trebuie acceptat. După părerea mea, Andreea a știut să-l accepte, este o personalitate care se „vinde” bine - și ea însăși, dar și cei care sunt în jurul ei - și întotdeauna cei care sunt în jurul unei asemenea Personalități sunt de o importanță tot atât de mare ca și Personalitatea însăși.

- Andreea Marin este de trei ani prezentatoarea emisiunii „Surprise, Surprise”. În opinia dumneavoastră, care credeți că ar fi un următor pas în cariera ei, care i s-ar potrivi? a fost cea din urmă întrebare a mea.

Depinde de ce vrea să facă, depinde ce talent are în afară de cele pe care ni le-a arătat până acum. Foarte mulți, după ce au devenit figure publice pe televiziune, pe urmă trec pe celoid - dacă i se mai poate spune celoid. Iar dacă nu pe celoid, atunci încep să cânte, dacă au darul ăsta. Sau și una și cealaltă. Dacă ea are și alte abilități, probabil că următorul pas va fi filmul.

Istoria propriei afaceri

Andreea este un exemplu de curaj și de independență în tot ceea ce face. Cu maturitatea despre care știm că o caracterizează și-a întemeiat propria afacere. Ar fi putut rămâne foarte bine în poziția de angajat, dar a preferat-o pe cea de stăpân al propriei afaceri, cu toate avantajele și riscurile pe care le presupune o astfel de alegere.

- Cum ți-a venit ideea să pornești o afacere pe cont propriu? De ce această afacere și nu alta? am întrebat-o, cu intenția de a-i înțelege decizia.

- La început a fost nevoia să-mi fac munca mai eficientă, în sensul că primeam un salariu în stare netă, nu brută, și mi-aș fi dorit să iau întreaga sumă, pe care să o reinvestesc așa cum cred de cuviință. Pentru asta a fost necesară crearea unei firme-mică, la început, care nu făcea decât să îmi gestioneze prestația de la “Surprise-Surprise”, dar de data asta făceam ce vroiam eu cu întreaga sumă. De fiecare dată o reinvesteam. Într-un an de zile lucrurile s-au legat atât de bine! Am început să lucrez pentru marile firme, pentru marile companii, în primul rând ca moderator de evenimente. Mai departe decât atât, mi s-a oferit posibilitatea de a organiza anumite evenimente în întregime, ceea ce se numește în termeni specifici “below the line”, și treburile au mers mână în mână. Totul a pornit de la credibilitatea pe care o am pe piață. Oamenii îmi spuneau: “Dacă faci tu de la A la F, de ce nu faci totul, de la A la Z? Pentru că eu am încredere să las pe mâna ta totul.”

Practic, am fost împinsă de la spate. Mi s-a spus: “Descarcă-te. Eu îți dau cheia, ai totul pe mână. Hai, să văd ce poți să faci.” Și așa s-au legat lucrurile. Cam tot ce s-a întâmplat în viața mea a mers așa. Am avut și partea mea de șansă, multă muncă, seriozitate și loialitate. . Dar,

de aici încolo, au venit oameni din afară, care mi-au spus: „Construiește mai mult! Și așa se face că astăzi, coordonând singură această firmă, am reinvestit aproape tot profitul. Singurul lucru important pe care mi l-am luat până în acest moment - ca obiect personal - a fost o mașină, pentru că aveam nevoie de ea. Iar în ceea ce privește firma, am investit în computere, în soft, în amenajarea interioarelor... cam aici se așază lucrurile - și în oameni, în oameni buni profesional. Cu puținii oameni pe care îi angajez, pe proiecte, și nu pe o perioadă liniară, fac lucruri minunate și, de ce să nu recunosc, foarte profitabile. Cam așa merg treburile.

- *Mediul acesta de afaceri este foarte diferit de mediul în care lucrai tu, și lucrezi, cel de televiziune?*

- Nu, până la urmă totul se reduce la relația, la comunicarea cu partenerul de afaceri. Eu sunt un om - iată un avantaj - pentru care ușile se deschid mai ușor, pentru că am un nume, un nume bun. Un nume căruia poți să-i atribui credibilitate. Atunci, mi-e mult mai simplu să intru oriunde fără un Curriculum Vitae. Cartea mea de vizită sunt eu. Nu e nevoie de o prezentare alături de mine. Până în anul în care am depus un dosar pentru bursa din Statele Unite, nici n-am avut un CV, a trebuit să mă interesez pentru a vedea cum se face. Oamenii știu cine sunt, știu că sunt un om de încredere și au curajul să-mi dea pe mână lucruri importante pentru ei. Au curajul să investească în mine, atunci când este nevoie. La acest capitol ar fi de remarcat firmele care și-au asociat imaginea cu a mea și care sunt firme internaționale de prestanță, cu produse de cea mai bună calitate. Așa merg lucrurile și cred că nu trebuie să abdicăm de la principiul de a-ți vedea serios de treabă, de a fi un om punctual, loial, de a apăra nu doar interesele tale, ci și interesele partenerului de afaceri și, foarte important, de a merge înainte conform filozofiei „câștig-câștig”, ceea ce înseamnă să nu încerci să ciupești ceva de la cel de alături. Nu. Mergând umăr la umăr, privind amândoi înainte, putem câștiga împreună. E un lucru foarte important. Nu merg pe câștigul pe termen scurt, nu mă interesează...

- *Investești în relația pe termen lung...*

- Exact, exact, aprobă Andreea. Chiar și atunci când relația de afaceri cu un anumit partener se întrerupe, eu continui să mențin o legătură personală, pentru că nu știi când ai nevoie, mai târziu, să redeschizi o ușă. Mi s-a demonstrat că timpul acela vine și că e important să menții relația.

- *Ți-amintești de un moment mai dificil, de o greutate mai mare pe care ai avut-o la un moment dat, în acest context al afacerii personale?*

- Să fiu foarte sinceră, afacerea mea are o vârstă pentru care nu ne trebuie prea multe lumânări de pus pe tort. A fost inaugurată la sfârșitul anului '99 - suntem în 2001, așadar, de puțină vreme. Însă singura greutate adevărată pe care am avut-o până acum a fost aceea de a retuza o oferta. Pentru că au fost multe oferte pe care nu le-am putut onora din cauză că mi-am dat seama că nu am capacitatea de a le duce până la capăt. Eu sunt una singură și ceilalți sunt mai mulți decât pot eu să duc pe umeri. Și-atunci am fost nevoită să aleg, să refuz, în parte - și e nevoie de multă diplomatie atunci când refuzi.

- *Care a fost criteriul alegerii?*

- În primul rând, am ales în funcție de calitatea partenerului, a viitorului partener sau a clientului, de calitatea produselor sale. În al doilea rând, privind spre viitor, privind spre viitorul relației cu acel potențial client. În al treilea rând, gândindu-mă la posibilitățile mele de a rezolva, în acel moment, situația în fața căreia eram pusă. Nu încerc niciodată

să port o pălărie care nu se potrivește măsurii mele, ci fac atât cât pot, iar atunci când nu pot rezolva singură o problemă, îndrum către cei din jurul meu.

- *Cum se împacă în viața ta aceste două laturi: televiziunea și afacerea personală, bineînțeles, laolaltă cu celelalte responsabilități pe care ți le asumi?*

- A fost o perioadă de explozie, o perioadă în care oameni cu inițiative bune din diverse domenii au încercat să vină spre mine și să-mi propună lucruri pe care aparent nu le puteam refuza - pentru că toate erau idei bune. A trebuit însă să-mi găsesc echilibrul, pentru că au fost și momente în care am căzut, pur și simplu. Corpul își cere drepturile lui. Și au fost momente în care am ajuns pe un pat de spital, pentru că n-am știut să mă opresc la timp, pentru că n-am ascultat de cei dragi, care vedeau lucrurile poate mai rațional, poate mult mai obiectiv decât eram eu în stare să le văd dinăuntru. Când ești acolo, căzut, îți dai seama că fără sănătate, de fapt, nu poți duce la capăt nici un vis, că practic acolo se opresc posibilitățile tale de exprimare, de împlinire, de dăruire, de a aduce bucurie nu numai ție, ci și celor din jur. Așadar, astăzi pun mult mai mult preț pe sănătate.

Succesul în lumea publicității

De doi ani, Andreea este imaginea Head&Shoulders, unul dintre produsele companiei Procter & Gamble. Primele lucruri despre această companie le-am aflat, în urmă cu ceva timp, din cartea unui fost angajat, Charles Decker: Să câștigăm în afaceri cu Procter & Gamble. Apoi, când am devenit interesat de marketing, am văzut că este una dintre companiile cel mai frecvent date ca exemplu în cărțile de specialitate din Occident pentru strategiile de marketing și pentru profesionalismul de care dau dovadă. Știam, deci, cu câtă grijă și seriozitate își alege Procter & Gamble strategiile și colaboratorii. Prin urmare, îmi închipuiam că alegerea Andreei ca imagine a Head&Shoulders a fost făcută tocmai în spiritul acestei seriozități.

Am fost interesat să aflu motivația care a condus această companie la asocierea ca imagine cu Andreea și despre felul în care a decurs colaborarea cu ea. A fost această colaborare un succes? Răspunsul la aceste întrebări l-am primit de la dra Cristina Gherman, Assistant Brand Manager P&G, cea care se ocupă de produsul Head&Shoulders. - Cum ați ales-o pe Andreea Marin pentru reclama Head&Shoulders? De ce ea? De ce nu altcineva? De ce o româncă? De ce această româncă? mi-am început eu tirul întrebărilor.

- Din ce în ce mai multe companii folosesc celebriți din cele mai diverse domenii pentru promovarea produselor lor, pentru că celebritățile răsfrâng din aura lor asupra mărcii respective, care devine astfel mai atrăgătoare. În primul rând, imaginea celebrității trebuie să fie una potrivită cu imaginea produsului în sine, trebuie să aibă anumite calități, să inspire credibilitate, să aducă o informație nouă și utilă, astfel încât să te determine să cumperi produsul. Există oameni care folosesc un anumit produs cosmetic pentru că știu că acesta este cel ales de vedeta lor preferată.

Din aceste motive, Procter & Gamble alege de ani de zile pentru Head&Shoulders celebriți locale din România, personalități iubite de public, pentru care aspectul părului

este important și care au o ținută fizică și morală deosebită. Reclamele se bazează întotdeauna pe situații reale din viața lor și care sunt semnificative pentru public. În iulie 2000, Andreea Marin a fost aleasă să reprezinte imaginea Head&Shoulders. În general, personalitățile sunt alese în urma unui sondaj în rândul publicului, iar Andreea a fost aleasă atât pentru notorietatea sa publică, cât și pentru calitățile sale personale.

Motivele alegerii ei au fost mult mai multe: este o persoană cu un caracter deosebit și cu o viață publică activă, ceea ce impune un aspect fizic îngrijit și încredere în sine în contextul contactelor zilnice cu personalități, mass-media, colegi de televiziune, admiratori. Mai mult, Andreea folosea șamponul Head&Shoulders și înainte de a primi această propunere, avea încredere în acest produs. De aceea, nu a fost întâmplător faptul că și-a asociat imaginea cu aceasta marcă, colaborarea cu Head&Shoulders fiind urmarea firească a faptului că este mulțumită de produs, că este mereu sigură de aspectul plăcut al părului și, nu în ultimul rând, că este un om onest. În plus, este o vedetă atrăgătoare, optimistă și se numără printre personalitățile media cu cea mai mare popularitate în rândul unui public extrem de larg.

În momentul în care ați ales-o pe Andreea, înainte să aveți un feed-back obiectiv la ceea ce va obține și care va fi efectul reclamei, care erau așteptările subiective? Credeați că va avea succes sau aveți îndoieli?

- În general, când facem sondajul, alegem împreună cu agenția noastră de publicitate celebritățile cu cea mai mare audiență și popularitate la momentul respectiv. Andreea era deja o vedetă îndrăgită de public datorită emisiunii „Surprize, Surprize”. Prin urmare, așteptările subiective erau mari și eram siguri de succesul asocierii Andreei cu imaginea Head&Shoulders. Înainte de apariția reclamei, știam că Andreea are un farmec personal aparte și că reușește să se apropie de public, de aceea mesajele transmise de ea sunt credibile. În plus, faptul că aspectul părului este un element important în viața Andreei a făcut ca recomandările ei în domeniul îngrijirii părului să aibă greutate în fața consumatorilor și a contribuit la succesul campaniei.

Culisele colaborării

Bineînțeles că nu m-am putut abține de la a încerca să aflu amănunte interesante despre colaborarea cu Andreea.

- Ai idee cum a reacționat Andreea, poate din povestirile altor colegi care au lucrat direct cu ea, atunci când i s-a propus colaborarea cu P&G? am întrebat eu.

- Andreea a fost încântată să colaboreze cu noi și să-și asocieze numele și imaginea cu un produs de calitate. A fost un pas firesc, pentru că folosea dinainte Head&Shoulders și avea încredere în el, deci mesajul transmis consumatorilor a fost convingător.

- Din punctul de vedere al P&G, cum reușește Andreea să abordeze reclamele? Constatați o modificare în felul ei de a fi, o anumită evoluție?

- În momentul în care filmăm reclamele sau în general?

- Pur și simplu, ca și experiență, ca și profesionalism, se vede o schimbare în acest al doilea an de lucru cu ea comparativ cu primul?

- Într-adevăr, acesta este al doilea an când lucrăm împreună, ceea ce demonstrează că atât noi cât și Andreea am fost multumiți de colaborarea de până acum. Din punct de vedere al experienței și profesionalismului, Andreea Marin a evoluat odată cu emisiunea care a consacrat-o, ceea ce a propulsat-o în topurile de audiență. Pe lângă aceasta, campania de șase spoturi de până acum cu Head&Shoulders a făcut ca celebritatea ei să crească și mai mult. De când a devenit imaginea produsului Head&Shoulders, Andreea se află și mai mult în atenția publicului. Publicul este interesat de tot ce o înconjoară - de la activitățile zilnice la ținuta fizică. În timp, Andreea și-a construit imaginea unei femei puternice, pline de încredere în forțele sale, care știe să îmbine perfect spontaneitatea cu farmecul personal.

- Care au fost punctele ei forte de-a lungul colaborării? S-a remarcat prin ceva? o întreb pe Cristina, în ideea de a afla cât mai multe păreri despre ceea ce a ajutat-o pe Andreea să ajungă acolo unde se află astăzi.

-Andreea este o persoană foarte muncitoare, zâmbește Cristina, pârând a-și aduce aminte cu plăcere de colaborarea cu ea, care lucrează cu foarte multă abnegație și dăruire. În toate proiectele în care este implicată pune foarte mult suflet, ceea ce se vede în rezultatul final al muncii sale - întotdeauna profesionist și de calitate, Andreea fiind o perfecționistă. În timpul filmărilor la reclamele Head&Shoulders, Andreea a lucrat foarte bine cu echipa, ca un adevărat om de televiziune, cu inițiativă, cu idei. În plus, datorită șarmului și naturaleții sale, Andreea a fost imediat iubită de toată lumea.

O nouă provocare-Kilimanjaro

Cum a privit P&G inițiativa ei de a pleca pe Kilimanjaro?

-Prima dată am primit vestea cu surpriză, mărturisește Cristina, ca și publicul și mass-media de altfel, pentru că era o fațetă puțin cunoscută a Andreei. Însă a fost o dovadă că știe să pornească și în expediții temerare. După momentul de surpriză, stând de vorbă cu ea, am înțeles că ceea ce face nu este pentru publicitate, pentru faimă, ci pur și simplu este un vis pe care îl urmează cu aceeași consecvență care o caracterizează în tot ceea ce întreprinde. Bineînțeles că Head&Shoulders a fost alături de ea și în această temerară expediție. Practic, am urmat ideea campaniei trecute: „Viața îți oferă o mulțime de surprize, dar eu știu să le fac față, cu Head&Shoulders”, cum spune Andreea... Acum, viața i-a oferit o nouă provocare, o nouă surpriză - expediția pe Kilimanjaro - iar Head&Shoulders a ajutat-o să fie ea însăși, zi de zi, chiar și în cele mai neobișnuite situații. Ne-am bucurat foarte mult că a reușit. A fost efectiv un pariu cu ea însăși, pe care l-a câștigat și care a demonstrat că Andreea este o femeie puternică, cu spirit de inițiativă.

- Dacă ar fi să concentrezi în câteva cuvinte părerea P&G despre Andreea Marin, la acest moment, cum ai caracteriza-o, în urma experienței de lucru pe care ai avut-o? o întreb, zâmbind în sinea mea, fiindcă îmi „asasinez” toți interlocutorii cu întrebarea asta și tuturor le este greu să vorbească despre Andreea în câteva cuvinte. Ar fi atâtea de spus...

-Este într-adevăr, o celebritate și o personalitate foarte, foarte iubită de public. Și această caracteristică - de a câștiga admirația oamenilor și dragostea lor - nu o au foarte multe celebrități. Andreea este întruchiparea femeii active, pline de încredere, care îmbină spontaneitatea și farmecul personal cu o extraordinară putere de muncă și tencitate. În ceea ce ne privește, nu ne rămâne decât să transmitem mulțumiri Andreei în numele Head&Shoulders.

Mărturii de peste mări și tari

Pentru elaborarea acestei cărți am cercat impresii și păreri din cât mai multe locuri, de la diverși colaboratori ai Andreei, pentru a avea în final o perspectivă cât mai completă asupra felului ei de a fi atât în Televiziune, cât și în afaceri, pentru a înțelege felul în care a reușit să îi convingă pe fiecare în parte, felul în care a reușit să mai urce o treaptă, să mai înlăture un obstacol.

Una dintre persoanele contactate în acest sens a fost și dl Meir Leibovici, care în prezent locuiește în Israel, un fost partener de afaceri al Andreei, pe vremea când punea umărul la construirea imaginii unei companii. El s-a născut în România, s-a stabilit în Israel, dar a păstrat legătura personală și de afaceri cu țara în care i-a rămas sufletul. L-am găsit și a acceptat să-mi povestească întâmplări din timpul colaborării cu Andreea.

- Am avut privilegiul să o cunosc pe Andreea acum un an, în cadrul unei agenții pe care am înființat-o în România. Am căutat o personalitate binecunoscută de public și cu experiență în domeniu pentru postul de „Communication and Creative Manager”, iar Andreea ne-a fost recomandată în unanimitate. De la început, Andreea - așa cum este obișnuită - mi-a făcut o mare surpriză. M-am așteptat la o vedetă pretențioasă și mofturoasă, care să caute să profite de reputația ei și am întâlnit în schimb o persoană foarte serioasă în funcția pe care și-a asumat-o, harnică și punctuală, conștiincioasă și devotată. Cu toate că acest post era doar „încă o ocupație” pentru ea, totuși și-a asumat multe responsabilități. Termenul la care a promis să finalizeze lucrarea l-a respectat cu sfințenie, s-a comportat ca și cum ceea ce făcea pentru firma noastră ar fi fost singurul și cel mai important lucru din viața ei. Mai târziu, am observat că această atitudine o caracterizează în toate. Când se ocupă de ceva sau de cineva, este devotată în mod total și sincer. Când stai de vorbă cu Andreea, ai impresia că pentru ea nu mai există nimic pe lume și toată atenția ei este concentrată asupra ta.

- Vă amintiți de o întâmplare concretă, care v-a atras în mod special atenția asupra felului de lucru al Andreei?

- O întâmplare grăitoare pentru devotamentul și seriozitatea cu care își tratează serviciul s-a petrecut într-o zi în care am avut la agenție un casting pentru o firmă internațională, care ne solicitase oameni pentru un eveniment. Fiind o comandă importantă și pretențioasă, am invitat multe persoane și am făcut o selecție foarte amănunțită. Cu toate că nu era sarcina ei să se ocupe de asta și cu toate că știam că în seara aceea avea bilete la teatru și era presată de timp, din proprie inițiativă, știind că pentru agenție era important ca ea să ofere ajutor personalului care se ocupa de preselecție, a rămas la agenție foarte mult timp peste program, a pierdut reprezentația de teatru, însă fără nici un regret și fără să facă nici o remarcă privitor la sacrificiul asumat. A făcut-o din inimă, fără să aștepte

vreo recunoaștere. O altă ocazie în care și-a dovedit generozitatea și iubirea pentru oameni, în cazul de față, pentru copii, a fost aceea când din proprie inițiativă a organizat o petrecere de Crăciun pentru copiii înscriși la agenție. Sărbătoarea a avut loc într-o duminică, iar Andreea a depus eforturi și a cheltuit timp în afara programului. Singurul interes pe care l-a avut a fost ca acei copii să se bucure și toată răsplata pe care a primit-o și de care s-a bucurat enorm a fost dragostea cu care au îmbrățișat-o cei mici.

- *Ce impresie v-a făcut Andreea ca om? întreb eu, încercând să trec dincolo de latura strict profesională și să înțeleg ce tip de relații interpersonale stabilește Andreea în contextul mediului de afaceri.*

- Din scurta perioadă în care am colaborat, a rezultat o relație de prietenie firească, cu toate că eu nu stau în România și ne întâlnim destul de rar. Între noi există și o diferență de vârstă, dar calitatea relației este deasupra cantității. Calitățile care m-au cucerit la Andreea și care se întâlnesc rar sunt o sinceritate profundă, o sensibilitate și o iubire de viață și de oameni enormă, o putere de voință și un curaj de invidiat, dar mai presus de toate, un caracter de om integru și adevărat. Când o vezi pe Andreea la „Surprize, Surprize” te aștepți, dacă ești sceptic, la un personaj care își joacă rolul pe scenă. Surpriza este că ea este adevărată și în rol și în viață, iar ceea ce face i se potrivește mânășă. Este o onoare că am cunoscut-o și că mă consideră prieten. Pentru mine, ea este o prietenă sinceră și valoroasă, greu de întâlnit.

Diferența pe care o face în viața personală

Privind prin ochelarii prejudecăților, oamenii au în general impresia că acele vedete de televiziune care au ajuns la un anumit nivel sunt persoane foarte greu de abordat, care, în general, au uitat de toți cei pe care i-au cunoscut înainte să ajungă acolo, care nu mai păstrează relațiile cu nimeni... comentez eu, în timpul uneia dintre discuțiile cu Andreea.

-E o prejudecată cu care nu mă pot lupta decât demonstrând că în cazul meu nu e așa, îmi răspunde ea. Hai să privim lucrurile în față: de cele mai multe ori, așa este. „Formele fără fond” uită punctul de plecare, doar oamenii de calitate își amintesc. Și există destul care au fost împinși în față, în care s-a investit mult - ca strategie de imagine, de creare a unei imagini și așa mai departe. Eu am avantajul naturaleții, să spun așa, mi se potrivește ceea ce fac. Nu încerc să fac ce nu mi se potrivește, pentru că ceea ce aș obține ar fi fals și nu vreau asta. Fac lucrurile după cum le gândesc eu însămi, cerând sfaturile celor din jur, ținând cont de ele - dar decizia finală îmi aparține și poate tocmai de aceea lucrurile pe care le fac mi se potrivesc. Nu decide altcineva pentru mine. E foarte important. În cazul multor oameni de televiziune - nu-mi place termenul de „vedetă” și de aceea îl evit-, în cazul multora dintre cei din jurul meu, am constatat că sunt sclavii unui sistem. Sunt subordonați acestuia, trebuie să respecte reguli pe care uneori nu le simt ca fiind normale, nu simt că li se potrivesc. Eu sunt foarte deschisă, oricine din presă are numărul meu de telefon, de exemplu, nu e secret, în vreme ce la concurență este o adevărată aventură să poți vorbi direct cu „vedeta”, mai întâi trebuie să treci pe la Departamentul Public Relations, ehei, complicat, nu glumă... Uneori, mă sună toți nebunii, e adevărat, dar prefer să fiu așa, cu picioarele pe pământ, fără pretenții... Ei bine, în ceea ce mă privește, am reușit să mă

detașez, să urc singură, să construiesc singură. Și nu a fost simplu, pentru că responsabilitatea a ceea ce construiești este mult mai mare. Dacă dai greș, nu poți da vina pe cei din jur, pe cei care nu ți-au făcut o imagine bună. Nu ești singurul vinovat. Dar și culegi lucrurile bune din ceea ce se întâmplă. Consecințele? Acum, alții apelează la mine pentru a mă ocupa de imaginea lor. Și când te gândești că înainte de a studia în Statele Unite, destul de recent, n-aveam nici măcar o zi de școală în domeniu, făceam totul din intuiție...

Așadar, mă bucur să știu că în foarte multe cazuri, când întâlnesc pentru prima dată un om care de cele mai multe ori m-a văzut doar pe micul ecran, la finalul conversației noastre, la finalul întâlnirii, el spune cu tot sufletul: "Știi, te credeam altfel. Sunt plăcut surprins/ă. Mă bucur că te-am cunoscut așa cum ești, de fapt." E și o doză de mirare în ceea ce se întâmplă. Pentru că eu am pretenția că acolo, pe micul ecran, trăiesc ceea ce fac și simt ceea ce fac, iar dovada faptului că trec dincolo de ecran este fiecare sondaj de audiență. Dar se pare că scepticii mai au întotdeauna ceva de spus, ceva de adăugat. Și se pare că la sufletul lor ajungi întotdeauna mai greu, astfel că ei nu se pot convinge decât într-o discuție față în față, decât dacă sunt puși într-o astfel de situație. Sunt fericiți însă să aud din gura scepticilor: "Știi, mă bucur că te-am cunoscut și altfel!"

Adevărata prietenie

Privind spre relațiile tale mai personale, cum le-ai caracteriza, de-a lungul timpului? Au reușit ele să treacă peste aceste greutăți inerente: faptul că nu ai timp, faptul că te implici în atâtea proiecte?

-Unele nu, altele da, îmi răspunde Andreea, cu o undă de tristețe în glas. Cele care n-au reușit să treacă, probabil că... n-au meritat. Prietenii adevărați sunt cei care văd în tine mai mult decât se poate observa la prima vedere, care au răbdare să te asculte, cărora ai răbdare să le dai explicații. Sunt acei oameni care își spun: „E ocupată, dar dacă noi avem nevoie de ea, își găsește timp pentru noi." Și așa și este! Pentru prietenii adevărați trebuie să-ți găsești timp. Pentru prietenii adevărați nu există amânare. Am învățat să-mi păstrez prietenii... puțini și buni, atâția câți sunt alături de mine. Și numitorul lor comun este acesta: sunt oameni simpli, deloc pretențioși. Sunt oameni cu vieți ce se consumă în limitele normalității, cu sentimente adânci, sensibili la ceea ce se întâmplă în jurul lor. Cei mai mulți dintre ei nu au ajuns să poată fi numiți, să zicem, oameni realizați, ci construiesc acum. Le dăruiesc atât cât pot, sprijinindu-i. Ei îmi dăruiesc mie enorm, dându-mi din sufletul lor. În felul acesta, ei mă hrănesc pe mine zi de zi.

Pe umărul cui să plângi când te întorci acasă, după ce ai gustat insuccesul? Sau alături de cine să te bucuri? Cine te poate înțelege cel mai bine decât unul dintre oamenii care te știu bine și pe care îi sprijini la nevoie? E vorba de un sprijin moral, pentru că, uneori, mai mult decât atât nu pot să fac...

Am nevoie de prieteni vechi și buni. Uneori e greu să rămâi cu picioarele pe pământ într-o astfel de lume - ca aceea în care trăiesc -, dar cel mai important este să rămâi om în adevăratul sens al cuvântului... Să așezi capul pe pernă, seara, cu conștiința împăcată, să reușești să vorbești cu sufletul deschis, să nu te ascunzi într-un turn de fildeș. Nu, refuz să fac asta. Nu am

bodyguard,nu locuiesc într-o vilă izolată,la marginea oraşului,nu am prieteni pretenţioşi.Prefer să fiu un om normal ,atât cât pot.Şi-atunci cand ies în oraş,reaţia celor din jur este una simplă:vin,mă ating,vorbesc cu mine,avem o discuţie normală şi plăcută.Sau îmi dăruiesc un buchet de flori ori un braţ de verdeaţă-dacă merg la piaţă.Nu-mi doresc să fiu privită de jos în sus.E bine aşa cum e.

Un prieten vechi

Întrebată despre cum este Andreea ca om şi prieten, Anca Ilac, cea mai bună prietenă a ei, pe care aţi cunoscut-o deja din paginile cărţii, mi-a răspuns că “are o mare capacitate de a iubi.Pune suflet în tot ceea ce face şi mai ales în relaţiile cu prietenii. E un suflet generos, gata să te ajute în momentele grele. Am găsit întotdeauna la ea un umăr pe care să plâng şi un sfat - chiar şi fără să-i cer, dar întotdeauna sincer. O altă calitate pe care o are este aceea că încearcă în permanenţă să-i protejeze pe cei dragi sufletului ei. Definitiv pentru Andreea este dragostea pentru viaţă şi pentru tot ce reprezintă fiinţa umană. Are un fel aparte de a atinge sufletele celor din jur.”

6.Lumea văzută de pe Kilimanjaro

“Copilăria mea are genunchii zdreliţi, sunt Capricorn. Am căutat mereu să urc, să mă caţăr, să mă iau la întrecere cu timpul, să fiu mai mult decât sunt, să simt totul, să iubesc năvalnic, să... Mai târziu, omul de care m-am îndrăgostit m-a numit «Floarea Soarelui». Asa îmi spun cei dragi şi acum, pentru că mereu caut drumul spre lumină". Alerg, greşesc, mă împiedic, o iau de la capăt şi... aş urca până sus, în vârf de munte, de-aş şti că acolo m-aşteaptă binecuvântarea luminii."

Aşa începe filmul expediţiei pe Kilimanjaro. Un film unic, un film-document. În ceea ce mă priveşte, am fost impresionat în special de tăria Andreei, care, aflată la capătul puterilor, după două nopţi nedormite, continua să meargă spre vârf. Putem simţi greutatea fiecărui pas, a fiecărei respiraţii, a fiecărui cuvânt .Şi cu toate acestea, ea continua să meargă înainte.

Am putut să văd aceste scene încă de pe vremea când erau doar în calculator, neprelucrate, în faza de procesare. Şi cred că dacă vreodată viaţa mă va conduce către un impas care mi se va părea că este de nedepăşit, că este peste puterile mele omeneşti, îmi voi aminti aceste secvenţe ale paşilor Andreei, aproape târâţi, dar continuând să înainteze, neîncetat.

Cum a început totul

Pentru a afla povestea acestei expediții, am stabilit o întâlnire cu Călin Vrabie, partenerul de drum al Andreei. Pentru că, uimitor, dar totul a fost făcut doar de doi oameni și o cameră mică, digitală, iar filmul are calitatea celor difuzate pe Discovery sau National Geographic, lucrate acolo de echipe întregi, cu aparate de ultimă oră. Îi știam pe Călin doar din vedere, prin intermediul fotografiilor care se puteau vizualiza pe site-ul alocat acestei călătorii. Întâlnindu-l la studio, am realizat că este o persoană foarte jovială, de o sociabilitate care îi dublează într-un mod fericit profesionalismul.

-Cum ai cunoscut-o pe Andreea? a fost prima mea întrebare.

-Cred că mă cunosc cu Andreea din '92-'93, când ea venea la București ca proaspătă studentă, am impresia, și era la primul contact cu televiziunea. Lucram atunci în redacția care a fost strămoșul Pro TV-ului, se numea Canal 31, eram la etajul 10, unde e acum Pro TV-ul. Clădirea nu mai avea pereți, era o hală mare, largă, cu birourile noastre puse pe margine. Noi ne antrenam să devenim Televiziune, cred că încă nu emiteam, iar ea a venit la București și a fost prezentată directorului de Canal - Ilie Ciurăscu, un om cu mare experiență în Televiziune, cel care a început redacția de sport a Pro TV-ului - și-atunci am cunoscut-o. Am schimbat două-trei cuvinte și-am rămas amici.

Pe urmă, ea s-a-ntors la Iași, s-a apucat de școală și de televiziune, iar eu mă tot uitam la televizor, zicând: „Uite, pe fata asta am cunoscut-o la noi în redacție.” Și-am tot văzut-o crescând, însă eu eram la redacția de sport, ea făcea alt gen - mai întâi emisiuni pentru copii, pe urmă a făcut politică, acum face divertisment. Facem lucruri deosebite mult unul de altul și de-atunci n-am mai avut contacte personale.

Iar povestea cu plecatul pe munte... Am contactat-o acum un an... Eu am mers doi ani la rând cu Academia Cațavencu în excursiile lor prin Sahara și le-am filmat. La a treia excursie, ar fi trebuit să invităm multe doamne, să facem un raid feminin, asemănător celor din afară, cu tradiție. Și punând pe listă fiecare pe cine cunoaște, zic: „Știți că eu cunosc multe dintre starurile de televiziune România, pentru că lucrez de mulți ani în preajma lor și am plusat puțin, spunând: „Cred că aș putea să am acces și la Andreea, să îi propun să meargă cu noi.” Și atunci am pus mâna pe telefon, aveam numărul ei - nu vorbisem de o grămadă de vreme. Am sunat-o și i-am zis: „Mergi în Africa?” Și zice: „Cu tine merg, am încredere.” Am fost flatat și am încercat să facem treaba asta.

Ea a avut ceva probleme astă-iarnă, a fost operată la Urgențe, iar eu am avut alte probleme - n-a mai mers nici unul. Dar mi-a rămas în minte acest proiect deosebit. Și îmi place ca în fiecare an să-mi găsesc o provocare, să fac, pe lângă rutina noastră de a ne câștiga existența, câte un lucru aparte. Și dacă tot vorbisem cu Andreea și ne pusesem în gând să facem un lucru deosebit, mi-am zis: „Hai totuși să realizez acest lucru împreună cu ea.” Kilimanjaro suna foarte bine. Știam că este o provocare pentru oricine, un munte deosebit, dar mai știam și că nu e foarte greu, nu este ceva care să-ți ceară tehnică de alpinism. Și nu puteam s-o-nvăț pe ea tehnică de alpinism într-o juma' de an, puteam doar să-i cer să se antreneze și să-și pregătească nervii. Și din nou am pus mâna pe telefon și-am zis: „Hai, mergem în Africa, mergem pe Kilimanjaro?” S-a gândit un pic. Zice: „Vino cu planul la mine, e greu cu timpul” Și-asta a fost. Am mers cu planul la ea și ne-am apucat de lucru amândoi.

- Și s-au potrivit socotelile de-acasă cu cele din târg? Cum a fost la fața locului?

- Aș fi ticălos să zic că nu. S-au potrivit pentru că am ajuns pe vârf, dar bariere au existat. Și mici desincronizări. Aș vrea să spună și ea la fel ca mine, că nu din cauza noastră, ci din cauză că în Africa - a aflat și ea între timp, eu mergeam pentru a patra oară în Africa - este „african time”, cum spun europenii. Timpul lor e altfel, e dilatat. Ei nu se grăbesc, ce dacă întârzie? Un bun amic al nostru care umbla prin Africa de vreo patru ani, Mihai, spunea că, dacă-ți dai întâlnire cu cineva luni, iar tu vii luna asta și el vine luna cealaltă, nu trebuie să te mire, pentru că timpul african e dilatat... Se va întâmpla într-o luni, te întâlnești într-o luni. Și de-aici au apărut câteva desincronizări, peste care am reușit să trecem, pentru că eram amândoi bine pregătiți psihic. Am plecat cu o mașină care trebuia să ne ducă din Kenya în Tanzania și în loc să ajungem la prânz, să ne întâlnim cu ghidul cu care corespundam pe Internet, am ajuns la 12 noaptea, cu o alta mașină, fiindcă am făcut de două ori până și am rămas pe întuneric în savana. Ne-a dus un pastor care ne-a găsit prin savană cu mașina stricată, cât pe ce să ne mănânce lei pe acolo, și-am ajuns târziu. Am reușit în sfârșit să-l găsim pe ghid, pe... directorul agenției de turism, să zicem-folosesc termeni europeni, dar în Africa au altă semnificație. L-am găsit pe omul acela la miezul nopții, l-am sculat din pat... După ce corespundam cu el pe Internet două luni de zile, vine senin și ne spune: ”Păi, n-aveți permisele de vârf.” ”Păi cum, frățioare, nu era treaba ta să le obții?” Zice: ”Ei, poate le obținem mâine...” În momentul acela era să facem criză de nervi, fiindcă merseserăm atâta drum și totul era la zi: dacă nu plecam a doua zi, totul se dădea peste cap. Deci, au fost desincronizări din astea mici, peste care am reușit să trecem.

Am fi putut să facem criză de nervi, să ne dăm cu capul de perete, să ne certăm cu omul acela... nu ne-ar fi folosit la nimic. El era calm. Și, încet-încet, cred că am „manipulat” oamenii - nu e un cuvânt frumos - am știut cum să-i luăm pe fiecare și să ne facem treaba. Și până la urmă a mers. Chiar și-n partea a doua, când ne-am întors de pe munte, au existat probleme... dar nu le consider defecte ale excursiei noastre, ci exact ceea ce-am zis mai devreme: „african time”. Asta a fost.

Andreea în confruntarea cu muntele

Pentru mine a fost un efort foarte mare, *mi-a povestit Andreea*, nu pentru că nu aș fi o fire sportivă și nu aș fi destul de bine antrenată, ci pentru că, de fapt, nu sunt alpinist... Și nu am un antrenament susținut în acest sens. În liceu, mergeam în expediții cu colegii. Luam rucsacul în spate, cortul, chitara și ne petreceam nopțile pe cărări neștiute în mireasma dulce de rășină. Însă e cu totul altceva să urci până la aproape 6 000 de metri, să respiri aerul acela rarefiat, care te face să ai dureri de cap, să gândești mult mai încet. Te dor măselele, te doare stomacul, ai o stare de disconfort continuă, care ține șase zile la rând, iar aproape de vârf frigul te îngheață și pe dinafară și pe dinăuntru. Asta înseamnă efortul, dar probabil că urci cu doza aceea de inconștiență și cu dorința de a vedea răsăritul de pe acoperișul Africii. Și cu puterea pe care ți-o dă faptul că... urci cu oamenii dragi în suflet. Cred că asta e, de fapt: urci cu oamenii dragi, de acasă, în suflet. Ești singur și trebuie să-

ți dovedești că poți să vezi ce e de partea cealaltă a muntelui. Și nu mai ai cale de întoarcere. Nu vrei să ai...

-Te pun într-o stare specială de suflet anumite locuri de acolo?

- Te fac să te gândești la ce e cu-adevărat important pentru tine în viață, te fac să te gândești la omul pe care-l iubești, la viitor, la lucrurile de zi cu zi, atât de puțin importante când te afli în fața unui munte, la faptul că ar trebui să privești cu detașare, cu toleranță ceea ce se întâmplă în jurul tău, și-așa și faci când te întorci în țară: ești mult mai degajat. Privești lucrurile... altfel. Puțin... de sus, cu detașare. E mai ușor. Și-ți spui: „Am mai urcat un munte.”

Testul muntelui

În discuția mea cu Călin Vrabie, m-a interesat să aflu amănunte inclusiv despre felul de a fi al Andreei în situații mai puțin formale, precum și în acele condiții dure care îți testează ultimele rezistențe ale psihicului.

-Cum e Andreea ca om? Mai ales într-un cadru special ca acesta? Totuși, nu e un context obișnuit, al vieții de zi cu zi...

- Cred că un om are mai multe... părți. Partea lui de om când se scoală din pat dimineața, partea lui de om la serviciu, partea lui de om când merge în vacanță sau partea lui de om în timpul liber. Am stat mai mult timp împreună cu Andreea și am cunoscut o parte care e undeva între toate acestea. Pentru că nu eram chiar la serviciu - dar eram totuși la serviciu: aveam o treabă de făcut, multă lume se uita la noi și nu puteam să dăm greș; pentru că eram în vacanță - dar nu eram în vacanță. Și-atunci ce-am făcut noi e undeva între toate părțile astea.

Eu pot s-o caracterizez din perspectiva felului în care ne-am înțeles noi doi timp de două săptămâni; și ne-am înțeles foarte bine. Știam din alte expediții că oamenii fac crize de nervi. Stând multă vreme împreună, fiecare are parte - nu neapărat de o criză - cât de o cădere nervoasă. Aveam experiența din anii trecuți, când eram câte zece inși în grup și tot așa, petreceam multă vreme împreună. Am petrecut în Africa chiar câte o lună de zile. Norocul este că nu-i apucă pe toți odată. Și-atunci, ceilalți sunt cu nervii în formă și îl acceptă pe cel supărat și nervos, astfel că trecem pe rând peste aceste momente. Rău este atunci când intră mai mulți în criză în aceeași zi. Și-atunci, dacă cei doi nu sunt despărțiți, reușesc să se încaiere groaznic.

- Crizele acestea sunt determinate de contextul specific expediției?

- Da, da! Adică stai zi și noapte, zi și noapte într-un mediu străin, cu niște oameni. Fiecare are personalitatea lui; se întâmplă să obosești, nu mai ai intimitate, nu mai ai viața ta, totul depinde de ceilalți, și-atunci îl apucă pe fiecare câte o criză. În călătoria cu Andreea, eu aveam experiența dinainte de expediție, iar ea are o putere psihică deosebită și n-am avut probleme de genul ăsta. Am avut mici căderi, și eu, și ea, însă chiar au fost mici, doar dacă stau să desfac firul în patru pot să spun c-am avut... zile mai proaste. Dar am fost super-profesioniști, ne-am văzut de treabă, știam ce avem de făcut și ne-am înțeles bine de la cap la coadă, ne-am consultat pentru orice lucrușor. Am știut când să cedăm fiecare, când vedeam că celălalt are un moment de oboseală, sau ne-am adaptat planul astfel încât să ne facem treaba. Pot să-ți dau un exemplu: eu sunt înnebunit după animale și, la un moment dat, în penultima zi a expediției, când eram la pământ de

oboseală amândoi, am avut ocazia să mergem la un orfelinat de animale, unde, pentru că eram într-o poziție oficială, îngrijitorii ne-au lăsat să ne jucăm cu ele: să intri în cuști la gheparzi, să joci fotbal cu leopardul, să te joci cu cimpanzeii și nu-știi-ce să mai faci... să hrănești ce animale vrei tu pe acolo. Și-aș fi vrut să zăbovesc mult mai mult, dar Andreea a venit și mi-a spus: „Crede-mă, sunt foarte obosită.” Și am oprit imediat joaca. Și ea, la rândul ei, a făcut concesii când eu am avut probleme. Aș vrea să cred că și ea are aceeași impresie despre ascensiunea noastră - eu cred că ne-am înțeles foarte bine, ne-am văzut de treabă și ne-am atins scopul.

- Felul în care ai perceput-o în contextul acesta diferă de felul în care percepeai vedeta de televiziune? Este Andreea foarte diferită față de felul cum o văd oamenii la televizor? - E foarte diferită, clar. Și experiența pe care am trăit-o împreună a fost altceva, este o experiență diferită. Pentru mine n-a fost un șoc, n-am cunoscut-o altfel decât la televizor, dar lucrând de opt-nouă ani în televiziune, deja îi simți pe oameni cum sunt. Eu n-aveam nevoie să petrec cu ea zece vacanțe în România și să mergem de 50 de ori la munte ca să-mi dau seama că e un om care se mobilizează. Și n-aă fi îndrăznit să propun expediția asta unei alte vedete de televiziune. Pentru mine n-a fost un șoc s-o văd că este extrem de serioasă, profesionistă și bine antrenată fizic și psihic. Stiam că e așa, pentru că altfel nu plecam. Asta nu-i treabă ușoară, mai ales pentru o femeie. M-am bucurat să mi se confirme ce gândeam despre ea, dar nu m-a șocat. Când vor vedea filmul la televizor, oamenii vor fi șocați să vadă Că nu este zâna aceea fragilă care apare sâmbăta la televizor și care are grijă de necazurile oamenilor. Vor vedea un om dur, ambițios, care se poate ocupa și de o cu totul altă treabă decât aceea de la televizor. Deci, pentru oameni, la televizor, va fi - cred - o revelație să o descopere complet altfel. Pentru mine n-a fost așa: m-am bucurat că mi s-a confirmat ceea ce gândeam despre ea.

- Dacă privim în perspectivă, prin prisma acestei expediții, pot să văd și forța cu care a reușit să crească în televiziune.

- Fără discuție, fără discuție! Am lucrat cu multă lume în Televiziune. Este cea mai puternică - n-aș zice femeie de televiziune - cred că este cel mai puternic om de televiziune cu care am intrat în contact. Și în condițiile acelea grele de acolo - exemplul pe care-l dau în continuare poate nu ține de putere, ci de seriozitate, de profesionalism - să mergi șase zile la rând... în condiții grele, nu glumă... Lumea zice c-ai plecat în vacanță. Nu e așa. Să se ducă fiecare să încerce să urce pe Kilimanjaro, și-o să vadă că se-ntoarce acasă necăjit și terminat de oboseală. În condițiile acelea, când spuneam „Andreea, haide să facem un sincron aici” Sau când ea spunea: „Uite ce frumos e-aici, hai să discutăm despre ceva, avem o imagine fantastică”, ne opream, puneam microfonul cu emițător, îl ascundeam sub haine, să nu se vadă fir, să nu se vadă nici un semn de neglijență sau de slăbiciune din partea noastră. Deși acolo ar fi fost justificate: dacă am fi pus doar microfonul de pe cameră și ea ar fi bătut câmpii, spunând trei prostii, acolo: „Suntem... iată ce flori frumoase sunt în jur!” sau „iată ce vânt e!” - lumea ar fi acceptat. Se vedea clar cât de rău e în jur. Și cu toate astea, nu și-a permis nici un moment de slăbiciune. Puneam microfonul, îl ascundeam, ne făceam planul despre ce o să discutăm. Eventual, își scotea carnetul, își schița ce are de zis, discutăm împreună despre text, ascundeam carnetul și înregistram. O treabă care ar fi trebuit să iasă în mod normal, fără complicații, în 20 de secunde, nouă ne lua 5 minute, dar asta demonstrează puterea cu care ea a răzbit și va răzbi în televiziune, pentru că nu lasă nimic, nici o clipă, la voia întâmplării.

Dacă trebuie să joace un rol, îl joacă bine. De aceea i-a depășit pe mulți și a ajuns în vârful ierarhiei.

La minus 15°C

Au existat și momente de slăbiciune, *recunoaște Andreea*. Sunt însă un om puternic, prudent și cred în propriile forțe. Renunț doar dacă nu am de ales, pentru că așa sunt, tenace și ambițioasă. În această expediție, am învățat prin autoeducație ceva ce îmi lipsea: ce înseamnă răbdarea, rezistența psihică. Lipsa oxigenului îți dă dureri de cap și de mâsele, îți taie pofta de mâncare și îți întoarce stomacul pe dos, te aduce într-o stare de continuă visare, făcând fiecare efort mult mai greu decât în condiții normale. Aproape de vârf, am avut o criză de hipotermie, iar la minus 15°C a sta pe loc 30 de secunde în bătaia vântului înțepător și puternic e o mare greșală. Asaltul final pe porțiunea cea mai dificilă și abruptă a traseului a însemnat plecarea la ora 12 noaptea, la lumina lunii, pe un drum ce părea interminabil: șapte ore și jumătate până în vârf și apoi trei ore de coborâre spre primul adăpost. A fost mai bine că nu am conștientizat dinainte ce înseamnă tot acest efort, probabil că starea mea de spirit nu ar fi fost la fel de bună. Cel mai dificil moment a fost asaltul final, ultima porțiune de 1 000 de metri diferență de nivel: 36 de ore de nesomn, dintre care ultimele 10 ore și jumătate au însemnat urcarea spre vârf pe teren accidentat, fără oprire, în condițiile în care era foarte frig, ne durea tot corpul și ne lipsea oxigenul, urmată de o coborâre imediată, pentru că pe Uhuru Peak nu reziști mai mult de câteva minute fără să îngheți. Am făcut fotografii, am filmat și a trebuit să coborâm de pe Acoperișul Africii, culmea atât de râvnită. Fiecare clipă a însemnat un crâmpeli dintr-o veritabilă lecție de viață. Am învățat o mulțime de lucruri, am avut un partener de echipă extraordinar - Călin, un profesionist în adevăratul sens al cuvântului -, a fost o experiență densă, trăită după alte reguli, total diferite de cele de acasă. Sunt un om mai răbdător acum, mai tolerant, mai bogat sufletește.

Întâmplări deosebite

Îți amintești una-două întâmplări mai pitorești sau care te-au marcat mai mult de-a lungul acestei călătorii? I-am întrebat pe Călin.

- O întâmplare pitorească? O întâmplare, nu știu dacă neapărat pitorească, dar mai deosebită, este următoarea. Când am fost, cu patru ani în urmă, tot pe Kilimanjaro, să fac un film cu cei care au urcat acest munte pentru prima dată, cu David Neacșu, un alpinist cunoscut al României, era iarnă - la noi acasă era iarnă, acolo vremea era plăcută. Era frig, dar nu era cumplit de frig. Am învățat la școala despre clima tropicală, că are doar sezon secetos și sezon umed. Și anul acesta (2001 ; n.red.) n-am plecat foarte bine

pregătiți din punctul de vedere al hainelor. Ne-am luat haine groase, dar nu ceva exagerat. Nu pot să spun c-am avut hainele cu care mă duc în Făgăraș, iarna. Și-am constatat că era mult mai frig decât credeam ... că există iarnă adevărată! Ei, în condițiile astea, Andreea a suferit ceva frig, pentru că absolut toate femeile sunt mai friguroase decât bărbații - am observat acest lucru de fiecare dată când mergeam pe munte. În ultima noapte, mergând în cele două săptămâni, am lucrat non-stop. Fac o paranteză: am mers la Mombasa, pe malul Oceanului Indian, unde există o plajă celebră a lumii, dar n-am apucat să facem plajă nici un minut. Deși hotelul nostru era chiar pe plajă, n-am apucat să ne scoatem măcar tricoul, să facem plajă. Aveam de lucru, aveam de filmat, de făcut înregistrări, de făcut interviuri. Bun, și-n ultima zi am fi vrut să ne facem și noi bagajul, știam că o să avem de zburat aproape o zi și o noapte, că o să fim obosiți și-am fi vrut să stăm și noi liniștiți. Dar ambasadorul României în Kenya, Paul Finanțu, un om senzațional, deosebit, mereu scotea câte-o surpriză din mânecă. Ne-ajuta, ne făcea rost de legături deosebite, iar în ultima zi, vine și spune: „Vă ajut să zburăți cu avionul deasupra Africii și să filmați din avion, pentru că știam că vreți asta.” Și deși eram frânți de oboseală, n-am fi vrut să renunțăm la o așa ocazie. Așa că ne-am urcat frumos în mașină și ne-am dus la aerodrom. Partea frumoasă abia aici începe - proprietarul avionului era un tip de 69 de ani, avionul era o coajă din aceea cu șase locuri, mic, ca-n filme, de-l ia vântul și-l dă de colo-colo.

Proprietarul avionului, deși era alb și foarte britanic în purtare, era născut și trăit numai în Kenya, era kenyan 100% și făcea parte din cercul de prieteni ai celebrei autoare a romanului ce a stat la baza filmului Out of Africa, ce a primit nouă premii Oscar. Andreea a povestit despre femeia asta tot timpul excursiei, despre viața ei, era fascinată de Karen Blixen. O femeie deosebită, care, după ce i-a murit marea dragoste, a plecat din Africa, târâmul care o adoptase, și în continuare și-a ajutat prietenii africani, de culoare, pe care nu-i tratase ca pe niște sclavi, ci ca pe niște prieteni - de fapt, aici e ineditul cărții, căci perioada nu ar fi justificat o asemenea apropiere între albi și negri. Întâmplări deosebite - s-a făcut și carte, s-a făcut și film despre viața ei. Care va să zică e o viață celebră. Andreea tot timpul făcea referiri la femeia asta, își aducea aminte de ea oriunde ne duceam și orice se-ntâmpla. Deodată, în ultima zi, în ultima clipa, printr-o întâmplare care ar fi putut să fie evitată din multe motive, iată că întâlnim pe cineva care făcea parte din grupul prietenilor ei! Și-am zburat cu omul acela de 69 de ani, care era întreg la minte și întreg la trup și care a pilotat avionul foarte bine - ne-a dus deasupra unui loc peste care am zburat vreo ora și jumătate - am filmat, iar cu imaginile acelea o să încheiem filmul.

-Dacă ar fi să formulezi o concluzie despre Andreea, rezultată din experiența trăită alături de ea în această expediție, care ar fi aceea?

- Andreea are un caracter deosebit, este o femeie deosebit de puternică și de inteligentă. Nu avem același cerc de prieteni, n-am ieșit niciodată împreună la o petrecere, nici nu ne-am întâlnit vreodată la un concert. Trăim în lumi complet diferite. Doar partea profesională ne-a apropiat. Deci ceea ce spun nu spun cu vreun interes, fiindcă, vezi Doamne, ne-ntâlnim mâine la o petrecere și o să-mi bată obrazul dacă nu vorbesc frumos despre ea, ci spun pentru că trebuie spusă treaba asta: este cea mai bună, o combinație senzațională de femeie deșteaptă, ambițioasă, cu putere psihică și, iată, și frumoasă - lumea doar atât percepe în mod normal: că e frumoasă. Dar e mai mult decât frumoasă - și dacă nu era frumoasă tot răzbea, pentru că are atâta minte și putere, încât orice domeniu și-ar fi ales tot ajungea în frunte.

O realizare deosebită

Adevărata realizare, *apreciază Andreea*, cred c-a fost faptul că echipa noastră a numărat doi oameni. Echipete Discovery și National Geographic au, de cele mai multe ori, un efectiv important de oameni, au aparate sofisticate și experiență. Noi ne-am înțeles foarte bine, am filmat cu o cameră mică, digitală, dar Călin este un profesionist, așa că nici nu-ți vine să crezi ce am putut realiza.

În cele două săptămâni, practic, am împărțit totul cu Călin, am fost foarte buni camarazi - și asta nu e o lozincă. Nici eu nu mă așteptam să fie atât de bine, pentru că atunci când petreci atât de mult timp cu un om ce ți-a fost relativ străin până în acel moment nu se poate să nu apară ceva care să te deranjeze. Ei bine, noi nu am avut probleme semnificative. Poate c-am avut căderi psihice din cauza efortului, dar nici acelea n-au fost foarte grave.

Ne-am întors acasă și două luni de zile fiecare dintre noi a visat la genericul de final al filmului. Acum e gata și probabil că este unul dintre puținele lucruri din viața mea despre care pot spune cu bucurie că sunt cu adevărat mândră. E un lucru pe care nu-l uiți toată viața. A meritat efortul. Scepticii vorbesc: „E, s-a dus acolo să-și facă imagine...” Trebuie să fii foarte superficial și insensibil ca să gândești astfel, în timp ce stai comod în vila ta, la căldurică, fără să realizezi că efortul acela e o „distracție” prea costisitoare ca să o faci doar pentru imagine. Trebuie să fii nebun și mult prea cinic să te aventurezi pe coame de munți doar pentru asta, când deja ai o imagine solidă, iar eu nu sunt omul care să-și piardă vremea astfel. Viața e scurtă... Eu am plecat pentru că am vrut să-mi depășesc limitele și să încerc să uit o mare durere purtată în suflet, să mă vindec. M-aș fi dus și pe Lună, nu mai conta, ajunsesem într-un punct crucial. Iar despre povestea cu imaginea... să fim serioși, chiar credeți că am nevoie de astfel de stratageme? Eu sunt un om modest, dar asta nu înseamnă că nu-mi cunosc valoarea și știu că și ei, scepticii și snobii, o știu bine, deși nu o recunosc pe față. Și îi preocupă... Mai bine și-ar consuma energia în mod constructiv. Nu-i împiedică nimeni să muncească și să realizeze ceva curat, adevărat, care să rămână, fără compromisuri, pile și relații.

Așa e viața, am învățat demult aceasta lecție. Și dacă primul impuls al oricărui om este să se revolte în asemenea cazuri, eu îmi spun doar atât: când mi se dă o palmă nemeritată, îmi iau revanșa cu o nouă realizare. Refuz să mă las schimbată și să devin unul de-al lor, să intru în polemică, să mă explic față de oameni care n-au nici un drept să-mi ceară socoteală, care își fac un mod de viață din a-i submina pe cei din jur.

Știu ce am de făcut: un nou pas înainte.

Pur și simplu...Andreea

Pentru această carte am pășit pe drumul pe care l-a urmat Andreea spre succes. Am tresărit, în Iași, când porumbeii zburau prin fața mea, lăsându-mi o adiere lină și gândul unui târâm de poveste: "Țara lui Piticot". Am rămas uimit, urmărind filmul despre ascensiunea pe Kilimanjaro, de tenacitatea cu care a biruit barierele naturii și ale propriului corp. Am urmărit profesionalismul și naturalețea cu care prezintă orice program în direct. Am stat de formă cu personae ce ocupă poziții importante în diverse firme sau instituții despre stilul ireproșabil de lucru pe care îl are în orice proiect în care se implică. Am descusut-o despre fel și chip despre felul în care a reușit.

Și totuși, simt că a rămas ceva de spus, un lucru esențial, care să ne ducă mai aproape de ea și de ceea ce potențează succesul pe care l-a obținut. Așa că încerc în final să mă apropiu de sufletul Andreei, de personalitatea ei, de ceea ce iubește, de ceea ce nu acceptă, de convingerile pe care le are, de principiile pe care le urmează în viață. În ultima noastră discuție, decide să o întreb, așadar, despre toate acestea.

-Sunt împăcată cu mine și cu defectele mele, iar Dumnezeu a fost darnic în cazul meu, aducându-mi spre completarea imperfecțiunilor calități care-mi sunt de ajutor. Prefer să am grijă de corpul meu făcând sport, fiind atentă la produsele cosmetice pe care le folosesc și evitând excesele de orice fel. Sunt un om cumpătat, rațional, și nu am obținut ceea ce am punând pe primul plan felul în care arăt. Tinerețea trece, faptele rămân.

Nu pot să iert lipsa de loialitate, tolerez greu superficialitatea și minciuna, nu pot uita dezamăgirile, chiar dacă încerc să trec peste ele. Din fericire, omul de lângă mine nu a avut nici unul dintre aceste defecte. Am avut norocul să trăiesc marea dragoste alături de un om echilibrat, frumos și pe dinafară și pe dinăuntru, un prieten adevărat.

Sunt și încăpățânată și maleabilă. Depinde de situație. Încăpățânarea mea e mai degrabă ambiție și tenacitate, atunci când cred în ideile mele. Sunt un om flexibil și în afaceri și în familie, pentru că știu ce înseamnă forța unei echipe, puterea de a construi ascultând criticile și însușindu-ți-le atunci când este cazul, știu că mereu am ceva de învățat și nu sufăr de autosuficiență. Sunt tolerantă pentru că am fost crescută în acest spirit și dăruiesc pentru că fiecare gest de acest fel îmi aduce o bucurie care o întrece pe aceea e a primi. Nu e un principiu impus, ci un mod de a trăi, transmis din tată-n fiu, să spun așa. Suntem oameni cu adevărat în măsura în care știm să ne dăruim.

Întâlnirea dragostei

Cum a fost întâlnirea cu dragostea, Andreea?

-Pe Cristi l-am cunoscut întâmplător. A fost cea mai fericită întâmplare pe care am trăit-o. N-aș mai putea iubi așa. Poate că viitorul mă va contrazice, dar am convingerea că am trăit un sentiment singular. Pentru că vârsta, circumstanțele, toate acestea au contat și sunt irepetabile. Sunt fericită că am trăit ceva atât de frumos, aproape că nici nu mai contează că eu și Cristi suntem doi oameni mature acum, cu vise diferite, cu planuri de viitor diferite, care au hotărât să se despartă. Ceea ce port în suflet nu se poate șterge și ne aparține doar nouă. Dacă regret că m-am căsătorit la 20 de ani? Nu există "prea devreme" și nu-i luați în seamă pe cei ce vă spun "prea târziu". Anotimpul din noi nu ține seama de calendarul agățat în cui. Dragostea la prima vedere nu e condamnată să piară

doar pentru că s-a născut prea curând,nicidecum.Cred în ea,iubiți când sufletul vă spune:el e omul ce mi-a fost hărăzit.E un risc asumat oricum.Dar dacă merită?
Eu una...știu,simt că n-am să mai iubesc niciodată așa...

Pe prima pagină a ziarelor

Există “vedete”autohtone pentru care propria viață privată e doar un prilej de exhibiționism și excentricitate.Andreea nu este tipul acesta de om.Din sensibilitatea și căldura cu care vorbește despre omul iubit,din eleganța cu care menține o graniță între ceea ce este pentru sine și ceea ce poate împărtăși celorlalți,știu că există zone ale ființei ei pe care le vrea doar ale ei.Și mă gândesc că trebuie să fi suferit mult când unele publicații și-au permis să intre cu bocancii...

-La începutul primei ediții din această toamnă a “Surprizelor”,am rostit câteva cuvinte pentru cei care m-au susținut în clipele când viața mea a devenit subiect de prima pagină,de discuție și frământări,de speculații și zvonuri neverificate,*îmi răspunde Andreea cu privire la acest lucru.*Nu am nimic de adăugat,decât că viața mea intimă e mult mai curată decât au încercat să o păteze unii sau alții.Și-n ultimă instanță ,e intimitatea mea.N-am deranjat pe nimeni din afară și nu o voi face nici de aici încolo,așa că nu văd nici un motiv să dau explicații pentru ipoteze iscate intenționat,doar de dragul vânzărilor unor publicații îndoielnice.Îmi caut însă dreptul de a fi eu însămi.

Vorbele mele din momentul acela de răscruce,în prima emisie pe care o începeam cu inima grea,au fost cam acestea:”Aici,la noi,e ca în viață.Trăim clipe de bucurie fără margini,dar și clipe de tristețe adâncă și de dor.Există un timp pentru fiecare lucru.Un timp al reușitei,un timp al liniștii din noi.Un moment în care accepți să te doară,ca unică șansă de a învăța ce este viața.Și este un timp în care trebuie să ai puterea de a te ridica și a o lua de la capăt.Am simțit aici cât de important e să ai prieteni.Jumătate din reușitele mele în viață se datorează atâtor obstacole pe care le-am întâlnit în drum.Cealaltă jumătate însă,atâtor oameni cărora le-a păsat destul încât să-mi ofere o mână de ajutor la nevoie.Sunt oameni pe care îi numim ,simplu,prieteni.Și nu le pasă ce e înaintea noastră,ce urmează să fie,ei știu doar atât:ce este în noi.Pentru forța cuvintelor voastre,pentru puterea de a fi prieteni neștiuți,prieteni de departe,pentru convingerea cu care continuați să visați alături de mine,alături de noi,vă mulțumesc.Bine v-am regăsit.”

Sunt vorbe ce plâng și râd totodată.Nu e viața un zâmbet și-o ploaie de lacrimi?

O zi de muncă

Oare cum trebuie să muncești pentru a ajunge în punctul în care a ajuns Andreea la 26 de ani?Care este ritmul Andreei și ce înseamnă pentru ea o zi de muncă obișnuită?Mai există pentru ea și altceva în afara efortului continuu de a mai pune o cărămidă la piramida succesului?Singura modalitate de a afla este să o întreb,pur și simplu.

-Adeseori am 14-16 ore muncă pe zi,zâmbește Andreea,cu acel zâmbet al omului care știe bine despre ce vorbește și ce ar presupune un astfel de ritm pentru cineva care nu e pregătit...Nu este însă un ritm pe care îl recomand.E adevărat că,fiind eficientă,am

construit mult până la această vârstă,dar am avut probleme de sănătate,care mi-au atras atenția că mai trebuie să mai și respir printre proiectele îndrăznețe și momentele de entuziasm.Dacă nu ești sănătos,nimic din ce îți propui nu poate fi împlinit.

Vocea femeii din ea

Cum te raportezi la tine însăși,ca femeie?

-O zi din viața mea începe cu o rază de soare care mă răsfăță,îmi mângâie părul.Tandrețea,alintul,căldura sufletească sunt cuvinte pe care le simt,pentru că părinții și oamenii dragi mie m-au învățat ce înseamnă aceste trăiri și fără ele sunt ca floarea soarelui în întuneric.

Nu cred în mitul femeii perfecte.Perfecțiunea este oricum o noțiune relativă.Depinde de cel care privește,de cel care apreciază.Nu știu ce așteaptă fiecare de la femeia perfectă.Pot vorbi doar despre mine,un om cu calități și defecte,departe de perfecțiune.Sunt un om de încredere, loial,tenace,deschis,știu ce înseamnă și necazul,și bucuria,știu să ascult și încerc să înțeleg,nu sufăr de autosuficiență,învăț mereu.Am câștigat în viață fiind eu însămi,punându-mi în valoare calitățile,acceptând criticile și sugestiile.

Mama era o femeie frumoasă,tata este un bărbat care nu trece neobservat.Îi moștenesc pe amândoi și încerc să păstrez ceea ce am primit respectându-mă și respectându-i pe cei din jur,prin atitudine și felul în care mă prezint în fața lor.Fac sport,sunt o femeie îngrijită,nu port ceea ce nu-mi stă bine doar pentru că e la modă,dimpotrivă,în general,sunt adepta stilului classic.Nu sunt obsedată de propria imagine,nu cred că în felul în care arătăm stă valoarea noastră.Nu sunt agresivă în machiaj,îmbrăcăminte,coafură,caut bunul gust,nicidecum extravaganța.

Nu e o regulă,dar unele femei renunță la grija pentru ele și pentru propria lor sănătate pentru că sunt prea implicate în viața de familie.Nu reușesc să împac grija pentru copii,soț,serviciu cu timpul pentru ele însele.Știu că e greu,uneori aș da orice să dorm,în loc să mă îndrept spre sala de sport,dar știu că după un effort mă voi simți mai bine și încerc să fiu ambițioasă.În fond,cei din jur ne plac cu atât mai mult cu cât noi înșine suntem mulțumite de felul în care arătăm,de viața pe care o ducem după propriile reguli.La un moment dat,viața ne impune reguli stricte și ea e cea care ne conduce monoton.Avem nevoie de voință pentru a ne controla propriul program,dar trebuie să reușim.

-Resimți efortul de a te întreține?o întreb ,gândindu-mă la orele pe care o femeie ca ea le alocă în mod regulat îngrijirii personale.

-Nu e un efort,ci e plăcerea de a face ceva care să te facă să simți că ești mulțumită de tine însăși.Am fost mereu un om îngrijit,dar nu am folosit cosmetice pentru machiaj până în momentul în care am urcat pe un podium ca manechin,cu puțin timp înainte ca Televiziunea să devină locul meu de muncă.Odată ce am devenit reporter TV,machiajul special a devenit o necesitate la filmări,pentru că lumina reflectoarelor te obligă să folosești cu regularitate cel puțin pudra și fondul de ten.Din dorința de a mă proteja,am căutat cele mai bune produse cosmetice pentru machiaj,dar și pe cele necesare refacerii tenului.Machiajul nu este obligatoriu în cazul meu,încerc să-l evit atunci când sunt în

timpul liber sau în vacanță, pentru ca fața să respire. De altfel, oamenii dragi mie îmi spun că preferă să mă vadă astfel. În munca mea însă conturarea buzelor sau a pomeților, fondul de ten sau rimelul sunt necesare, pentru că obiectivul camerei de luat vederi ne arată altfel decât suntem în realitate. În cazul meu, mă maturizează. Părerea unanimă este că arăt mai bine în realitate, mult mai copilăroasă și mai înaltă. Răspund zâmbind că așa sunt eu, omul surprizelor plăcute și, într-adevăr, nu mi-aș dori ca atunci când mă vede în realitate un necunoscut să fie dezamăgit, așa că aș putea spune că sunt norocoasă. Folosesc în general un machiaj discret, classic, natural, dar îl adaptez ocaziei, astfel încât el poate fi mai accentuat pentru o rochie de seară, de exemplu. Din păcate, cu somnul nu stau prea bine, pentru că lucrez în general până după miezul nopții. Mă refac făcând sport la clubul Henriette și uneori apelez la masaj; la cosmetică merg atunci când simt că este nevoie. Nu țin nici o dietă, pentru că se pare că am un metabolism bun, care îmi permite să mănânc tot ce vreau; în plus, am făcut mult sport de mică, în special handball. Sunt o fire temperamentală, de aceea prefer esențele tari, dar le folosesc cu discreție. Parfumul la care țin foarte mult este Boucheron-Jaipur. În privința părului, folosesc mereu aceeași nuanță, apropiată de culoarea naturală a firului meu, iar ca șampon-Head&Shoulders. Fiindcă, vezi tu, ca să reușești în viață, trebuie să știi cu cine te aliezi, trebuie să faci alegerile potrivite, atât cu privire la oameni, cât și la produsele pe care le folosești, la obiectele de care te înconjoari. Ca și oamenii, acestea îți pot fi prieteni, deci te pot ajuta, sau îți pot da de furcă. De aceea, îmi aleg cu multă grijă produsele de îngrijire personală, care mă ajută să fiu mulțumită de aspectul meu, să am încredere în mine. Cred că a avea un aspect îngrijit și plăcut te ajută să te respecti pe tine însuși și este, totodată, o dovadă de respect pentru cei din jur. Apropo de asta, nu e întâmplător faptul că folosesc Head&Shoulders și că mi-am asociat imaginea cu această marcă. Părul este un “accesoriu” important pentru mine. De aceea mi-am ales ca “aliat” Head&Shoulders: pe lângă avantajele unui șampon cosmetic, îmi asigură confortul psihic de a avea încredere în mine și de a mă concentra pe ceea ce fac, pe ceea ce vreau să obțin, pur și simplu făcând să dispară grija că vreodată aș putea avea “surpriza” mătreații.

După același criteriu, al măsurii în care mă fac să mă simt bine cu mine însămi, în măsura în care mă reprezintă, îmi aleg și produsele de machiaj, îmbrăcămintea, accesoriile, în sfârșit, totul.

Fac numai lucruri în care cred, folosesc numai produse în care cred, care îmi dau ceea ce promit. Mai mult, pentru că merg pe principiul ”ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”, recomand și altora produsele pe care le folosesc și de care sunt mulțumită.

Tentația strănătății?

N-am avut niciodată acest miraj al strănătății, mărturisește *Andreea*, nu mi-am dorit să plec departe de țară, nu mi-am închipuit că aș găsi acolo împlinirea, poate pentru că am aici o familie la care țin foarte mult-greutățile unor ani ne-au legat strâns-, dar și pentru că mi-am dat seama că pentru mine există un drum aici, în țară.

Am găsit calea,am urmat-o,am așezat cărămidă peste cărămidă și,privind acum spre viitor,știu că am mai multe de făcut aici.Sunt de acord să plec,de altfel călătoresc foarte mult în străinătate,dar după 2-3 săptămâni îmi este deja foarte greu și foarte dor de țară.Probabil că o să accept proiecte punctuale,dar nu-mi doresc să mă stabilesc definitiv în străinătate,m-aș simți deșezăcinată.Poate c-aș vrea să am detașarea pe care o au alții.Dar nu e cazul meu.

Amintirea studiilor în străinătate

Nu pot să-mi amintesc decât cu plăcere de Statele Unite,unde am avut șansa să studiez.A fost o bursă pe Advertising/PR la University of South Carolina-câteva luni în care am împărtășit o experiență minunată cu oameni veniți din întreaga lume.Școala de acolo a fost,de fapt,o școală a vieții.

Fiecare dintre noi a venit cu ceva în plus,cu bagajul lui de cunoștințe,cu puterea de a pune o sămânță în acel "pământ" pe care îl îngrijeam cu toții,în grădina noastră și de a scoate roade spre beneficiul tuturor.

Mi-amintesc foarte bine că în Carolina de Sud am trăit prima ninsoare a locului după 20 de ani.Acolo e primăvară,în general.Dar în acel an au căzut primii fulgi de nea după două decenii și asta a însemnat o bucurie generală.Copii au ieșit cu părinții în curți să-și facă oameni de zăpadă:pentru ei era ceva inedit.Toate autostrăzile au fost blocate,școlile au fost închise.Și să nu-ți închipui că erau troiene!Nu,în nici un caz.Era doar o ninsoare.Aeroporturile,totul era blocat.Și-n liniștea asta albă nu puteai să te gândești decât la troienele...troienele de-acasă,pentru că toate iernile copilăriei mele,atât cât mi le amintesc,au fost albe.Abia când am crescut,c-așa-i în viață,am cunoscut și... omătul gri.

Viena

Lucrând la această carte,firește că mi-am vârât nasul prin tot felul de note și amintiri ale Andreei,în încercarea de a o cunoaște cât mai bine.Și am înțeles că ,dintre toate locurile prin care a fost,de Viena se simte cel mai legată.Am descoperit câteva pagini în care descrie acest oraș cu atâta sensibilitate,sub impactul nemijlocit al locurilor,încât n-am rezistat ispitei de a le "confisca" pentru carte.Iată-le:

"Când am plecat spre capitala valsului,o zi toridă de iulie se anunța peste cartierul meu obosit de atâta praf și zăpușeală.Nu bănuiam că mă așteaptă locuri pe care să le redescopăr cu atâta satisfacție.Viena,pe care o știam atât de bine-sau așa credeam după ce,cu doi ani în urmă,locuisem chiar în inima acestui oraș-era asemeni unui măr cu fructe rumene.Am trăit revelația pe care o imți când îți dai seama că există ceva mai frumos decât pomul în floare:sunt roadele sale.

Cu ceva timp în urmă,soțul meu,Cristi,obținuse o bursă International MBA în străinătate.Programul cuprindea 7 luni de pregătire la Viena,alături de alți 40 de manageri veniți din toate colțurile lumii,apoi jumătate de an de pregătire practică în Statele

Unite. Am hotărât că este o investiție în viitorul nostrum ,ca familie,și am pornit pe acest drum. Astfel, zborul București-Viena și retur a devenit o obișnuință pentru noi.

O lună de zile împreună, însă, într-o vacanță a “Surprizelor”, a fost cadoul mult așteptat după o perioadă deloc ușoară. Așa că iată-mă în avion, în zbor spre Viena.

În primele trei zile, ploaie torențială în capitala Austriei. Părea să nu se mai oprească. Viena tristă, înlăcrimată parcă, tomnatecă, în timp ce Madridul, câteva zile mai târziu, și Bucureștiul deveniseră capitalele de foc ale Europei. CNN anunța 30-40 de grade și nici urmă de nori.

Surprize plăcute? Viena însăși este una dintre ele. Fost oraș imperial, metropola considerată inima bătrânului continent te face să simți că poți fi mai bun, mai deschis, că doar de noi depinde să respirăm un alt aer, să trăim civilizat, să încercăm să înțelegem înainte de a pretinde să fim înțeleși.

Simbolul vienezilor este “der liebe Augustin”. Povestea spune că acesta era un suflet vessel, mereu optimist, în ciuda vremurilor grele care au trecut peste oraș și peste oamenii săi. Cu zâmbetul pe buze, întotdeauna cu un pahar de vin în mână, Augustin s-a bucurat de clipele senine și a sfidat destinul atunci când acesta a fost greu de suportat.

Fiecare piatră respiră istorie, tradiție. Acolo au trăit și au construit ceea ce există astăzi figure proeminente ca Maria Theresa și fiul său, Joseph al II-lea, iar mai târziu, un cuplu care a devenit legendă: Franz Joseph I și frumoasa împărăteasă de origine bavareză, Elisabeta, cunoscută sub numele de Sissy. Construcții monumentale-biserici, palate, teatre-au fost ridicate sau finalizate în timpul domniei acestora. Palatul Schonbrunn, de exemplu, de patru ori mai mare decât Vaticanul, adăpostește aproximativ 1400 de încăperi. În cele 140 de bucătării se gătea zilnic pentru aproape 1000 de oameni.

Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert au creat reputația Vienei de capitală a muzicii Europene. Am avut șansa să mă aflu acolo în timpul Festivalului Strauss, prilejuit de comemorarea celor trei compozitori de marcă: Johann Strauss tatăl, Johann Strauss fiul și Richard Strauss. Se spune că muzica lor pulsează în sângele vienezilor. Timp de două luni, seară de seară, în fața clădirii impunătoare care adăpostește birourile Primăriei, oameni simpli sau melomani își petrec timpul ascultând concerte de success, proiectate pe un ecran uriaș. Asculta Beethoven sau Strauss sau dansam în ritm de vals la lumina lunii, alături de localnici sau de turiști veniți din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Ca și când ne-am cunoscut de o viață, comunicarea era cea mai mică problemă.

Orașul plutea pe portativ seară de seară! Mi-am amintit în acele momente că, la începutul secolului trecut, când Congresul de la Viena a marcat un moment atât de important pentru Europa-redesenarea granițelor sale-, unul dintre liderii prezenți în capitala Austriei a exclamat: Congresul dansează!”

Cine nu a auzit ,de exemplu, de vestitul snitzel vienez? Mâncarea tradițională a fost pe gustul meu, pentru că acolo se gătește “ca la mama acasă” N-am rezistat însă să nu gust câte ceva din specialitățile bucătăriei indiene, de exemplu, pentru că sărbătoarea muzicii era acompaniată de un adevărat festival al mâncărurilor tradiționale. Bucătari renumiți de pe tot globul aranjau, sub ochii noștri, feluri de mâncare de care nici nu auzisem vreodată.

Locuitorii Vienei nu sunt oameni rigizi, eu nu i-am simțit astfel. Doar că trăiesc conduși de alte principii, adeseori mai sănătoase, pe care am înțeles să le respect.

Sunt austriecii foarte orgolioși ,atunci când e vorba de limba ep care o vorbesc? Nu vă grăbiți să-i categorisiți astfel. Am avut nevoie de informații pe stradă, în magazine, în tramvai și rareori am întâlnit oameni care să nu știe să-mi răspundă în engleză, fără să aibă

pretenția să le vorbesc pe limba lor. E adevărat că sunt încântați atunci când, înainte de a lega un dialog, le adresezi cu bunăvoință tradiționalul salut "Grusskot!" De altfel, ca străin în țara lor, nu poți fi atât de ignorant, încât să nu vrei să afli ce înseamnă măcar câteva cuvinte mai des folosite. În Austria, se muncește atât cât este nevoie pentru ca oamenii să își asigure un trai decent, care să le permită să aibă timp și pentru familie, pentru excursii la sfârșit de săptămână. Sunt oameni corecți și cer corectitudine și de la cei din jur. Așa se face că nu ar rata pauza de prânz sau zilele de duminică, de pildă, în schimbul ocaziei de a face un ban în plus. În orice caz, nu acesta este scopul lor în viață: să muncească până cad din picioare. Cele mai multe magazine și bănci sunt închise două ore după-amiaza și trebuie să fii norocos să găsești o excepție. Am lăsat mașina pentru trei săptămâni într-o parcare, pentru că în oraș se circula fără nici un fel de problemă cu mijloacele de transport în comun. Tramvaiele vin la timp, sunt confortabile, neaglomerate, departe de a fi o sursă suplimentară de stres. După trei săptămâni în care a "șomat", mașina era aproape la fel de curată. Oare așa ar fi rămas și dacă ar fi stat degeaba în cartierul meu, obosit de-atâta colb și zăpușeală? La fiecare pas, coșuri destinate deșeurilor te împiedică să arunci ceva pe jos. Se depozitează totul foarte ordonat: hârtii la hârtii, sticle la sticle, plastic la plastic. La început mă distra, era aproape o joacă. Rezultatul: se respiră aer curat, îți amintești că iarba poate fi și îngrijită, iar trotuarul poate arăta și altfel decât împânzit de gunoarie. Am întrebat cum au fost educați astfel, prin ce metodă. Este oare posibil ca problema să se rezolve punându-le oamenilor la dispoziție coșuri și instrucțiuni de folosire? Nicidecum, mi s-a răspuns. Educația a început în grădinițe și în școli, unde cei mici au fost învățați ce au de făcut și ceva în plus: "Dacă acasă părinții tăi nu fac la fel, corectează-i; dacă nu ai success, fă tu ceea ce trebuie să facă ei." Și uite-așa, când copilul te bate la cap zi de zi, ajungi la concluzia că metoda cea mai eficientă este să înveți odată cu ei.

Am stat de vorbă cu localnicii despre imaginea noastră, a românilor, în ochii lor. Să fie "misterul dispariției celebrelor lebede vieneze" doar un bluff menit să ne discretizeze în fața străinătății? Sunt de părere că austriecii au lucruri mai bune de făcut decât să caute motive pentru a ne discredita. Un sâmbure de adevăr există, probabil. Dar imaginea noastră acolo nu este nici pe departe aceasta. Părerea reprezentantului Bank Austria Creditanstalt în România, pe care l-am cunoscut, este că românii sunt inteligenți, populația țării noastre este tânără și are un potențial care nu este îndeajuns de bine valorificat. Aș putea vorbi despre Viena ore în șir. De câteva luni, acolo este a doua mea casă. Mi-e dor de ea când sunt departe, acolo se trezește zi de zi, trăiește, visează, construiește ceva pentru noi dragostea mea: Cristi.

Mi-a rămas întipărită pe retină imaginea a doi tineri întinși pe iarbă, într-un parc vienez. Tâmplă lângă tâmplă, simțind pământul, privind împreunăpre cer. În câteva clipe au atipit cu zâmbetul pe buze. Adorm mereu cu aceeași întrebare: oare-au avut același vis?"

Legătura cu cerul

Este Andreea o persoană credincioasă? Chiar nu știam ce să cred. Capacitatea ei de a iubi și delicatețea cu care se apropie de oameni, pe care înainte doar le intuiam, acum, după atâtea mărturii pe care le promisem, mă împingeau să cred că da. Întrebând-o, am primit următorul răspuns:

-Am crescut cu credința în Dumnezeu și cu respect față de Biserică. Dar după ce mama a luat chip de înger, nu am găsit puterea să-mi explic de ce unui om frumos și bun i-a fost hărăzită o asemenea soartă. Un timp, m-am răzvrătit și am refuzat să privesc către Cer. Nu pentru multă vreme însă. Crescusem cu inima înaripată, căci îngerii din poveștile bunicii își găsiseră acolo lăcaș.

Astăzi nu știu ce să răspund: existau nu Dumnezeu? Pentru mine există. Un Dumnezeu al meu, simplu și bun, ținându-și mâna adesea pe umărul meu. El este acolo. Și de n-ar fi, l-aș crea pentru mine, căci refuz să accept singurătatea și să mă impact cu ea.

Citiseam undeva că în turnul piramidei din Copenhaga există cel mai complicat orologiu din lume. A fost nevoie de 40 de ani pentru ca omul să-l ridice, iar costul construcției atinge milionul de dolari. Un ceas cu zece cadrane, cu 15000 de piese și cu o acuratețe de două cincimi de secundă la 300 de ani. Ceasornicul arată timpul, zilele săptămânii, lunile anului, mișcarea planetelor pentru 2500 de ani, iar unele piese nu se vor pune în mișcare decât după ce vor trece 25 de secole.

Un ceas creat de om, aproape de perfecțiune. Și totuși, cât de lung e drumul până la ordinea perfectă a universului creat de Dumnezeu...: Ar fi o nebunie să îți închipui că poți găsi pe cineva mai demn de încredere”, cu aceste vorbe se încheie povestea.

Cred în El. Și răsplata e încrederea în mine.

Epilog

Stimate Domnule Alexandru Răducanu,

Sunt Cristina, sora Andreei, ne-am cunoscut zilele trecute, în timp ce erai oaspete în casa ei, realizați un interviu împreună. Știu că intenționați să-mi adresați și mie câteva întrebări pentru carte, cunosc părea Andreei despre acest lucru, știu și de ce a spus ”nu”. Se simte bine, dar este și stânjenită că atâția oameni pe care i-ați contactat depun mărturie în favoarea ei în această carte și nu vrea să audă opinii de genul: ”Ei, da, bineînțeles, era normal, cei din familie n-ar putea spune decât lucruri bune, așa că nu sunt interviuri credibile...” Gândindu-se la asta, știu cât de greu a acceptat propunerea Dv. ca tata să vă fie interlocutor.

Vă scriu, însă, pentru ca eu cred că știu despre ea lucruri pe care cred că nu le știe nimeni. Dacă vă vor fi de folos, bine, dacă nu, nu-i nimic. Dv. decideți.

De câteva zile locuiesc la București împreună cu ea. Până în această vară am fost studentă la Iași, la Drept. Acum lucrez în Marketing și așa se face că o dorință veche de câțiva ani se împlinește acum: aceea de a fi din nou împreună.

Am fost mereu foarte unite, ne-au legat mari dureri și bucurii de neuitat, am dormit una în brațele alteia până când ea a plecat la facultate, am suferit cumplit când am rămas fără Andreea, m-am autoizolat, și ea la fel, simțeam că cineva ne-a tăiat inima în două. Am înțeles, însă, în timp, că acesta este cursul vieții.

De aproape 2 ani, ce e în sufletul ei numai eu știu.

Dar n-am înțeles totul până când nu am venit să locuiesc împreună cu ea, cu câteva zile în urmă.

Am venit aici cu toată dragostea de odinioară,pe care am păstrat-o neatinsă și văd pe z ice trece că inima ei înflorește din nou.E ceea ce-i lipsește când se întoarce acasă,indiferent câte bucurii profesionale trăiește peste zi.

Am încercat să înțeleg de ce i se întâmplă să stea de vorbă cu mine și,din senin,săîi văd o lacrimă,în timp ce ea a rămas cu gândul în altă parte,ca atunci când îți amintești de ceva ce te doare.Nu primeam niciodată explicații,doar motivații copilărești.Nici o bucurie nu părea întreagă.Acum știu:starea aceea venea dintr-o singurătate apăsătoare,deși e înconjurată zilnic de atâția oameni,singurătatea omului în adâncul sufletului său.Să încerci zilnic să ai grijă să nu-i superi pe cei din jur,să nu reacționezi pripit,să nu ceri ajutor nici măcar de la cei dragi,obișnuită să fii tu “stâlpul”,umărul pe care ei se sprijină.E prea mult pentru un copil de 26 de ani.Căci a sărit etape importante din viața ei,nu și-a trăit copilăria,adolescența,așa a fost să fie...există un preț pentru toate în viață...

Acum o văd zâmbind.Sunt aici,a scăpat de singurătate,de izolarea aceea interioară.Cred că încerca atât de mult să-și regăsească echilibrul,să nu mai sufere,păcălindu-se că munca și terapia prin zâmbet o pot vindeca,încât nu și-a dat seama că se închide,de fapt,în sine,că fuge de adevăr...Acum adorm cu mâinile în părul ei și o văd că se destinde,a început să-și dezmoștească sufletul și să se lase răsfățată de mine,sora ei,nu-i este teamă,știe că poate avea încredere deplină,că vorbele nu-i sunt răstălmăcite...

Mulți o invidiază pentru ceea ce este,pentru realizările ei,însă nu știu că toate s-au făcut cu sacrificii.Și poate că sacrificiul cel mai mare a fost Dragostea.Se hrănea cu ea,îi era sursa de inspirație,energia de care avea nevoie să meargă mai departe;în dragoste găsești refugiul atunci când simți că nu mai poți și tot ea îți dă imboldul de a lua lucrurile de la capăt...

S-a dovedit a nu fi un atu puterea-sau slăbiciunea?-de a iubi,pentru că nu au ajutat-o îndeajuns.Este un om ca toți ceilalți-ne e perfectă,nici nu pretinde că ar fi,greșește,o ia de la capăt,nu are orgoliul de a nu recunoaște,încearcă să repare-și eu o iubesc necondiționat,căci asta înseamnă a iubi cu adevărat-să cunoști omul până la capăt și să-l iubești la fel de mult,cu totul,aceasta e proba de foc.

Nu-i nimic,sunt destui cei care o admiră,o invidiază,poate chiar o urăsc fiindcă le stă în drum,în fond,nu-i așa,invidia e tot o formă de recunoaștere a valorii.

Dar eu am să-i amintesc,zi de zi,cât de mult o iubesc.

Vă mulțumesc,Cristina Marin